

Обичай мози, с когото си

Емили Тирин

ЕМИЛИ ГИФИН ОБИЧАЙ ТОЗИ, С КОГОТО СИ

Превод: Мария Неделева

chitanka.info

Направих ли правилния избор? — този въпрос неизменно си задава всяка омъжена жена.

Това е история, която обяснява защо обичаме тези, които сме избрали да обичаме. История и за това защо не можем да забравим онези, които не са подходящи за нас.

Искушена от примамливо предложение за работа, което би дало тласък на кариерата ѝ, Елън се изправя пред предизвикателството да работи съвместно с Лио — мъжът, с когото е имала изпепеляваща и страстна, но изпълнена с разочарования интимна връзка. Мъжът, когото не може да забрави. Какво се случва, когато Елън и Лио се засичат в един дълъг самолетен полет и всичко се променя...

Емили Гифин внася хумор и любов в своите романи и разкрива какво мислят и чувстват жените, когато са изправени пред решителен избор. Книгите ѝ са продадени в над 1,8 милиона копия по света, което я превръща в най-бързо добилата популярност авторка на дамска проза днес.

На сладката ми Хариет

Благодарности:

Най-дълбока благодарност на Мери Ан Елджин, Сара Гифин, Нанси Молър, Лайза Елджин и Стивън Лий, които бяха до мен от самото начало. Толкова съм щастлива, че ги имам.

Много благодарности на удивителния ми редактор и приятелка Дженифър Ендърлин и на още много други от „Сейнт Мартинс Прес“, особено на Сали Ричардсън, Матю Шиър, Джон Мърфи, Мат Балдачи, Стив Троа, Дори Уайнтроб, Алисън Лазаръс, Том Сиино, Джеф Капшу, Анди Лекаунт, Брайън Хелър, Роб Рензлър, Кен Холанд, Кристин Джийгър, Нанси Трипук, Ан Мари Толбърг, Майк Сторингс, Хариет Селцер, Кристина Харкар, Кери Нордлинг, Сара Гудман, Джеф Коуп, Джеф Уилман и на всички екипи по продажбите на Бродуей и Пето авеню.

Искрена признателност към моите родители, семейство и приятели, с особени благодарности на Алисън Джейкуто, Дженифър Ню, Джули Портера, Брайън Спейнауър, Ларин Гарднър, Мишел Фулър, Джим Конрад и Ивон Бойд. Благодаря също на Стефани Евънс, Тереза Парк и Кари Минтън.

Вечни благодарности на Дейвид Тинга — Сержанта, мой ментор и скъп приятел, когото никога няма да забравя.

И накрая, моите благодарности и любов към Бъди, Едуард, Джордж и Хариет.

1.

Случи се точно сто дни след като се омъжих за Анди, почти до минутата на нашата церемония в три часа и половина. Знам това, не защото изгарях от характерното за младоженка силно желание да наблюдавам решителните моменти на тривиалните взаимоотношения, а защото съм умерено подвластна на натрапчиви импулси, което ме заставя да добивам представа за нещата. Така например, редовно броя незначителни неща като крачките си от апартамента ми до най-близката станция на метрото (341 с удобни обувки и още десетина отгоре — на токчета); комичното често повторение на израза „удивителна връзка“ във всеки епизод на „Ергенът“ (винаги двуцифрено число); момчетата, които съм целувала за моите трийсет и три години (девет на брой). Или, както беше в онзи дъждовен, студен януарски следобед — от колко дни бях омъжена, преди да го видя точно наскрел кръстовището на Единайсета и Бродуей.

Външно погледнато, ако да речем сте шофьор на такси, който наблюдава как обезумели пешеходци, нарушаващи правилата за уличното движение, се надпреварват да пресекат улицата в последните секунди, преди да превключи светофарът — това беше една най-обикновена, градска моментална снимка — двама привидно непознати, нямащи почти нищо общо, освен леките си черни чадъри, срещат за миг погледи, докато прекосяват кръстовището и си разменят по едно сковано, но не недружелюбно „здравей“, преди да продължат по пътя си.

Отвътре обаче нещата стояха съвсем различно. Отвътре аз бях замаяна, развълнувана, останала без дъх, когато стигнах на безопасно разстояние на тротоара и влязох в кажи-речи празното заведение, близо до Юниън Скуеър. „Като да видиш призрак“, ми мина през ума един от онези изрази, които бях чувала хиляди пъти, но никога до този момент не бе означавал нещо за мен. Затворих чадъра си и свалих ципа на якето си — сърцето ми продължаваше да бие силно. Докато наблюдавах една келнерка, която забърсваше масата с уверен, опитен

замах, се запитах защо толкова се стреснах от срещата, след като в случая имаше нещо, което изглеждаше напълно неизбежно. Не в някакъв важен, предопределен смисъл, а просто по кроткия, непреклонен начин, по който недовършената работа те насилва да я свършиш.

Стори ми се, че мина доста дълго време, преди келнерката, която стоеше зад табелата с надпис: „Моля, изчакайте да бъдете настанени“ да ме забележи и възкликне:

— О! Не ви видях. Трябва да свалям тази табела след обедната навалица. Седнете някъде.

Направи ми впечатление, че лицето ѝ изразяваше такова странно съчувствие, че се запитах дали тя не е някаква ясновидка — дори ми мина през ума да ѝ се доверя. Но вместо това се настаних в сепарето от червен винил в дъното на ресторанта и се заклев думата да не продумвам за това. Ако споделях чувствата си с приятелка, щеше да бъде проява на нелоялност към съпруга ми. Ако ги разкриех пред по-голямата си и много цинична сестра Сузан, това можеше да отприщи порой от язвителни забележки относно брака и моногамията. Ако ги опишех в дневника си, щях да преувелича значението им, нещо, което няхах никакво намерение да правя. Ако пък кажех на Анди, щеше да се получи комбинация от глупост, саморазруха и обида. Безпокоеше ме умишленото премълчаване черна точка върху нашия скорошен брак, но реших, че ще е за добро.

— Какво ще поръчате? — попита ме келнерката, на чиято табелка бе изписано „Ани“. Тя имаше къдрава червена коса, тук-там лунички по лицето и аз си помислих: „Утре слънцето ще изгрее“.

Исках само кафе, но като бивша келнерка си спомних колко разочарована се чувствах, когато хората си поръчваха само нещо за пиене, дори в спокойните часове между обяда и вечерята, затова си поръчах кафе и маков геврек със сирене.

— Разбира се — каза тя и кимна любезно.

Усмяхнах ѝ се и благодарих. Тя тръгна към кухнята, а аз въздъхнах и затворих очи, съсредоточавайки се върху една мисъл — колко много обичам Анди. Харесвах всичко у него, дори нещата, които биха подразнили повечето жени. Например, намирах за симпатична чертата му, че не помни имена на хора (непрекъснато наричаше бившия ми шеф Фред вместо Франк) или текстовете дори на най-

известните песни („Били Джийн не ми е майка“^[1]). А когато всеки ден, в продължение на почти година, той даваше по долар на един и същ скитник в парка „Брайънт“ — скитник, който по всяка вероятност беше измамник и като нищо караше „Рейндж Роувър“, тогава само поклацах глава и се усмихвах. Харесваше ми, че Анди е уверен и състрадателен. Харесвах слънчевото му излъчване, напълно съвместимо с външния му вид на привлекателно съседско момче, с руса коса и сини очи. Чувствах се щастливка, че съм с мъж, който, след шест дълги години с мен, все още се надига от стола си, когато се връщам от тоалетната и рисува небрежни, асиметрични сърца върху запотеното от пара огледало в банята ни. Анди ме обичаше и не ме е срам да кажа, че това беше първопричината да сме заедно, основната причина и аз да го обичам.

— Искате ли да претопля геврека ви? — извика Ани иззад плота.

— Да — отвърнах, макар да ми беше все едно.

Оставих мислите ми да се върнат в нощта във Вейл, когато Анди ми предложи брак — как се направи, че изпуска портфейла си, за да може с този явно често репетиран жест да го вдигне и да застане на едно коляно. Помня как отпих от шампанското, а пръстенът ми искреше на светлината от камината и си помислих: „Ето това е. Това е моментът, за който всяко момиче мечтае. Това е моментът, за който бях мечтала и аз, който бях планирала и на който се бях уповавала.“

Ани донесе кафето и аз обгърнах с длани горещата чаша. Поднесох я към устните си, отпих голяма глътка и се сетих за едногодишния ни годеж — една година на купони, купища подаръци и шеметни сватбени планове. Разговори за тюлове и смокинги, за валсове и торта с бял шоколад. Всичко водеше към онази вълшебна нощ. Спомних си нашите клетви, изречени със замъглени очи.

Нашият първи танц на „Какъв прекрасен свят“. Сърдечните, остроумни наздрависи за нас — речи, пълни с клишета, които в нашия случай всъщност отговаряха на истината: „Напълно си подходат...“, „Истинска любов...“, „Било е предопределено да стане...“.

Спомних си за полета ни до Хаваите на другата сутрин, за това как, седнали в първа класа, Анди и аз си държахме ръцете, смеехме се на дребните неща, които нарушиха големия ни ден: „Каква част от «безинтересното» видеото не записа? Можеше да вали и по-силно на път към сватбеното тържество, нали? Кога друг път сме виждали брат

му Джеймс толкова къркан?“. Замислих се за разходките ни при залез-слънце по време на медения ни месец, за вечерите на свещи и за едно особено ярко утро, което двамата с Анди прекарахме, излежавайки се на един усамотен, полукръгъл плаж на име Лумахай на северния бряг на Кауай^[2]. С мекия си бял пясък и внушителните си скали от лава, стърчащи от тюркоазната вода, това беше най-красивото, секващо дъха място на земята, което бях виждала. В един момент, докато се възхищавах на гледката, Анди остави книгата си на Стивън Амброуз върху огромната плажна кърпа, взе двете ми ръце в своите и ме целуна. Аз също го целунах, запаметявайки този миг — шумът на разбиващите се вълни, хладният морски бриз, полъхващ в лицето ми, миризмата на лимони, смесена с нашия кокосов лосион за слънчев загар. А когато се отделихме един от друг, казах на Анди, че никога не съм се чувствала по-щастлива. Което беше самата истина.

Но най-хубавата част настъпи след сватбата, след медения ни месец, след като разопаковахме практичните си подаръци в мъничкия ни апартамент в Мъри Хил — а непрактичните и екстравагантните бяха струпани в склад под наем в центъра. Тази част продължи и след като навлязохме в рутинния начин на живот между съпруг и съпруга. Непринуден, спокоен и истински. Продължаваше всяка сутрин, докато си пиехме кафето и разговаряхме, приготвяйки се за работа. Продължаваше и когато името му изскачаше във входящата кутия на електронната ми поща през няколко часа. Продължаваше и вечер, докато преглеждахме набързо менюто за доставка по домовете, размишлявайки какво да си поръчаме за вечеря, с надеждата, че един ден, много скоро, ще започнем да използваме готварската си печка. Продължаваше с всеки масаж на краката, с всяка целувка, всеки път, когато се събличахме в тъмнината. Аз тренирах ума си за тези подробности. Всички подробности, които изпълваха нашите първи сто дни съвместен живот.

Въпреки това, преди Ани да донесе кафето ми, мислите ми се върнаха към онова кръстовище и сърцето ми отново лудо затуптя. Изведнъж осъзнах, че колкото и да се радвах, че ще прекарам живота си с Анди, нямаше скоро да забравя онзи момент, онова стягане в гърлото ми, когато отново видях лицето му. Колкото и отчаяно да исках да го забравя. Особено защото исках да го забравя.

Смутено погледнах отражението си в стената от огледала до сепарето ми. Нямахше причина да се притеснявам за външния си вид и още по-малко да ликувам, осъзнавайки, че между задачите, които трябваше да свърша в този дъждовен следобед, беше и изключително хубавата прическа, която си направих. Освен това бузите ми розовееха приятно, но си казах, че това се дължи единствено на студа. На нищо друго.

И точно тогава мобилният ми телефон извънтя и аз чух гласа му. Глас, който не бях чувала осем години и шестнайсет дни.

— Наистина ли си ти? — попита ме той. Гласът му беше по-дълбок, отколкото го помнех, но иначе като че ли се върна навреме. Като приключване на разговор, протекъл само преди часове.

— Да — казах.

— Значи телефонният ти номер е същият — после, след доста време мълчание, което аз упорито не желяех да запълня, той добави: — Вероятно някои неща не се променят.

— Да — казах пак.

Защото, колкото и да не исках да призная, за това той беше напълно прав.

[1] Песен на Майкъл Джексън. — Бел.ред. ↑

[2] Четвъртият по големина Хавайски остров. — Бел.ред. ↑

2.

Любимият ми филм може би е „Когато Хари срещна Сали“. Обичам го по много причини: приятната атмосфера на осемдесетте, чудноватата химия между Били Кристъл и Мег Райън, сцената на оргазма в кулинарния магазин „Кац“. Но любимата ми част е вероятно с онези дребни, възрастни съпружески двойки с блещукащи очи, настанили се на дивана, които разказваха как са се запознали.

Първия път, когато гледах филма, бях на четиринайсет години, още не се бях целувала и — ще използвам един от любимите изрази на сестра ми Сузан — не бързах да запрата събраните си на топка пликчета по някое момче. Бях свидетел как Сузан си падна силно по няколко момчета поред само за да ѝ разбият сърцето, което се случваше по-често, отколкото посещенията при зъболекаря да ми стягат зъбните шини, и нищо в това проявление не можех да определя като особено приятно прекарване.

И все пак си спомням как седях в онзи киносалон с прекомерно надут климатик и се питах къде ли в този момент се намира моят бъдещ съпруг — как ли изглежда, какъв е гласът му. Дали е на първа среща и държи ръката на някое момиче, а между тях има кутия с дъвчащи бонбони и голяма бутилка „Спрайт“? Или пък е много по-голям, вече е в колеж и е придобил опит по отношение на жените и света? Дали е футболна звезда, или барабанист в училищен оркестър? Дали съм го срещнала по време на полет до Париж? Или в заседателна зала с влиятелни хора? Или на пътеката между рафтовете в магазина за хранителни стоки в родния ми град? Представях си как си разказваме нашата история отново и отново, с преплетени ръце, също като онези очарователни съпружески двойки от големия екран.

Онова, което още има да уча обаче, е, че тези неща рядко са толкова хубави и подредени, както онзи ентусиазиран разказ, който човек споделя в документален стил от дивана. Онова, което разбрах с течение на времето, е, че почти винаги, когато човек чуе такива истории от женени двойки, долавя в тях малко поетична волност,

романтично замайване, излъскано до блясък с времето. И ако не сте сключили брак с гимназиалната си любов (пък дори и малко след нея), обикновено някогашната история не е чак толкова славна. Има хора, места и събития, които те водят към последната ти връзка; хора, места и събития, които предпочиташ да забравиш или поне да замажеш. Накрая можеш да ѝ лепнеш един хубавичък етикет — като способност да се откриват случайно ценни неща или съдба. Или можеш да повярваш, че това е произволен начин, по който тече животът.

Но както и да го наречете, изглежда, че всяка двойка има две истории — редактирана, която да се сподели от дивана, и несъкратена — с най-хубавото, оставено настрана. Анди и аз не бяхме по-различни. Анди и аз имахме и двете.

Двете истории обаче започнаха по един и същ начин. И двете започнаха с писмо, което пристигна по пощата един задушен, влажен следобед през лятото, когато завърших гимназия — и само няколко кратки седмици, преди да замина от родния си град Питсбърг за университета „Уейк Форест“ — красиво, тухлено учебно заведение в Северна Каролина, което бях открила в един каталог за колежи, а после го избрах, защото ми предложиха щедра стипендия. Писмото съдържаше всички видове важни подробности относно учебната програма, настаняването и ориентирането. Но най-важното, то включваше дългоочакваното име на съквартирантката ми, напечатано прилежно в един цял ред: „Маргарет Елизабет Холингър Греъм — Марго“. Прочетох името ѝ, както и адреса и телефонния ѝ номер в Атланта, Джорджия, и това както ме смути, така и ме впечатли. Всичките ми съученици от държавното училище имаха обикновени имена като Ким, Джен, Ейми. Не познавах никого с име като Марго (най-много ме порази това няма „т“)^[1], още по-малко някого с две средни имена. Бях сигурна, че Марго от Атланта ще е едно от красивите момичета, които се срещат в лъскавите брошури на „Уейк Форест“, и носи перлени обеци и летни рокли с флорални мотиви от „Лора Ашли“, когато отива на футболен мач. (Аз винаги бях с джинси и пуловери с качулка на спортни събития). Бях сигурна, че тя има сериозно гадже и си представих как безмилостно му бие шута в края на семестъра заради някое от високите, босоноги момчета, които в същите онези брошури носят тениски с гръцки букви^[2] и играят на фризби във вътрешния двор на колежа им.

Няма да забравя как се втурнах въщи с писмото, за да съобща новината на Сузан. Сузан беше първа година в „Пен Стейт“ и знаеше добре как стоят нещата със съквартирантките. Заварих я в нашата стая да си полага дебел слой очна линия в цвят син металик на фона на „Търси се жив или мъртъв“ на Бон Джоуви, звучаща от малкия ѝ касетофон.

Прочетох на глас цялото име на Марго, после споделих своите предвиждания с акцент направо от „Стоманени магнолии“^[3], най-основната ми представа за Юга. Дори находчиво вмъкнах домове в колониален стил, Скарлет О’Хара и куп прислужници. Предимно се шегувах, но в същото време ме обзе тревога, че съм избрала неподходящо училище. Трябваше да си остана вярна на „Пит“ или „Пен Стейт“ като останалите ми приятелки. Сега щях да бъда като риба на сухо, една неприспособила се янки.

Гледах как Сузан се отдръпва от огледалото в цял ръст, застава под тъл, за да сведе до минимум излишните си килограми, които не можеше да прикрие, и казва:

— Акцентът ти е отвратителен, Елън. Звучиш сякаш си от Англия, а не от Атланта... И, божичко, що не дадеш шанс на момичето? Ами ако то реши, че си момиче от стоманен град, без усет за мода? — разсмя се тя и добави: — О, да... колкото до това, тя ще е права!

— Много смешно! — казах, но не можах да не се усмихна. По ирония сестра ми, с променлив характер, беше най-обична, когато ме нападаше.

Сузан продължи да се смее, докато пренавиваше касетката си, и изрецитира:

— „Вървах по тези улици, с шестструнна на гърба си!“ — после прекъсна наред стиха и рече: — Но, вече сериозно, това момиче може да бъде, да речем, дъщеря на фермер. Нищо чудно и в двата случая наистина да ти хареса.

— Обичайно ли е за фермерски дъщери да имат по четири имена? — подметнах саркастично.

— Човек не знае — отвърна Сузан с нейния глас на мъдра, по-голяма сестра. — Човек никога не знае.

Но подозренията ми се потвърдиха, след като няколко дни по-късно получих писмо от Марго, написано с безупречен, зрял почерк

върху бледорозова хартия. Гравираният ѝ сребърен монограм представляваше сложен курсив, в който Г-то на фамилията ѝ имаше по-голямо и стоеше между М и Х. Запитах се кой ли богат роднина беше пренебрегнала, за да изхвърли Е-то. Тонът беше възторжен (всичко осем възклицания), но също така и странно делови. Пишеше, че нямала търпение да се запознаем. Била ме търсила няколко пъти по телефона, но безуспешно (телефонът ни не записваше номера, от който ни търсят, нито беше свързан с телефонен секретар — факт, който ме притесни). Щяла да донесе малък хладилник и стереото си (което работело с компактдискове; аз все още използвах касети). Надявала се, че ще можем да си купим подходящи завивки. Била намерила едни в захарно розово и с цвета на зелен чай в „Ралф Лорън“ и предлагаше да купи две за нас, ако ги харесам. Но ако не съм си падала по розовото, винаги сме можели да изберем нещо в жълто и лавандулово, „чудесна комбинация“. Или тюркоазно и коралово. Просто не била луда по основните цветове за вътрешно обзавеждане, но била готова да приеме мои предложения. Пишеше още, че „истински“ се надявала да прекарам добре остатъка от лятото и накрая завършваше писмото: „С топли чувства, Марго“ — завършек, който по странен начин звучеше повече хладно и изискано, отколкото топло. Аз винаги завършвах писмата си „С любов“ или „Искрено твоя“, но си отбелязах наум да опитам дали „С топли чувства“ също става. Това щеше да е първото от многото неща, които щях да копирам от Марго.

На другия ден събрах смелост да ѝ телефонирам, като стисках писалка и бележник в ръка, за да съм сигурна, че няма да пропусна нищо — от рода на предложение да съгласуваме нашите тоалетни принадлежности, като се стараем всичко да е в пастелни цветове.

Телефонът извъня два пъти, после мъжки глас каза: „Да, моля“. Предположих, че е бащата на Марго или пък градинарят, влязъл за чаша прясно приготвена лимонада. С най-подходящия за телефон глас поисках да говоря с Марго.

— Тя е в клуба, играе тенис — отвърна той.

„Клуб?“, помислих си. Бинго! Ние също членувахме в клуб, казано технически, но всъщност това беше просто кварталният басейн, наричан клуб, който помещаваше малък, правоъгълен басейн със снекбар, предлагащ пържени картопки в единия си край, трамплин в другия и заобиколен от телена ограда. Бях напълно сигурна, че клубът

на Марго беше нещо съвсем различно. Представих си редиците от пръстени тенис кортове, изискани сандвичи, сервирани върху порцеланови чинийки, хълмист терен за голф с пръснати тук-там плачещи върби или каквито там дървета са характерни за Джорджия.

— Да предам някакво съобщение? — попита той. Южняшкият му акцент беше едва доловим, издаваше го само произнасянето на „Аз“.

Поколебах се, запънах се леко и накрая плахо се представих като бъдещата съквартирантка на Марго.

— О, здравей! Аз съм Анди, братът на Марго.

И това беше.

Анди. Името на бъдещия ми съпруг — което по-късно щях да науча, че е съкратено от Андрю Уолас Греъм III. Анди продължи да ме информира, че следвал във „Вандърбилт“, но най-добрият му приятел от родния край щял да бъде последна година в „Уейк Форест“ и той и приятелите му нямало да пропуснат да ни запознаят с университета, да споделят мненията си за преподавателите и женските клубове, да ни пазят от неприятности и „всички там хубави неща“.

Благодарих му, чувствайки някаква лекота.

— Няма защо — отвърна Анди и добави: — Марго ще се зарадва много да се чуете. Знам, че искаше да обсъдите спалното бельо или завесите или нещо от сорта... Много се надявам да харесваш розовия цвят.

Отвърнах с искрен тон:

— О, да. Много харесвам розовото.

Това беше дребна лъжа, която щях да повтарям години наред; тя дори намери място в тоста, който Анди вдигна за мен на репетицията на сватбената вечеря за огромно удоволствие на Марго и най-близките ни приятели, всеки от които знаеше, че макар да не ми липсваше женственост, съвсем не бях някоя глезла.

— Е, добре — каза Анди. — Съчетание в розово блаженство.

Усмяхнах се и си помислих, че независимо какво още ще откривам у Марго, тя има много симпатичен брат.

Оказах се права и за Анди, и за Марго. Той наистина беше симпатичен, а тя беше почти всичко, което аз не бях. Преди всичко, физически двете бяхме напълно различни. Тя беше дребничка блондинка, с хубава фигура, светла кожа и сини очи. Аз имах тъмна

коса и лешникови очи, кожа, която изглеждаше със загар дори посред зима, и високо, атлетично тяло. И двете бяхме еднакво привлекателни, но Марго имаше меко излъчване, докато моите черти по-лесно можеха да бъдат описани като красиви.

Произходът ни също едва ли можеше да се различава повече. Марго живееше в огромна, красива къща върху няколко акра прелестен имот, ограден от дървета в най-богатата част на Атланта — имение във всяко едно отношение. Аз израснах в малко ранчо с оранжеви кухненски плотове ала „Брейди Бънч“^[4], в работнически квартал на Питсбърг. Бащата на Марго беше известен адвокат, който участваше също и в борда на няколко компании. Моят татко беше търговец — продаваше безлични неща като прожекционните апарати за затъпяващи съзнанието, скучни филмови ленти, които мързеливите учители те карат да гледаш в началното училище. Майката на Марго била бивша кралица на красотата от Чарлстън, с подобна на Бейб Пейли^[5] чувствителност към модата и с фино телосложение. Моятка беше най-обикновена прогимназиална учителка по аритметика, преди да почине от рак на белите дробове — макар никога да не е била пушачка — един ден преди да навърша тринайсет години.

Марго имаше двама по-големи братя, които я обожаваха. Семейството ѝ беше южняшкия WASP^[6] еквивалент на фамилията Кенеди, което играе тъч футбол^[7] на плажа на Сий Айлънд, всяка година ходи на ски и от време на време посреща Коледа в Европа. Сестра ми и аз пък прекарвахме ваканциите си в Джърси при дядо и баба. Ние нямахме международни паспорти и никога не бяхме пътували в чужбина, на самолет се бяхме качвали само веднъж. Марго беше главна мажоретка и бивша дебютантка, преливаща от увереността, присъща на заможните бели англосаксонски протестанти. Аз бях сдържана, леко невротична и въпреки силното си желание да се приобщавам към хората, се чувствах много по-удобно като страничен наблюдател.

Но въпреки различията си, ние станахме най-добри приятелки. После, след години, подобно на съвършен документален стил на разказвана от дивана история, аз се влюбих в брат ѝ. Човекът, когото едва познавах, беше колкото умен, толкова и красив.

Само че много неща трябваше да се случат, преди да се омъжа за Анди и след онова писмо от Марго, което пристигна по пощата. *Много*

неща. И едно от тях беше Лио. Онзи, когото обичах, преди да обикна Анди. Онзи, когото щях да намразя и пак да го обичам дълго след като скъсахме. Онзи, когото *най-сетне* щях да превъзмогна. Когото впоследствие видях отново, след години, на едно кръстовище в Ню Йорк.

[1] На английски името се пише Margot, но „t“ не се произнася. — Бел.прев. ↑

[2] Емблеми на колежански клубове. — Бел.прев. ↑

[3] Романтична драма със Сали Фийлд, Шърли Маклейн, Доли Партън, Джулия Робъртс. — Бел.прев. ↑

[4] Телевизионно предаване за живота на семейство Бънч. — Бел.прев. ↑

[5] Барбара „Бейб“ Пейли (1915–1978) е редактор във „Вог“, част от нюйоркското висше общество и модна икона. — Бел.ред. ↑

[6] Акроним на White Anglo-saxon protestant (бял англосаксонски протестант). С това понятие се обозначават горните и средни слоеве на САЩ, в които и до днес доминират бели с религиозно-консервативни ценностни представи. — Бел.прев. ↑

[7] Американски футбол, при който е позволено събарянето на играча у когото е топката. — Бел.прев. ↑

3.

— Къде си сега? — пита Лио.

Поех си дълбоко въздух, преди да обмисля отговора си. За миг си помислих, че той задава въпроса във философски смисъл — „Къде си в живота?“ — и за малко да му разкажа за Анди. За приятелите и семейството ми. За работата ми като фотограф. На какво приятно и спокойно място се намирам в момента. Все отговори, които доскоро съчинявах под душа и в метрото, надявайки се на точно този удобен случай. Благоприятната възможност да му кажа, че съм се съхранила и продължавам напред към много по-голямо щастие.

Но тъкмо понечвам да кажа нещо от това и осъзнавам какво всъщност ме пита Лио. Той има предвид буквално къде седя, стоя или вървя в момента. В кое малко ъгълче на Ню Йорк премислям случилото се току-що.

Въпросът ме смущава така, както човек се смущава, когато го попитат колко тежи, колко пари печели или някакъв друг личен, проучващ въпрос, на който той твърдо предпочита да не отговаря. Но с отказа си да отговори веднага, човек се опасява, че ще се покаже отбранителен или груб. По-късно, разбира се, ще възпроизведе отново размяната на реплики и ще помисли за точния, любезно уклончив отговор. „Само аз си знам истината.“, „За съжаление парите никога не стигат“. Или в този случай: „Вън от къщи“.

Но в такива моменти винаги непохватно избълвам точния отговор. Колко тежа. Заплатата до последния долар. Или, в случая, точното име на ресторанта, където пия кафе в студен, дъждовен ден.

„О, добре де — помислям си, след като ми се изплъзва от езика. — В края на краищата вероятно е по-добре да бъдеш пряк. Да говориш уклончиво може да се изгълкува като опит да флиртуваш или да покажеш сдържаност: Познай къде съм. Що не дойдеш да ме намериш“.

Лио отговаря бързо, разбиращо.

— Добре — казва, сякаш този ресторант е бил специално наше място. Или по-лошо, сякаш аз съм толкова предвидима. После ме пита дали съм сама.

„Не е твоя работа“, ми иде да кажа, но устата ми се отваря и аз му поднасям едно обикновено, просто, подканващо „да“. Като един обикновен червен автобус, който се промъква боязливо до двуетажните черни, чакайки само някой да скочи в него.

И наистина, Лио казва:

— Добре. Идвам. Не мърдай оттам — той затваря, преди да съм му отговорила. Затварям телефона си и изпадам в паника. Първият ми инстинкт е да стана и да си тръгна. Но си заповядвам да не се показвам страхлива. Мога да издържа да го видя отново. Аз съм зряла, уравновесена, щастливо омъжена жена. Така че какво толкова, ако се видя с бивше гадже и си поприказвам любезно с него? Освен това, ако реша да избягам, нямаше ли да играя игра, която не ми беше работа да играя? Игра, която бях загубила много отдавна?

Затова започнах да ям геврека си. Той е безвкусен — само тесто, но аз продължавам да дъвча и преглъщам, напомняйки си да отпивам и от кафето междувременно. Въздържам се да се погледна отново в огледалото. Няма да си сложа още блясък за устни, нито дори ще проверя дали по зъбите ми не е полепнала храна. Нека да е останало маково семе между предните ми устни. Няма какво да доказвам на Лио. Нито на себе си.

Това е последната ми мисъл, преди да зърна лицето през нашарената от струйки дъжд врата на ресторанта. Сърцето ми отново се разтуптява и кракът ми започва да подскача нагоре-надолу. Минава ми през ума колко щеше да е хубаво да имам едно от бета блокерите на Анди — безвредни хапчета, които той взема, преди да се яви в съда, за да не му пресъхва устата и да не му трепери гласът. Той твърди, че всъщност не е нервен, но незнайно защо физическите му симптоми сочат друго. Сега аз също си казвам, че не съм нервна. Просто тялото ми издава ума и сърцето ми. Случва се.

Наблюдавам как Лио изтръсква чадъра си, докато оглежда ресторанта, подминава Ани, която мие пода на едно сепаре. Не ме вижда веднага и по незнайна причина това ми влива смътно чувство за сила.

Но то се изпарява в мига, когато погледите ни се срещат. Той ми хвърля тънка, бърза усмивка, после свежда глава и закръчва към мене. След секунди се изправя до масата ми и сваля черното си кожено яке, което помня много добре. Стомахът ми се надига, спуска се, пак се надига. Изпитвам страх, че той ще се наведе да ме целуне. Но не, това не е в стила му. Анди ме целува по бузата. Лио никога не го е правил. Верен на някогашното си държане, той пропуска празните приказки и сяда срещу мен, като поклаща глава веднъж, втори път.

Изглежда точно такъв, какъвто го помня, само малко поостарял, някак по-самоуверен и по-жизнен; косата му е по-тъмна, телосложението му по-набито, челюстта му по-силно изразена. Пълна противоположност на фините черти, на дългите крайници, на светлата боя на Анди. „Анди е по-приятен за окото“, помислям си. Анди е по-приятен, *точка*. Точно както е приятна една разходка по плажа. Или неделна следобедна дрямка. Човек, който е на мястото си.

— Елън Демпси... — проговаря той най-сетне, гледайки ме в очите.

Не бих могла да съчиня по-подходящи встъпителни думи. Поемам ги, вторачвайки се също в кафявите му очи, обточени с черен ореол.

— Елън *Греъм* — поправям го с гордост.

Лио събира вежди, сякаш се мъчи да си спомни новото ми фамилно име, което би следвало веднага да свърже с Марго, съквартирантката ми от времето, когато двамата се виждахме. Но той като че ли не прави никаква връзка. Това не би трябвало да ме изненадва. Лио никога не се е стараел да опознае приятелите ми — още по-малко Марго. Чувството беше взаимно. След първата си голяма разправия с Лио, такава, че ме доведе дотам, че да подсмърчам, Марго взе единствените негови снимки, които имах тогава — лента от черно-бели непринудени моментални снимки, и ги скъса по съвсем права линия така, че разполови челото, носа, устните му на всеки кадър, а усмихнатото ми лице остави непокътнато навсякъде.

— Виждаш ли колко по-добре изглеждаш сега? — беше заявила Марго. — Без този задник.

Помня, че си помислих: „Това се казва приятелка“, дори когато взех скок и внимателно върнах Лио на мястото му. Същото си помислих за Марго и когато с Лио скъсахме и тя ми купи

поздравителна картичка и бутилка „Дом Периньон“. Запазих тапата, увих лентата със снимки около нея, стегнах я с ластиче и я прибрах в кутията си за бижута — докато Марго не я откри след години, когато ми върна чифт златни обеци във формата на халки, с които ѝ бях услужила.

— Това пък за какво е? — попита тя, въртейки между пръстите си тапата.

— Хмм... нали ми подари онова шампанско — отвърнах разочарована. — След раздялата ми с Лио. Помниш ли?

— И си запазила тапата? И снимките?

Запелтечих, че запазих тапата като символ на приятелството ми с нея, нищо повече — макар истината да беше, че не можех да се разделя с нищо, свързано с Лио.

Марго повдигна вежди, но подмина темата така, както подминаваше повечето спорни въпроси. Изглежда това беше южняшка черта. Или поне черта на Марго.

Във всеки случай тъкмо изтъкнах на Лио фамилното си име по мъж. Немалък триумф.

Лио повдигна брадичка, издаде напред долната си устна и възкликна:

— О! Поздравления!

— Благодаря — ликувам, радвам се... после малко ме досрамява, че се чувствам толкова победоносно. „Противоположното на любовта е безразличието“, рецитирам наум.

— Е, кой е късметлията? — пита той.

— Нали помниш Марго?

— Да, разбира се.

— Омъжих се за брат ѝ. Мисля, че си го срещал? — подхвърлям двусмислено, макар да знам с абсолютна сигурност, че Лио и Анди се бяха срещнали веднъж в един бар в Ийст Вилидж. Тогава това беше само една незначителна среща между моето гадже и брата на най-добрата ми приятелка. Размяна на „Здрасти. Приятно ми е да се запознаем, човече.“ Може би се и ръкуваха. Стандартно поведение между мъже. Но години по-късно, дълго след като с Лио бяхме скъсали и аз започнах да се срещам с Анди, прецених този момент до изтощителни подробности, както би направила всяка жена.

Сега по лицето на Лио преминава израз, който показва, че се е сетил.

— Онова момче? Наистина ли? Студентът по право?

Настръхвам от думите „онова момче“, изречени с подигравателна нотка, и се питам какво ли си мисли Лио сега. Дали събира късчетата от кратката им среща? Дали просто изразява неприязънта си към адвокатите? Дали аз в даден момент съм обсъждала Анди така, че сега да му давам храна за преценка? Не. Невъзможно е. Не е имало и няма *нищо* негативно или противоречиво, което да се каже за Анди. Анди няма врагове. Всички го обичат.

Поглеждам отново Лио в очите и си казвам да не заемам отбранително положение, нито да реагирам. Мнението на Лио вече няма значение. Затова кимам спокойно, уверено и потвърждавам:

— Да, братът на Марго.

— О, значи нещата са се развили до съвършенство — казва Лио с тон, който без съмнение е изпълнен със сарказъм.

— Да — отговарям със самодоволна усмивка, — точно така.

— Едно голямо щастливо семейство — подмята той.

Вече съм сигурна за тона му и чувствам как се напрегам и в мен се надига познатият гняв. Онзи гняв, който само Лио беше способен да породя. Свеждам поглед към портфейла си, с цялото си намерение да оставя няколко банкноти на масата, да стана и да си тръгна. Но тогава чувам името си като ефирен въпрос и чувствам ръката му, която направо поглъща моята. Бях забравила колко са големи ръцете му. Колко горещи са били винаги, дори наред зима. Понечвам да издърпам ръката си, но не успявам. „Поне е затиснал дясната“, помислям си. Лявата ми ръка е свита под масата, все още на сигурно място. Потърквам брачната си халка с палец и стаявам дъх.

— Липсваше ми — отронва той.

Поглеждам го втрещена, онемяла. *Липсвала* съм му? Не може да бъде... но пък Лио не си пада по лъжите. Предпочита студената, сурова истина. Или я приемаш, или не.

Той продължава:

— Съжалявам, Елън.

— За какво? — питам с мисълта, че има два вида съжаление. Съжаление, пропито с разкаяние. И чисто съжаление. Такова, което просто моли за прошка и нищо повече.

— За всичко. За *всичко*.

„Това е горе-долу задоволително“, помислям си аз. Отпускам пръстите на лявата си ръка и поглеждам към халката си. В гърлото ми е заседнала огромна буца, гласът ми излиза във вид на шепот.

— Много вода изтече оттогава — казвам и го мисля сериозно. Наистина *много* вода изтече.

— Знам. Но продължавам да съжалявам.

Примигвам и отвърщам поглед, но не мога да си наложа да си помръдна ръката.

— Недей. Всичко е наред.

Веждите му, толкова съвършено извити, че веднъж го подразних, като му казах, че си ги скубе, се повдигнаха едновременно.

— Наред ли?

Знам за какво намеква и бързам да го уверя:

— Повече от наред. Всичко е чудесно. Точно както трябва да бъде.

Изражението му става закачливо, както изглеждаше, когато най-много го обичах и вярвах, че нещата между нас ще тръгнат добре. Сърцето ми се свива.

— И тъй, Елън Греъм, в този ред на мисли за това колко *наред* се оказа, че е всичко, какво ще кажеш да дадем шанс на приятелството ни? Мислиш ли, че ще можем да го направим?

Премислям всички причини за „защо не“, всички начини, по които това може да навреди. И все пак се виждам как свивам хладно рамене и се чувам да промърморвам:

— Защо не?

После, с известно закъснение, издърпвам ръката си изпод неговата.

4.

Напускам ресторанта замаяна и изпълнена едновременно с меланхолия, негодувание и предчувствие. Странна и несигурна смесица от чувства, подсилена от дъжда, който сега вали във вид на ледени диагонални завеси. За миг ми хрумва дали да не измина пеша дългия път до вкъщи, почти подтиквана от желанието да се почувствам измръзнала, мокра и нещастна, но отхвърлям тази мисъл. Няма защо толкова да задълбавам в случилото се, няма причина да се разстройвам, нито дори да се самоанализирам.

Затова тръгвам към метрото, крачейки целенасочено по хлъзгавите тротоари. В главата ми се вихрят добри, лоши, дори най-обикновени спомени за Лио, но аз отказвам да се спра върху който и да е от тях. „Стара история“, промълвявам гласно, докато слизам по стълбите за станция „Юниън“. На перона заобикалям локви и търся начин да се разсейвам. От будката за вестници си купувам пакетче бонбони, плъзгам поглед върху заглавията на таблоидите, подслушвам един неспирен разговор за политика и наблюдавам как един плъх тича покрай релсите. Правя всичко, само и само да не се връщам и да пренавивам лентата със срещата си с Лио. Ако дам воля на сълзите си, натрапчиво ще анализирам всичко казано, както и настойчивия подтекст, който винаги представляваше голяма част от времето ни заедно. *Какво искаше да каже с това? Защо не каза еди-какво си? Все още ли има чувства към мене? Женен ли е и той? Ако да, защо не ми каза?*

Уверявам се мислено, че нищо от това вече няма значение. То отдавна няма значение.

Най-накрая влакът ми навлиза в станцията. Часът е пиков и всички вагони са препълнени, има само правостоящи места. Пробивам си път в един вагон и заставам до майка и малката ѝ дъщеря. Поне смятам, че ѝ е дъщеря — двете имат еднакви заострени носове и брадички. Момиченцето е облечено в тъмносино двуредно палто със

златни копчета с котвички. Двете обсъждат какво да си приготвят за вечеря.

— Макарони със сирене и чеснови препечени филийки? — предлага дъщерята с израз на надежда.

Очаквам да чуя родителското възражение от рода на „Вече ядохме това вчера“, но майката само се усмихва и отговаря:

— Да, това е чудесна идея за дъждовен ден — гласът ѝ е топъл и ласкав като въглехидратите, които ще погълнат.

Помислям си за своята майка, както правя по няколко пъти на ден, често подсещана от далеч не толкова очевиден стимул от този на двойката майка-дъщеря до мене. Мисълта ми се отплесва към повтарящ се мотив — какви щяха да са нашите взаимоотношения като зрели хора? Щях ли да се съмнявам в мнението ѝ по отношение на сърдечните въпроси, умишлено въставайки срещу това, което тя искаше за мен? Или щях да бъда близка с нея, както Марго с майка си, и щяхме да разговаряме по няколко пъти на ден? Ще ми се да си мисля, че двете щяхме да имаме доверие една към друга. Може би нямаше да сме толкова близки, че да си разменяме дрехи и обувки (майка ми беше прекалено практична в това отношение), но достатъчно свързани емоционално, за да ѝ разкажа за Лио и срещата ни в ресторанта. За ръката му върху моята. За това как се чувствам сега.

Съшивам нещата, които тя вероятно би казала, утешителни думи от рода на: „Толкова се радвам, че срещна Анди. Той е като синът, който нямах. Никога не съм харесвала особено другото момче“.

„Всичко е прекалено предвидимо“, казвам си, разравяйки се за още. Затварям очи и си я представям, преди да се разболея, нещо, което не бях правила напоследък. Виждам светлокафявите ѝ бадемовидни очи, подобни на моите, но с ъгълчета леко надолу — „сънливи очи“, както ги наричаше баща ми. Виждам широкото ѝ, гладко чело. Гъстата ѝ, лъскава коса, с неизменната ѝ семпла прическа извън модата или епохата, толкова дълга, колкото да я прибира на къса конска опашка, когато шета из къщи или в градината. Леко раздалечените ѝ предни зъби и начинът, по който несъзнателно ги прикриваше, когато се смееше силно.

После си представям строгия ѝ, но добронамерен поглед — като на учителка по математика в държавно училище — и чувам думите,

изречени със силен питсбъргски акцент: „Виж какво, Ели, не придавай на тази среща някакво лудо значение, както направи с него първия път. Тя не означава нищо. Абсолютно нищо. Понякога в живота не бива да отдаваме значение“.

Приисква ми се да чуя майка си. Приисква ми се да вярвам, че ми дава напътствие от някакво далечно място, но продължавам да се огъвам, предавайки се на спомена за онази първа случайна среща в Нюйоркския щатски върховен съд на Сентър Стрийт, когато Лио и аз се явихме като съдебни заседатели в един вторник през октомври. Затворници, събрани заедно в стая без прозорци, с лоша акустика, метални съваеми столове и поне един гражданин, който беше забравил да си пръсне дезодорант. Това беше толкова случайно и, както аз най-глупаво вярвах дълго време, романтично именно поради случайността.

Бях само на двацет и три години, но се чувствах много по-възрастна поради смътния страх и разочарованието, което идва след напускането на безопасната мрежа на колежа и внезапното влизане в редиците на действителния свят, особено когато нямаш нито цел или план, нито пари или майка. Марго и аз точно се бяхме преместили в Ню Йорк предишното лято, веднага след дипломирането ни и тя си намери доходна работа в маркетинговия отдел на „Джей Крю“^[1]. Аз пък получих предложение за най-ниската длъжност в банка „Мелън“ в Питсбърг, затова планирах да се върна у дома и да живея при баща ми и новата му съпруга Шарън, жена с благ характер, но показваща доста лош стил, с големи цици и побеляла коса. Марго обаче ме убеди да замина с нея в Ню Йорк, като ми дръпна въодушевени речи за „Голямата ябълка“^[2] и как, ако се реализирам там, ще се реализирам навсякъде. Съгласих се с неохота, защото нямаше да мога да понеса да гледам друга жена да се грижи за дома ми — дома на майка ми.

И така, бащата на Марго нае фирма за пренасяне на багажа ни, като предварително го опаковат, от спалнята ни в колежа, купи ни еднопосочни билети за Ню Йорк и ни помогна да се настаним в прекрасен двустаен апартамент на Кълъмбъс и Седемдесет и девета; Марго с гардероб от чисто нови служебни дрехи и дипломатическо куфарче от крокодилска кожа, аз с непотребната си специализация по философия и куп тениски и срязани на къси панталони джинси. Притежавах само 433 долара на мое име и имах навика да тегля по пет

долара от банкомат, сума, която, макар и да не е за вярване, не ми стигаше за сандвич с пастърма в големия град. Но точно тогава Марго вече можеше да тегли от попечителския си фонд, открит от баба ѝ и дядо ѝ по майчина линия, и тя ме увери, че каквото е нейно, е и мое, защото, в края на краищата, нали сме били повече като сестри, отколкото приятелки?

— Моля те, не ме карай да живея в коптор само защото ти не можеш да си позволиш този наем — беше ми казала тя на шега, но в същото време и доста сериозно. Парите бяха нещо, за което на Марго не само не ѝ се налагаше да мисли, но тя и не искаше дори да говори за това. Така че аз се научих да преглъщам гордостта си и да не обръщам внимание на настръхналия ми зачервен врат, когато трябваше да ѝ искам заем. Казвах си, че вината е ненужно чувство и че един ден ще ѝ се реванширам — ако не с пари, то с нещо друго.

За близо месец през това първо шеметно лято в големия град аз „овкусих“ резюмето си с преувеличения и разкрасени първоизточници и подадох заявление за всякакъв вид работа в няколко фирми. Колкото по-досадно беше описанието, толкова по-легитимна изглеждаше кариерата, защото тогава аз уравнивах зрелостта с определена мярка за „трикотажна мизерия“. Отговориха ми от много места, но трябва да е било бездънно събеседване, защото винаги се оказвах с празни ръце. Затова накрая приех сервитьорска работа в „Експрес“, едно кафене в южната част на Парк авеню, което се представяше за „Лионски бушон“^[3]. Часовете бяха дълги — често работех до късно вечер — и краката непрекъснато ме боляха, но в общи линии не беше зле. Печелех изненадващо добри пари (хората оставяха по-големи бакшиши късно вечер), запознавах се със страхотни хора и научих всичко, което бях искала да знам за шаркютри^[4] и чиниите за сирене, за портвайна и свинските крачета.

Междувременно започнах да се занимавам с фотография. Отначало ми беше като хоби, начин да запълвам дните си и да опозная града. Бродех из различни квартали — Ийст Вилидж, Алфabet Сити, Сохо, Чайнатаун, Трибека — и правех снимки с 35-милиметрова камера, която баща ми и Шарън ми бяха подарили по случай дипломирането ми. Но много бързо правенето на снимки се превърна в нещо повече за мен. Нещо, което не само обичах да правя, но и имах нужда да правя, почти като начина, по който писателите говорят за

порива им да пренесат мислите си върху хартия, или като ненаситните бегачи, които обезателно трябва да направят сутрешния си джогинг. Фотографията ме въодушевяваше, изпълваше ме с цел, дори когато буквално изпадах в моменти на дълбока липса на цел и на самота. Започнах да чувствам липсата на майка ми повече, отколкото в колежа и за първи път в живота си наистина закопнях за романтична връзка. Освен към Мат Яноти, към когото бях на път да хлътна безразсъдно в десети клас, не обръщах особено внимание на момчетата. От време на време излизах с момчета и правих секс с две гаджета от колежа — с единия сериозно, с другия не толкова — но до влюбване не стигнах. Нито бях изричала — или писала — тия думи, освен на някого от семейството ми и на Марго, когато двете си пийнехме порядъчно. Кое то напълно ме устройваше до онази първа година в Ню Йорк. Нямах представа какво се бе променило в главата ми — може би беше това, че вече бях пораснала и бях заобиколена от милиони хора, включително Марго, които като че ли до един имаха мечти и някого, когото да обичат.

И така, съсредоточих цялата си енергия върху фотографията. Давах и последния си цент за филм и всеки свободен момент правех снимки или четях внимателно книги в библиотеката и книжарниците. Поглъщах жадно справочниците за техниката и колекциите на великите фотографи. Любимата ми — която Марго ми купи за двацет и третия ми рожден ден — беше „Американците“ от Робърт Франк, която съдържаше поредица от снимки, които той бе правил през петдесетте години, обикаляйки из страната. Бях пленена от неговите черно-бели изображения — всяка завършен разказ сама по себе си. Имах чувството, че познавам ниския и набит мъж, наведен над джубокса, елегантната жена, гледаща през рамо в асансьор, и тъмнокожата бавачка, гушнала бебе с млечнобяла кожа. Установих, че създаването на това усещане, че познаваш субекта, беше повече от всичко друго отличителният знак на великия фотограф. „Ако можеш да правиш такива снимки — мислех си, — щях да се чувствам удовлетворена, дори без гадже.“

Поглеждайки назад, ми беше напълно ясно какво щях да правя по-нататък, ако Марго не беше изтъкнала очевидното — едно от многото неща, заради които са приятелите. Тя тъкмо се беше върнала от една командировка в Лос Анджелис и както внасяше куфара си на

колелца в кухнята, се спря и взе една от новопромитите ми снимки. Беше цветна снимка на една смутена тийнейджърка, седнала на тротоара на Бедфорд авеню в Бруклин, а на платното около нея бе разпиляно съдържанието на чантата ѝ. Тя имаше дълга, червена коса и носеше неподправената младежка красота, която тогава не оценявах напълно, понеже аз самата също бях много млада. С едната си ръка момичето се пресягаше да вземе счупено огледало, а с другата едва докосваше челото си.

— Леле! — беше възкликнала Марго, както държеше снимката близо до лицето си. — Каква удивителна снимка!

— Благодаря — отвърнах скромно, но с гордост. Наистина снимката беше удивителна.

— Защо е толкова тъжна? — попита Марго.

Свих рамене и поясних, че рядко разговарям с хората, които снимам. Заговарят ме само когато забележат, че ги снимам.

— Сигурно си е загубила портфейла — предположи Марго.

— Или пък току-що е скъсала с приятеля си — добавих.

А може би майка ѝ е починала наскоро.

Марго продължи да изучава снимката и отбеляза, че яркочервените три четвърти чорапи на момичето правят снимката от най-висока класа.

— Между другото — додаде тя, както винаги обсебена от модата — три четвъртите чорапи се връщат на мода. Независимо дали ти харесва, или не.

— Не — отвърнах, — но ще го имам предвид.

И точно тогава тя ми каза:

— Снимките ти са направо гениални, Елън — и заклати глава, докато усукваше меката си коса с цвят на мед във вид на кок, който стегна с молив. Това беше страхотна произволна техника, която стотици пъти се бях опитвала да усвоя, но резултатът никога не беше успешен. По отношение на прическата, модата или грима, всичко, което копирах от Марго, все не оправдаваше очакванията. Тя кимна още веднъж и продължи: — Трябва да започнеш да се занимаваш с фотография професионално.

— Наистина ли? — попитах безцеремонно.

Колкото и странно да беше, никога не се бях замисляла за това, макар да не знаех защо. Вероятно се тревожех, че ентусиазмът ми ще

надвиши способността ми. Не можех да понеса мисълта да се проваля в нещо, което толкова много обичах. Но мнението на Марго означаваше много за мен. И колкото и да беше неискрена понякога с южняшките си закачки и комплименти, с мен никога не се отнасяше така. Винаги ми казваше нещата право в очите — признак за *истинско* приятелство.

— *Сигурна съм* — отвърна тя. — Трябва да се посветиш на това. Заеми се сериозно.

И аз послушах съвета ѝ и започнах да си търся друга работа — в областта на фотографията. Подавах заявление за всякаква помощна длъжност, включително за фотограф на елегантни сватби на Лонг Айленд. Но тъй като няхах нужната квалификация, отново получавах откази и накрая ме назначиха на минимална заплата да промивам филми в малка, тип бутикова фотолаборатория със стара апаратура. „Все отнякъде трябва да се започне“, казах си, когато в първия си работен ден се качих на автобуса за мрачната част на Второ авеню и разгърнах сандвича си с фъстъчено масло и желе в изложената на течение задна стая, просмукана с миризмата на цигари и белина.

Оказа се обаче, че тази първа работа е идеална за мен благодарение на Цинхъ, вьетнамка, омъжена за сина на собственика. Цинхъ говореше слабо английски, но беше направо гениална по отношение на цвета и ме въведе в техниката на копиране повече, отколкото щях да науча, в който и да е курс (и повече, отколкото всъщност научих, когато накрая се записах във фотографско училище). Всеки ден наблюдавах как тънките, пъргави пръсти на Цинхъ зареждат филма и завъртат копчетата на машините, добавят още малко жълто, малко по-малко синьо, за да получат най-съвършените фотокопия и аз все повече се влюбвах в новоизбраната си професия.

Намирах се във фотоателието, когато получих ужасното съдебно известие за избор на съдебни заседатели. Макар и все още доста бедна, аз се чувствах реализирана, щастлива и изпълнена с надежда и ни най-малко няхах желание да пренебрегна работата си (и заплащането), за да стана съдебен заседател. Марго предложи да се обърна към Анди, който току-що беше започнал третата си година в юридическия факултет в Колумбийския университет, за съвет как да се измъкна от положението. Когато му се обадох по телефона, той ме увери, че това щяло да бъде фасулска работа.

— Ти не можеш да лъжеш под воар дир^[5] — каза той и аз се впечатлих от употребата на латинския израз. — Но можеш да преувеличиш предубеждението си. Просто вметни, че мразиш адвокатите, че не вярваш на ченгетата или че ненавиждаш богатите. Каквото там им е нужно да чуят.

— Всъщност аз наистина ненавиждам богатите.

Анди се изкикоти. Сигурно си помисли, че се занасям, но нищо чудно да знаеше от Марго колко съм зле с парите. Той прочисти гърлото си и продължи сериозно:

— Номерът може да мине и чрез пламенния език на тялото. Например, да се направиш на разстроена и смутена, че си там. Сякаш имаш по-важни неща за вършене. Да държиш ръцете си скръстени. Никоя страна не иска нетърпелив съдебен заседател.

Казах му, че със сигурност ще приема съвета му. Ще направя всичко, което да ме върне към подредения ми по график живот — и към тъй нужния ми чек за заплатата.

Но всичко това се промени в мига, когато видях Лио за първи път и този момент се вряза в паметта ми завинаги.

Беше все още ранна сутрин, но аз бях прегледала прибраните в голямата си пазарска чанта списания, сто пъти погледнах часовника си и се обадох на Цинхъ от уличен телефон, за да й кажа какво е положението и когато се облегнах назад на стола си и огледах стаята на съдебните заседатели, го зърнах да седи през няколко реда диагонално пред мен. Четеше последната страница на „Ню Йорк Поуст“, тактувайки под ритъма на някаква песен по дискмена си, и на мен изведнъж безумно ми се прииска да узная какво слуша. По неznайна причина си въобразих, че това е бандата на Стийв Милър или „Крозби, Стилс и Неш“. Нещо мъжествено и подхождащо на избелелите джинси „Ливайс“, тъмносиния пухкав пуловер и черните му, хлабаво завързани кецове „Адидас“. Когато вдигна глава към стенния часовник, се възхитих на профила му. На отличителния му нос (по-късно Марго щеше да го определи като предизвикателен), високите му скули и чупливата му, тъмна коса, която се къдреше върху гладката, мургава кожа на врата му. Не беше точно едър или висок, но имаше широк гръб и рамене, които изглеждаха много яки. Представих си го да скача на въже в някой оголен гимнастически салон или да изкачва тичешком стълбите на съда като Роки и стигнах до заключението, че той е повече

секси, отколкото хубав. Както в определението за секс: „Бас ловя, че е страхотен в леглото“. Мисълта ме изненада, защото не бях свикнала да преценявам непознати мъже точно по този начин. Като повечето жени, и аз предпочитам първо да опозная някого, привличането да е основано на личностни качества. Още повече, че дори не си падах чак толкова по секса. Все още.

Сякаш прочел мислите ми, Лио се извъртя на мястото си и ми хвърли ироничен, интелигентен поглед, който говореше „Ще ме разжалват“ или може би просто: „Задължението на съдебните заседатели е противно, нали?“. Той имаше хлътнали очи (толкова дълбоко хлътнали, че не можех да определя цвета им), които изглеждаха някак загадъчно на жълтата флуоресцентна светлина. Задържах погледа си опасен миг по-дълго, преди да се направя, че съм съсредоточена върху монотонно говорещия бюрократ, изправен пред нас в стаята, който обясняваше поне за пети път какво представлява валидно медицинско извинение.

По-късно Лио ми каза, че съм изглеждала смутена, докато аз яростно отричах и твърдах, че почти не го бях забелязала. И в двата случая се съгласихме, че това е бил моментът, в който задължението на съдебните заседатели вече съвсем не ни е изглеждало противно.

През следващия един час аз остро усещах и най-малкото движение на Лио. Видях го как се протяга и прозява. Как сгъна вестника си и го прибра под стола си. Видях го да излиза бавно от стаята и да се връща с пакет солени бисквити с фъстъчено масло, които започна да яде открито въпреки табелите: „Забранено внасянето на храна и напитки“, закачени в стаята. Той нито веднъж не ме погледна, но аз имах чувството, че усеща, когато го наблюдавам и този факт породил в мен странен трепет. Не се канех да му дам налудничавото определение „любов от пръв поглед“ — не вярвах в такива неща, — но знаех, че съм заинтригувана по необясним, безпрецедентен начин.

И тогава вълшебната кръстница на задължението ми на съдебен заседател задоволи желанието ми. Извикаха имената ни от списък с други имена и ние се озовахме един до друг в ложата на съдебните заседатели, буквално на сантиметри един от друг. Малката съдебна зала не се отличаваше с нищо величествено, позлатено или наподобяващо филмов декор и въпреки това се усещаше, че нещо

тържествено и важно щеше да се случи, някакво напрежение, което правеше факта, че седя до Лио, безумно интимен. С угълчето на окото виждах силната му ръка, нашарена със сини вени и за моя голяма изненада почувствах трепетен копнеж, който ми напомни гимназиалната ми свалка с Мат и еуфорията, когато седна до мен една сутрин в мизерния ни салон по време на скучното събрание за това как употребата на наркотици може да провали живота ни. Спомних си как се бях потопила в аромата на одеколона, „Арамис“, който Мат обилно си бе сложил (и който и до днес можех да надуша в тълпата) и се смеех на духовитите му забележки за това как тревата в действителност можела да подобри живота ти. Като се замисля, Лио спокойно можеше да мине за по-голям брат на Мат, което ме накара да се запитам дали всъщност имах тип мъже, въпреки възраженията ми пред Марго, която твърдеше друго. Ако беше така, значи той определено беше мой тип.

И в този момент областният прокурор отправи вниманието си към Лио и каза с престорена веселост:

— Съдебен заседател номер девет. Добро утро.

Лио му кимна сдържано, но почтително.

— Къде живеете, господине? — попита областният прокурор.

Аз изправих гръб на стола си, надявайки се, че гласът на Лио ще отговаря на външността му. Няма нищо по-неприятно от висок, тънък глас на мъж, с нежни китки, увиснали рамене и хилаво ръкостискане.

Разбира се, Лио не ме разочарова. Той прочисти гърлото си и оттам излезе дълбок, самоуверен глас с нюйоркски акцент.

— На Морнингсайд Хайтс.

— Там ли сте израснали?

— Не, аз съм от Астория. Там съм роден и там израснах.

„Да! Куинс!“, помислих си, тъй като вече започвах да се влюбвам във външните квартали на града. Може би защото Бруклин, Бронкс и Куинс ми напомняха за родния ми край — работнически и автентични квартали. Може би защото снимките ми извън сърцето на нюйоркските богаташи винаги бяха по-завладяващи.

Областният прокурор продължи и попита Лио с какво се занимава и аз си помислих, че воар дир беше по-добре от първа среща. Някой друг задава въпросите, а ти трябва да подслушваш. И той трябваше да каже истината. Чудесно.

— Писател съм... Репортер — отвърна Лио. — Отразявам някои сензации в малък вестник.

„Чудесно“, помислих си отново. Представих си го как броди из улиците с бележник със спирала и заговаря възрастни хора в тъмни барове в следобедните часове, за да напише колонка за това как градът губи всичко от атмосферата и недружелюбността си.

И така, това продължи още няколко минути, а аз примирах за отговорите на Лио колкото за съдържанието, толкова и за равнодушния му, но въпреки това колоритен изказ. Научих, че е учил в колеж три години и е напуснал, когато „парите му свършили“. Че не познава никакви адвокати, освен един на име Върн от началното училище, „който сега разнасял заповеди за обиск, но иначе е много свестен човек. Нищо лично“. И още, че братята и баща му били пожарникари, но на него семейната професия никога не му се струвала „особено привлекателна“. Че никога не е ставал жертва на насилствено престъпление, „освен ако не броите, че бях губещата страна в два побоя“.

И с последната остроумна забележка на Лио желанието ми да бъда отхвърлена като съдебен заседател се изпари. Вместо това приех гражданския си дълг с новооткрита страст. Когато дойде моят ред да отговарям на въпросите, направих всичко, което Анди ме посъветва да не правя. Бях дружелюбна и жадна да се харесам. Отправих към двамата адвокати най-ослепителната си усмивка, подобна на усмивката на полицаи, помагач на ученици да пресекат кръстовище, за да им покажа какъв идеален, непредубеден съдебен заседател ще стане от мен. За кратък миг си помислих за работата си и колко много ще се нуждае Цинхъ от мен, но после възвишено заключих, че нашата криминална правосъдна система и Конституцията, на база на която се гради всичко, си заслужава жертвата.

Затова, когато след препитването на още няколко души Лио и аз бяхме избрани като съдебни заседатели съответно под номера девет и десет, аз се чувствах като опиянена, състояние, към което периодично се връщах в следващите шест дни на свидетелски показания, независимо от нагледните подробности на жестокото пробождане с нож за разрязване на кашони в испанската част на Харлем. Двайсетгодишно момче беше мъртво, а друго — осъдено за убийство, и в този случай се надявах доказателствата да отнемат доста време, за

да се освободя от това състояние. Нищо друго не можех да направя. Копнеех за повече дни до Лио, за възможност да разговарям с него. Да го опозная поне донякъде. Имах нужда да се уверя дали хлътването ми — макар терминът като че ли опростяваше онова, което чувствах — е основателно. През цялото време Лио беше дружелюбен, но недостъпен. При всеки удобен случай слагаше слушалките си на главата, избягвайки празните приказки в коридора пред съдебната зала, където останалите съдебни заседатели бърбеха за всичко, освен за делото и всеки ден обядваше сам, вместо да дойде с нас в кулинарния магазин до съда. Неговата предпазливост ме караше да го харесвам още повече.

После, една сутрин, точно преди приключването с аргументите, както седяхме в ложата на съдебните заседатели, той се обърна към мене и рече:

— Това е — и се усмихна с искрена, бавна усмивка — сякаш бяхме посветени във взаимна тайна. Сърцето ми се разтуптя. И тогава, като че ли предзнаменувани от този момент, ние действително се посветихме в тайна.

Всичко започна по време на разискванията, когато стана ясно, че двамата с Лио сме на едно и също мнение относно свидетелските показания. Накратко — и двамата подкрепяхме безрезервна оправдателна присъда. Действителното убийство не беше предмет на спор — обвиняемият си беше признал и признанието беше неоспоримо, така че ставаше дума само дали е действал при самоотбрана. Лио и аз смятахме, че е така. Или, казано по-точно, смятахме, че има голяма доза основателно съмнение обвиняемият да не е действал при самоотбрана — едва доловимо различие, което, колкото и да е ужасно, поне пет-шест души от нашите колеги съдебни заседатели като че ли не можеха да доловят. Ние продължихме да изтъкваме факта, че обвиняемият няма криминално досие (почти чудо за престъпния му квартал) и че той е бил смъртно изплашен от жертвата (който е бил най-опасният главатар на гангстерите в Харлем и е заплашвал подсъдимия от месеци — дотолкова, че последният е отишъл в полицията да иска закрила). И накрая, че подсъдимият е носел ножа за разрязване на кашони в съответствие на работата му във фирмата за пренасяне на покъщнина. Всичко това подкрепяше нашето убеждение, че обвиняемият се е паникьосал, когато е бил заклещен в

ъгъла от жертвата и трима негови приятели биячи от бандата и е нападнал в състояние на паническа самозащита. Това изглеждаше приемлив сценарий и определено приемлив дотолкова, че да стигне до логичното съмнение.

След три дълги дни въртене в отегчаващ кръг, ние все още бяхме с останалите съдебни заседатели, като всеки от нас беше изолиран в самостоятелна стая вечер в ужасния хотел „Рамада Ин“, близо до летище „Дж. Ф. Кенеди“. Разрешаваха ни да гледаме телевизия очевидно процесът не беше важен, но не и да провеждаме външни телефонни разговори, да обсъждаме делото едни с други, освен в стаята на съдебните заседатели по време на официалните разисквания.

Затова, когато една нощ телефонът в хотелската ми стая звънна, аз се стреснах, чудейки се кой ли може да е и тайничко се надявах да е Лио. Може би си е записал номера на стаята ми, докато се връщахме от груповата вечеря под надзора на съдебния пристав по-рано същата вечер. Намерих пипнешком телефона и прошепнах „ало“ в слушалката.

Лио отвърна също шепнешком със „здравей“. После добави, сякаш имаше някакво объркване:

— Обажда се съдебен заседател номер девет. Лио.

— Разбрах — отвърнах и почувствах как кръвта ми се спуска от главата в крайниците.

— Виж — подхвана той (след три дни разисквания, установих, че той започва изреченията си с „виж“ или „вижте“, встъпление, което много ми харесваше.) — Знам, че не би трябвало да ти се обаждам... но направо полудявам тук...

Не бях сигурна какво имаше предвид — че полудява, задето е изолиран, или полудява, понеже е хлътнал по мен. Реших, че е първото. Последното беше прекалено невъзможно, за да е истина.

— Да, напълно те разбирам — отвърнах, стараяйки се да поддържам гласа си равен. — Просто не мога да спра да мисля за свидетелските показания. Всичко е толкова смущаващо.

Лио изпусна въздух в слушалката и след продължително мълчание каза:

— Имам предвид доколко зле ще бъде да имаш една дузина слабоумни, които решават съдбата ти?

— Една дузина слабоумни? — попитах, мъчейки се да бъде забавна, страхотна. — Говори за себе си, приятел.

Лио се засмя, а аз продължих да лежа в леглото си, тръпнеща от възбуждане. После той продължи:

— Добре де, десет слабоумни. Или поне само и точно осем.

— Да, разбирам.

— Говоря сериозно — каза той. — Можеш ли да вярваш на тези хора? Половината от тях изобщо не са безпристрастни, другата половина са скучни, полудуховити хора, които се перчат с това, което мислят техните сътрапезници на обяд.

— Така е — потвърдих аз, чувствайки се замаяна. Не можех да повярвам, че най-накрая двамата провеждаме истински разговор. И то докато лежа в тъмното под завивките. Затворих очи и си го представих в леглото му. Не можех да повярвам, че желаех толкова много един виртуален непознат.

— Не се бях замислял за това — продължи Лио, — но ако мен ме съдеха, по-скоро щях да се изправа пред съдия, а не пред съдебни заседатели.

Отговорих, че може би трябва да се съглася с това.

— По дяволите! Предпочитам да имам корумпиран съдия, вземащ подкупи от враговете ми, отколкото този загубен екип.

Аз се смея, а той продължава да се шегува за по-възмутителните, не на място анекдоти, които неколцина от съдебните заседатели си разказваха. Беше прав. В тази клаустрофобична стая следваха отклонение след отклонение — общодостъпно житейско преживяване, нямащо никаква връзка с разискванията.

— Някои хора просто обичат да слушат гласа си, като говорят — казах и добавих: — Изглежда, ти не си от тях, господин Сдържаност.

— Не съм сдържан — отвърна Лио неубедително.

— Дори прекалено. Господин Ходя-със-слушалки, за да не се налага да разговаряш с някого.

— Но ето че сега разговарям — възрази Лио.

— Крайно време беше — помислих си колко е по-лесно да си храбър в тъмното и по телефона.

Последва дълго мълчание, което излъчваше топлина и забрана.

После заявих очевидното — че двамата ще загазим здравата, ако Честър, нашият разсилен в ролята на бавачка, ни спипа, че разговаряме по телефона. И то за делото.

— Вярно е — отвърна Лио и продължи много бавно и обмислено. — И предполагам, че ще го загазим още повече, ако дойда при теб още сега, а?

— Какво? — попитах, макар че го чух достатъчно високо и ясно.

— Мога ли да дойда да те видя? — повтори той с глас, събуждащ леко неприлични мисли.

Седнах рязко в леглото си и пригладих чаршафите около себе си.

— Ами Честър? — попитах, изпълнена с особен вид нерешителност.

— Той се прибра да спи. Коридорите са чисти. Вече проверих.

— Наистина ли? — не можах да измисля друго.

— Да. Наистина. Така че...?

— Така че? — повторих като ехо.

— Така че, може ли да дойда да те видя? Просто... ми се иска да си поговорим. Лице в лице. Сами.

Наистина не можех да повярвам, че той искаше само това — и голяма част от мен се надяваше, че не е само това. Помислих си в какви големи неприятности ще се забъркаме, ако ни заловят заедно и че сме задължени към подсъдимия да спазваме правилата — и че нашето безразсъдно поведение може да доведе до неправилно протичане на делото. Помислих си колко лишени от женственост са тениската ми „Стийлърс“ и памучните ми пликчета и че нямах нищо по-привлекателно в набързо събрания си багаж. Помислих си за общоприетото момичешко благоразумие, че ако му кажех „да“, а после наистина се случеше *нещо*, Лио може би щеше да изгуби уважението си към мене и ние ще приключим, преди да сме започнали.

Затова отворих уста с намерението да възразя, или в най-добрия случай — да отклоня предложението му. Но вместо това изпуснах едно безпомощно „да“ в слушалката. Това беше първият от многото пъти, когато не можах да откажа на Лио.

[1] Марка облекла и аксесоари. — Бел.ред. ↑

[2] Прозвище за Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

[3] Ястие от пържени картофи с лук. — Бел.прев. ↑

[4] Charcuterie — колбасарница (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Voir dire (от латински) — клетва, която полага свидетел или съдебен заседател преди предварителното му препитване за

установяване компетентността му. — Бел.прев. [↑](#)

5.

Когато завивам към нашия тих, ограден с дървета жилищен блок в Мъри Хил, вече е съвсем тъмно. Анди щеше да се прибере много по-късно, но като никога нямам нищо против, че се е наложило да поработи по-дълго в лъскавата си фирма. Тъкмо ще имам време да си взема душ, да запаля няколко свещи, да отворя бутилка вино и да намеря най-подходящия албум — нещо весело, без никакви асоциации с Лио, за да прочистя от ума си и последните следи на миналото. „Танцуваща кралица“ ще свърши работа, казвам си и се усмихвам. В АББА няма абсолютно нищо, което да извиква във въображението ми спомени за Лио. Защото искам вечерта да е напълно посветена на Анди и мен. На нас двамата.

Когато пристъпвам от студения дъжд в сградата от червеникавокафяв камък, изпускам въздишка на облекчение. Няма нищо пищно в тази сграда, но на мен тъкмо това ми харесва. Харесва ми занемареното фоайе със скърцащите паркетни, наковани във вид на рибена кост, и месинговия полилей, плачещ за едно хубаво излъскване. Харесва ми персийският килим в багрите на скъпоценни камъни, който изпуска лека миризма на молци. Харесва ми дори тромавият, клаустрофобично малък асансьор, който създава впечатлението, че всеки момент ще се развали. Но най-много ми харесва, че това е нашият първи съвместен дом.

Тази вечер избирам стълбите, като вземам по две стъпала наведнъж, и си представям как един ден, в далечното бъдеще, двамата с Анди ще се върнем тук с нашите бъдещи деца. Ще направим с тях една голяма обиколка на мястото, където „мама и татко са живели за първи път“. Ще им кажем: „Да, с парите на татковото семейство можехме да си позволим разкошна жилищна сграда в Горен Ийст Сайд, но ние избрахме тази, в този тих квартал, защото в него имаше повече атмосфера... Точно както той предпочете мен пред всички онези синеоки южняшки красавици“.

Стигам до четвъртия етаж, изваждам ключа си и докато го превъртам, установявам, че Анди ме е изпреварил. Вече се е прибрал. С чувство на нещо средно между смут и притеснение отварям вратата, поглеждам през тясната кухничка в дневната и зървам съпруга си, проснат на дивана, облегнал глава върху една оранжева плюшена възглавница. Вече е захвърлил сакото и вратовръзката си на пода, а яката на синята му официална риза е разкопчана. Отначало си помислям, че спи, но после виждам как единият му бос крак се движи в такт с песен на Ани Дифранко. Това е мой компактдиск и е толкова далече от обичайните за Анди най-слушани мелодии от четирийсетте (или сантименталната му кълтри музика), че допускам, че нашето стерео свири на произволна честота. Анди не се извинява за вкуса си към музиката и докато аз слушам любимите си изпълнители като Елиът Смит или Мариан Фейтфул, той извърта очи нагоре при побурните текстове и подмята забележки от рода на „Извини ме, но отивам да глътна малко отрова под мивката“. Но независимо от различните ни вкусове, той никога не ме кара да спра или да намаля музиката, която слушам. Анди е пълна противоположност на властващ чешит. Той е манхатънски тъжител с манталитет на сърфист и на човек без притеснения, който смята, че трябва да живееш и да оставиш другите да живеят както си искат.

Наблюдавам дълго време Анди, както е излегнат под меката, кехлибарена светлина на лампата и се изпълвам с чувство, което може да бъде описано единствено като облекчение. Облекчение, че съм тук, че това е животът ми. Когато пристъпвам още няколко крачки към дивана, Анди изведнъж отваря очи. Протяга се и казва с усмивка:

— Здравей, мила.

— Здравей — отвръщам сияеща и оставям чантата си върху кръглата ретро маса за ядене, която намерихме на битпазара в Челси. Марго и майка ѝ я мразят почти толкова, колкото и кичовите дреболийки, които отрупват всяка повърхност в апартамента ни. Маймуна с очила с телени рамки е чучнала на перваза на прозореца. Мъниста от последния Марди гра^[1] висят от компютърния монитор. Колекция от строени върху плота фигурки за сол и черен пипер. Аз съм много по-прибрана и организирана от Анди, но и двамата сме „вещомани“ в сърцата си — което, както се шегува Марго, е единствената опасна част от нашето обвързване.

Анди въздиша, докато прехвърля дългите си крака на пода и сяда на дивана. После поглежда часовника си и казва:

— Не се обаждаш. Не пишеш. Къде беше цял ден? Няколко пъти те търсих по мобилния...

Тонът му е непринуден — ни най-малко обвинителен, — но аз потръпвам от чувство за вина, когато отговарям:

— Ами насам-натам. Мотях се из дъжда. Бях изключила телефона си.

„До едно верни твърдения“, помислям си. Но знам, че крия нещо от съпруга си и за миг ми минава мисълта да преразгледам клетвата си за тайни и да му кажа останалото. Какво *всъщност* се случи днес. Той положително ще се подразни — и вероятно ще му стане неприятно, че съм позволила на Лио да дойде в ресторанта, за да ме види. И аз бих се почувствала така, ако Анди отиде да пие кафе с бившата си приятелка, при положение, че би могъл, без усилие, да я разкара. Възможно е дори истината да постави началото на малък спор — нашият първи семеен спор.

От друга страна, не му е присъщо да се чувства заплашен от Лио или да изпитва враждебност към него. Той просто го презира по типичния безцеремонен начин, по който почти всеки презира по-значимия бивш на своя значим човек. С лека смесица от ревност и състезателност това отминава с времето. В действителност Анди е толкова непреднамерен, че вероятно не би почувствал нито едно от тези неща, ако не бях допуснала грешката да се разкрия малко повече по време на един от нашите разговори късно вечер в началото на връзката ни. Особено това, че използвах думата „силно“, когато описвах какво бяхме споделяли Лио и аз. Това не ми се струваше чак толкова откровение, тъй като бях допуснала, че Марго му е казала едно-друго за Лио и мен, но разбрах, че това е нещо ново за него в мига, когато Анди се извъртя към мен в леглото и сините му очи засвяткаха по невиждан дотогава начин.

— Силно ли? — възкликна той с израз на обида по лицето. — Какво по-точно влагаш в това „силно“.

— О, не знам...

— Сексуално силно ли?

— Не — побързах да отрека. — Не това.

— Или че сте прекарвали *цялото* си време заедно? Всяка нощ и всеки буден миг?

— Не — повторих и лицето ми пламна от нов срам, когато си спомних нощта, когато Марго ме обвини, че съм я пренебрегвала заради Лио. Че съм била от онези момичета, които поставяли мъжа пред приятелството. „И ненадежден мъж без брачен потенциал на всичко отгоре“, добави тя с отвращение. Дори тогава някъде дълбоко в себе си знаех, че тя вероятно е права, но независимо от вината и по-добрата ми преценка, просто нищо не можех да променя. Ако Лио искаше да ме види, аз зарязвах всичко друго — и всеки друг.

— А какво тогава? — продължи да настоява Анди. — Обичала си го до небето и обратно ли? — гласът му бе просмукан със закачлив сарказъм, но обиденият му вид си остана.

— И в този смисъл не — отвърнах, мъчейки се да намеря начин да вложа незаангажиран, безпристрастен смисъл в „силно“. Което е невъзможно. Все едно да вмъкнеш весела нотка в думата „скръб“ или обнадеждаваща нотка в думата „обречен“.

Порових се в ума си още няколко секунди и накрая изрекох немощно:

— Нямах предвид силно... вземам си думите назад... Просто не подбрах добре думите си...

Точно така беше — не подбрах добре думите си. Но само защото беше истина — „силно“ беше точно чувството, което изпитвахме с Лио един към друг. Почти всеки момент, който споделяхме, беше силен, като се започнеше с онази първа нощ в тъмната ми хотелска стая, когато седяхме с кръстосани крака на леглото, коленете ни се допираха, ръцете ми в неговите, и разговаряхме до изгрев-слънце.

— Прекалено късно — каза Анди, усмихвайки се самодоволно и клатейки глава. — Никакво връщане на думите назад. Не можеш да заличиш това от протокола, Демпси.

И така, наистина беше прекалено късно.

За щастие Анди не беше от хората, които спорят на вятъра, затова оттогава името на Лио рядко се споменаваше. Но дълго време след това, всеки път, когато някой изрече думата „силно“, Анди ми хвърляше многозначителен поглед или подмяташе остроумие за моето „ах, толкова премълчавано, толкова страстно“ бивше гадже.

Сега не ми е до този вид критично вторачване — било то шеговито, или друго. Освен това, разсъждавам, докато свалям якето си и го окачвам на клатещата се дървена стенна закачалка, ако си разменим ролите, аз щях да предпочета да не научавам за някоя случайна негова среща с Луси, най-обичаната му, дългогодишна приятелка, която сега е учителка на третокласници в едно снобско частно училище в Атланта. Според Марго Луси била изключително умна и здравомислеща и все още изглеждала като двойничка на Селма Хайек в тялото. Това беше директен цитат, който можеше да ми спести.

С това осмисляне реших веднъж завинаги, че е в интерес на всекиго да запазя незначителната си тайна в тайна. Тръснах се на дивана до Анди и поставих ръка върху бедрото му.

— Е, защо си се прибрал толкова рано? — попитах го.

— Защото ти ми липсваше — отвърна той с усмивка.

— Я стига — почувствах се разкъсвана от противоречиви чувства. Харесва ми този отговор, но се надявам този път в него да е вложено нещо повече. — Никога не си се прибирал толкова рано.

— Наистина ми липсваше — повтори той през смях. — Пък и делото ми се реши.

— Това е страхотно! — знам колко много се ужасяваше от дори по-дългите часове, които следваха едно напълно завършено дело. Аз също се ужасявах от тях.

— Да, такова облекчение. Вече ще се напивам... Затова си мисля да се преоблечем и да идем да вечеряме някъде? На някое хубаво местенце? Навита ли си?

Поглеждам през прозореца и казвам.

— Не е ли малко късно... Навън вали пороен дъжд... Май ще предпочета да си останем вкъщи.

Хвърлям му съблазнителна усмивка, докато изритвам ботите от краката си и се настанявам боязливо в скута му, с лице към него. Навеждам се и залепям целувка по брадичката му, после по врата му.

Анди се усмихва, затваря очи и прошепва омаяно:

— Какво, за бога...

Това е един от любимите ми негови гальовни изрази, но точно сега той внася лека нотка на безпокойство в сърцето ми. Дали моята инициатива за сексуално стимулиране всъщност даде основание за „Какво, за бога?“. Не сме ли понякога спонтанни, когато се стигне до

секс? Умът ми препуска, за да настигне някои скорошни, пикантни примери, но за мое разочарование не мога да се сетя кога за последен път сме правили секс другаде, освен в леглото преди сън. Уверявам себе си, че това е съвсем нормално за семейните двойки — дори за щастливите семейни двойки. Анди и аз може и да не се люлеем на полилеите и да не лудуваме във всяка стая на къщата, но не е нужно да правим секс върху кухненските плотове и твърдите дървени подове, за да постигнем здрава физическа връзка. В края на краищата секс върху и до твърди повърхности може и да изглежда страстен по филмите, но в действителния живот той е много неудобен, надценяван и измислен.

„Разбира се, веднъж се случи подобно нещо с Лио в офиса му...“

Отчаяно се опитвам да изхвърля спомените от главата си, като целувам Анди отново, този път по устата. Но както обикновено се случва, когато се опитваш да не мислиш за нещо, сцената просто оживява все повече. И тогава, най-ненадейно, правя немислимото. Целувам съпруга си, докато мисля за друг мъж! Представям си Лио. Целувам Анди по-силно в желанието си да залича лицето и устните на Лио. Не се получава. Просто целувам Лио по-силно. Разкопчавам копчетата на ризата на Анди и плъзгам ръце по корема и гърдите му. Свалям пуловера си. Притискаме се един до друг, кожа до кожа. Изричам на глас името на Анди. Лио продължава да е там. Тялото му е притиснато в моето.

— Хмм, Елън — промълвя Анди, галейки с пръсти гърба ми.

Горещите ръце на Лио се забиват в гърба ми с луд натиск, настойчиво.

Отварям очи и казвам на Анди да ме погледне. Той го прави.

Поглеждам в очите му и изричам:

— *Обичам те.*

— И аз те обичам — отговаря той толкова мило. Изражението му е искрено, прямо, сериозно. Лицето му е лицето на Лио.

Стискам очи и се съсредоточавам върху това да чувствам как допирът на Анди до бедрата ми става все по-твърд. Ние още не сме свалили бельото си, но аз се настанявам върху него, притискам се в него и отново повтарям името му. Името на моя съпруг. *Анди*. Няма объркване с кого съм в този момент. Кого обичам. Това дава резултат за известно време. И продължава да дава, докато Анди ме повежда към спалнята, където радиаторът или „дреме“, или изпуска пара навсякъде.

Точно сега стаята е с тропическа температура. Ние махаме завивката от гъши пух и се плъзгаме върху меките чаршафи. Вече сме напълно съблечени. Това легло е свещено. Лио си е отишъл. Няма го никъде.

Но само след миг, когато Анди прониква в мен, аз съм отново в апартамента на Лио вечерта, когато най-накрая излиза присъдата „невинен“. Той е небръснат и очите му са леко изцъклени от питиетата по време на празнуването. Прегръща ме отривисто и прошепва в ухото ми:

— Не знам какво намирам в тебе, Елън Демпси, но *трябва* да те имам.

Същата нощ му се отдадох напълно, знаейки, че ще му принадлежа, докогато той иска да ме задържи. И, както се оказа, продължи дори по-дълго.

[1] Последният блажен вторник преди първия ден на Великденски пости (фр.). — Бел.прев. ↑

6.

На другата сутрин Марго ми се обажда много преди изгрев-слънце — или, както би казал Анди, преди всеки с ума си да е станал. Анди рядко се ядосва, но три неща неизменно го дразнят — хора, които те прекъсват насред изречението, препирни относно политиката по време на приятелски сбирки и когато сестра му звъни по телефона прекалено рано сутрин.

— Какво, *по дяволите*? — недоволства той след второто позвъняване. Гласът му е дрезгав както винаги сутрин след няколкото бири, които гаврътнахме снощи в едно бистро на Трето авеню, заедно с бургери и най-вкусните пържени картопки в квартала. Прекарахме чудесно, смяхме се повече от обикновено, но вечерята ни не успя да отхвърли спомена за Лио така, както секса. Той упорито продължи да е с мен цялата вечер, коментирайки намусения мъж на масата до нас и музиката на Джони Мичел. Когато допих третата си бира и слушах Анди да разправя за работата си, се улових, че мислите ми ме отнасят към онази сутрин, когато Лио ми каза, че лицето ми било най-любимото му нещо на света. Изрече го просто така, напълно прозаично и несантиментално по време на кафето. Аз бях без грим, с прибрана на конска опашка коса, от прозореца на дневната му в очите ми струеше слънце. Но аз му повярвах. Със сигурност мога да кажа, че говореше сериозно.

— Благодаря — отвърнах, изчервявайки се и си помислих, че неговото лице дотогава също ми беше най-любимото. Запитах се дали това, повече от всичко друго, не е признак на истинска любов.

После той додаде:

— Никога няма да се уморя да те гледам... Никога.

И именно този спомен, който е може би най-значимият ми спомен за Лио, още веднъж изпълва главата ми, докато силното звънене в спалнята ни продължава. Анди изстенва, когато телефонът най-накрая спира да звъни, смълчава се за няколко секунди и почва отново.

— Остави го да се превключи на гласовата поща — казвам, но Анди се пресяга през мен и грабва слушалката от нощното ми шкафче. За да е сигурен във виновника, той поглежда екрана, за да види кое име ще се изпише — което е напълно ненужно. Като изключим нещо спешно, това може да е само Марго. И наистина, името на съпруга ѝ Уеб Бъфингтън светва на екрана, заедно с Атланта, Джорджия, където, за мое голямо разочарование, те се върнаха миналата година. Знаех, че преместването им е неизбежно, особено след като тя срещна Уеб, който също е от Атланта. Колкото и да обичаше Ню Йорк и работата си, Марго си оставаше южнячка по душа и силно държеше на всичко традиционно, съпътстващо благовъзпитания начин на живот. Още повече, че на Уеб, по неговите думи, „толкова му е втръснал големия град“. Той искаше да играе голф, да шофира, да има пространство за всичките си странни електронни играчки.

Както беше видно от тазсутрешното обаждане, Марго и аз продължаваме да се чуваме всеки ден, но ми липсват срещите на живо с нея. Липсват ми дългите закуски през уикендите и питиетата след работа. Липсва ми споделянето на неща за града и за някои общи приятели. Тя липсва и на Анди, освен в досадни моменти като този, когато сънят му се нарушава.

Той удря с палец бутона за разговор и изревава в слушалката:

— Господи, Марго! Знаеш ли колко е часът?

Чувам гласа ѝ в отговор:

— Знам, знам. И *искрено* се извинявам, Анди. Но този път е основателно. Уверявам те. Дай ми Елън, моля те.

— Дори още няма седем часа — продължава той. — Колко пъти да ти повтарям да не ни събуждаш? Че единствената поносима част от работата ми е, че започва късно? Щеше ли да правиш така, ако Елън беше омъжена за някой друг? И ако не, защо не се замислиш дали не трябва да уважаваш собствения си брат малко повече от някой случаен човек?

Усмивам се на „някой случаен човек“ и си помислям, че човекът нямаше да е случаен, ако бях омъжена за него. После мисълта ми се пренася отново към Лио и се свивам, знаейки, че за мене той никога няма да бъде само някой случаен човек. Разбирам обаче какво има предвид Анди и съм сигурна, че и Марго го разбира, но той не ѝ дава

възможност да отговори. Вместо това ми натиква телефона и демонстративно заравя глава под възглавницата си.

— Здравсти, Марго — казвам възможно най-тихо.

Тя изрича едно формално извинение, после добавя с треперлив глас:

— Имам *новина!*

Това са съвсем същите думи, същият напевен, поверителен тон, който тя използва, когато ми се обади вечерта, след като се бе сгодила за Уеб. Или, както Уеб обича да вметва в преразказването на годежа им, преди да е успяла да събере кураж да му отговори с „да“. Той преувеличава, разбира се, макар че тя се обади първо на мен, дори не на майка си, което ме поласка по начин, който не мога да определя. Според мен имаше нещо общо с това, че аз нямах майка и с успокоението, че приятелите могат да заместят семейството, дори когато поводът не е смърт.

— Боже мой, Марго! — възкликвам вече напълно разбудена и без да се притеснявам, че безпокоя Анди.

Анди открива главата си и пита с изражение на разкаяние, и дори на безпокойство:

— Тя добре ли е?

Кимвам щастливо, успокояващо, но той продължава да изглежда изплашен, когато прошепва:

— Какво има?

Вдигам палец. Искам потвърждение, въпреки че нито за миг не се съмнявам каква ще е новината ѝ. Точно този неин глас е запазен единствено за две неща — за сватба и за бебе. Беше имала най-малко три значителни повишения в „Джей Крю“ и беше „blase“^[1] почти от всяка една. Не беше въпрос на скромност, че тя никога не се интересуваше особено от работата си, независимо колко добре се справяше. Може би защото е знаела, че работата има самоналожена дата на изтичане на срока. Че в даден момент към трийсетте си години тя ще пожелае да напусне и да започне нов етап в живота — например да се омъжи, да се върне в Атланта и да започне да гради семейство.

— *Сериозно!* — питам, като гледам бързо да си представя Марго с издут корем, в бутикова рокля за бременни.

— Какво да е сериозно? — пита Анди, оформяйки думите с устни.

Поглеждам го и се питам за какво ли друго си мисли той, че разговаряме двете. Изпълва ме чувство на обич към неговия момчешки опит да отгатва. „Да, Анди, тя прави канелени курабийки тази сутрин. Да, Анди, тя е в магазина за малък роял.“

— Ахъ! — изписква Марго. — Бременна съм! Току-що си направих тест.

— Леле! — възкликвам и се чувствам объркана, макар да знаех, че те правеха опити за това и че Марго винаги получава каквото поиска — отчасти поради факта, че е настойчива, експанзивна личност. Но преди всичко поради факта, че тя е просто един от онези очарователни хора, за които нещата просто се подреждат. Малки неща, големи неща, междинни неща. Познавах я от петнайсет години и единственото ѝ поражение в буквалния смисъл, на което бях свидетел, единственото време, когато тя искрено се бореше, бе, когато дядо ѝ умря през втората година на следването ни. А всъщност не можеш да смяташ смъртта на дядо си за сериозно изпитание. Поне не и когато си преживял преждевременната смърт на родител.

Казвам всичко това за Марго без възмущение. Да, майка ми почина на четирийсет и една годишна възраст и да, аз израснах, облечена в конфекция в деня за снимки на класа, но пак не бих казала, че идвам от училището на злостните критики. И наистина си прекарвах добре в периода на съзряването си, поне засега. Не съм безработна, безпътна или склонна към депресии. Не съм болна или самотна. Освен това, дори всички тези неща да са верни, аз просто не се състезавам с моята най-добра приятелка. Никога не съм разбирала онези жени, онези трудни, сложни взаимоотношения, които често се срещат. Дали понякога не завиждам на Марго — особено когато я виждам с майка ѝ? Искам ли да имам нейния усет за мода, нейната увереност и печати в паспорта? Да, разбира се. Но това не означава, че бих ѝ отнела тези неща — или че завиждам на щастieto ѝ във всяко отношение. Освен това сега аз съм в нейното семейство. Онова, което е нейно, всъщност вече е и мое.

Затова, независимо че тази добра новина съвсем не беше неочаквана, ето ме седнала, слисана и замаяна, преливаща от радост. В края на краищата има огромна разлика между планирането на бебе и положителния резултат от теста. Да узнаеш, че след броени месеци ще станеш майка — или в моя случай леля.

— Поздравления — казвам, готова да заплача.

— *Бременна ли е?* — отгатва най-накрая Анди с широко отворени очи.

Кимвам и се усмихвам.

— Да-а... Още ли си ядосан, чичо Анди?

Той се ухилва и казва:

— Дай ми телефона.

Подавам му го.

— Маги Бет! Трябваше веднага да кажеш!

Чувам я да отговаря:

— Знаеш, че трябваше да съобщя първо на Елън.

— През главата на собствената си плът и кръв?

— Само един от вас се радва да ме чува по всяко време на деня.

Анди подминава закачливия й намек и добавя:

— По дяволите! Това е страхотна новина. Толкова се радвам, че ще дойдем у вас следващия уикенд. Нямам търпение да те прегърна силно.

Грабвам отново телефона и я питам дали е изчислила термина си; момче ли очаква да бъде, или момиче; измислила ли е имена; къде иска да организирам поднасянето на подаръците за бебето й — в Ню Йорк или в Атланта.

Тя ми отговаря: двайсет и първи септември; смята, че е момиче; още не е мислила за имена; и че поднасянето на подаръците ще бъде прекрасно където и да е.

— Как реагира Уеб? — питам, спомняйки се, че тук е включена и друга страна.

— Щастлив е. Изненадан. Малко блед — смее се Марго. — Искаш ли да го чуеш? Той е до мен.

— Разбира се — отговарям, въпреки че не съм в настроение да разговарям с него.

Истината е, че никога не съм в настроение да разговарям с Уеб — макар той да не се е държал с мен другояче, освен приятелски, което трудно може да се каже за някои от момчетата, с които излизаше Марго преди него. Винаги я бе привличал арогантният тип и Уеб определено също имаше заложибите за арогантен тип. Първо, той е ултрауспешен спортен агент и бивш полуизвестен професионален тенисист — поне е известен в тенис кръговете с това, че веднъж

победил Агаси в един младежки турнир. И на върха на успеха и богатството той има секваща дъха класическа красота, изумително хубава коса и толкова прави и бели зъби, че всеки път, когато отметне глава назад от смях, се сещам за старата реклама: „Четкайте дъха си с «Дентин»“. Със силен, плътен глас и забележимо присъствие, той е от типа мъже, които знаят как да омаят жените с красноречието си и да изведат до кулминационна точка някоя неприлична шега, което кара мъжете да се смеят гръмко и да дюдюкат. Накратко, по всички критерии Уеб би трябвало да бъде крайно самодоволен. Но не е. Тъкмо обратното, той е кротък, уравновесен и тактичен.

Въпреки това, незнайно защо, аз просто не се чувствам удобно край него — може би защото двамата нямаме нищо общо, освен Марго. За щастие никога не й признах това, когато започнаха да се срещат — може би, защото заподозрях веднага, че това е *Той*. За първи път виждах Марго напълно, невъзмутимо лапнала по някого, за първи път тя хареса някого така — или дори повече — отколкото харесваха нея. Не зачехнах този въпрос и пред Анди, може би защото той изглеждаше такъв голям почитател на Уеб, а може би, защото не можех да определя какво точно не харесвах у него.

Веднъж обаче споделих чувствата си пред сестра ми, точно преди сватбата на Марго, след като се бях върнала непредвидено в Питсбърг един уикенд. Двете обядвахме в „Ийт енд Парк“, нашето любимо местенце в гимназиалните години, останало и до днес сантиментален избор всеки път, когато си отивах у дома. Всяка маса пораждаше многобройни спомени и ние избрахме най-близката до вратата, която изникваше в съзнанието ни нейна среща тук с едно момче, което сега излежава присъда; за ненадейното потичане на кръв от носа на баща ми (а отначало помислихме, че е кетчуп) и когато аз изядох пет сандвича с чили заради бас. Докато двете със Сузан подправяхме обилно нашите „Биг Бой“ с различни подправки, тя отвори дума за сватбата на Марго — в гласа й долових нотка на известно презрение, което като че ли неизменно присъстваше, когато станеше въпрос за семейство Грѐм — презрение, което по мое мнение беше неоправдано и малко злобно. Но въпреки тона й, мога да кажа, че Сузан бе заинтригувана от Марго по същия безсрамен и повърхностен начин, по който ни заинтригуваха Люк и Лора в „Централна болница“ и от Бо и Хоуп в „Дните на нашия живот“.

— Това е *толкова* глупаво — казваше Сузан всеки път, когато наблюдавахме двойките в любимите ни сериали. Тя извърташе очи нагоре, докато изтъкваше невероятностите и противоречията на любовните истории от екрана, но продължаваше да седи, приковала поглед в телевизора, жадна за още.

По подобен начин, докато си похапвахме сандвичите, Сузан искаше да узнае всички подробности за предстоящата сватба на Марго, за да изтръгне някаква потенциална драма.

— Тяхното беше кратък годеж, нали? — попита тя с повдигнати вежди. — Възможно ли е да е забременяла?

Засмях се и поклатих глава.

— Тогава защо бързат толкова?

— Те са влюбени — отвърнах, като си помислих, че цялото им ухажване беше книга с приказки, включително краткотрайността му. Годежът им стана преди моя, независимо че ние с Анди започнахме да се срещаме преди тях.

— Колко е голям пръстенът ѝ? — попита ме тя някак критично.

— Огромен е. Безцветен, превъзходен.

Сузан „смля“ тази информация и продължи:

— Що за име е това Уеб?

— Фамилно име. Съкратено от Уебстър.

— Като телевизионното шоу — разсмя се тя. — Аха.

— Ти харесваш ли го?

Предвид настроението ѝ, се замислих дали да излъжа и да ѝ отговоря с недвусмислено „да“, но никога не съм можела да лъжа Сузан. Затова ѝ казах истината — че макар да изглежда съвършеният човек, аз съвсем не бях ентусиазирана Марго да се омъжи за него. Чувствах се егоистка и нелоялна, признавайки това, особено когато Сузан подметна:

— Защо? Да не би да те е пренебрегнала заради него?

— Не. Нищо подобно — отвърнах, което беше самата истина. — Тя не е такава.

— Тогава каква е причината?... Той смуцава ли те?

— Не — побързах да опровергая, чувствайки, че минавам в отбрана. Обичах сестра си, но това не беше необикновена динамика между нас, откакто аз се преместих в Ню Йорк, а тя остана в родния ни град. Тя едва доловимо нападаше, а аз едва доловимо се отбранявах.

Имах чувството, че тя сякаш негодуваше, задето съм напуснала Питсбърг завинаги. Или по-лошо, предполагаше, че се чувствам нещо повече от нея, което беше напълно невярно. По отношение на важните житейски ценности аз се чувствах абсолютно същата, каквато винаги съм била. Просто бях отворена за нещо повече. Имах пласт изтънченост и многословие, което се придобива от живеенето в голям град и честно казано, от близостта със семейство Греъм. — С какво да ме смущава?

— Не знам. С външния си вид? С парите си? С това, че е такъв сладкодумен фантазьор, тенисист, агент?

— Той съвсем не е сладкодумен — отвърнах, мъчейки се да си спомня какво ѝ бях казала за Уеб по-рано. Тя имаше непогрешима памет, която често използваше срещу мен. — В действителност е доста земен.

— Земен мултимилионер, а?

— Ами всъщност, да — отдавна се бях научила, че човек не бива да слага всички хора с пари в една категория. Богатите са толкова различни, колкото и потиснатите. Някои са трудолюбиви, други — мързеливи. Някои са постигнали всичко сами, други са били родени със сребърна лъжица в уста. Едни са скромни и подценявани, други — изтъкващи се самохвалковци. Но схващанията на Сузан никога не са излизали извън рамките на дните, в които гледахме „Далас“, „Династия“ и „Любовна лодка“ (докато растяхме, ние със сестра ми много гледахме телевизия, за разлика от Анди и Марго, на които им разрешавали само по половин час на ден.) Според Сузан всички „богати“ хора (термин, използван подигравателно) бяха едни и същи — лековерни, егоисти и вероятно „лъжливи републикански змии“.

— Добре, тогава — каза тя. — Теб може би просто те смущава фактът, че той принадлежи на света на Марго, а ти... не.

Помислих си, че беше грубо и тесногръдо да говори така и ѝ го казах. Добавих, че съм над такива младежки несигурности и че факторът смущение е приключил в колежа, някъде след особеното внимание за привличане в женския клуб, когато Марго бе включена в морето от руси дебютантки, каращи БМВ, и аз напразно се опасявах, че принадлежността ѝ към онези клубове с гръцки символи ще развали приятелството ни. Още повече, казах на сестра си, че съвсем определено принадлежах на света на Марго. Тя беше най-добрата ми

приятелка и съквартирантка. И имаше вероятност да се омъжа за брат ѝ, за бога!

— Добре, извинявай — каза Сузан, но в гласа ѝ не прозвуча извинение. Тя сви рамене и отхапа от сандвича си. Сдъвка го и преглътна бавно, отпи глътка кола със сламката си и додаде със саркастично раздражение: — Беше просто теория. Моля те, прости ми.

Простих ѝ, тъй като не можех да се ядосвам на Сузан — но не го забравих скоро. В действителност следващия път, когато Анди и аз излязохме да вечеряме навън с Уеб и Марго, аз се подразних, че сестра ми имаше право. Може би аз бях старицата, която греши. Може би накрая Марго щеше да осъзнае колко сме различни и Уеб ще я открадне завинаги. Може би Уеб всъщност е елитен сноб и добре е прикривал това.

Но докато вечерта се изнизваше, съсредоточила вниманието си върху него и всичките му превзетости, аз реших, че Сузан всъщност умело използва случая. Нямахше нищо, което да не се харесва у Уеб. Той беше истински добър човек. Ставаше дума просто за необяснимата липса на връзка с другите. Уеб ме накара да изпитам същото чувство, което изпитах като дете, когато преспивах в дома на една приятелка и откривах странна миризма в мазето им или необичаен подбор от чуждестранни зърнени храни в шкафа им. Уеб не ме смущаваше, не ме обиждаше, не ме безпокоеше по отношение на Марго. Той просто ме караше да чувствам смътна... носталгия. Носталгия по какво — не знаех.

Но въпреки това бях решена да се свържа с него на някакво неповърхностно ниво. Или, в най-лошия случай, да стигна до удобен етап на нещата, когато можехме да останем сами в стая и да няма нужда отчаяно да се оглеждам и да се надявам на завръщането на трета страна.

Затова, когато сега Марго подава телефона на Уеб и той възкликва гръмогласно и уверено „Ей, здрасти!“, аз също повишавам глас в съответствие с неговото приповдигнато настроение и му отговарям с ентузиазъм:

— Поздравления. Толкова се радвам за вас!

— Ние също сме много щастливи... цяло чудо след тия четирийсет и пет секунди! Твоята приятелка не си губи времето, нали?

Засмивам се и се питам дали той се дразни, или се забавлява на постоянния ни телефонен живот и заричането ни да се виждаме само двете поне веднъж в месеца, после казвам:

— Очаквам с нетърпение да ви видя следващия уикенд. Ще трябва да празнуваме.

— Да, ще бъде чудесно. А ти, Анди и аз просто ще трябва също да вдигнем чаши и да пием за Марго.

Насилвам се пак да се изкикотя и потвърждавам, да, ще трябва да направим точно това. После Уeb връща телефона на Марго и тя ми казва, че ме обича. Аз също ѝ казвам, че я обичам. Анди ми подсказва да ѝ предам, че и той я обича. Ние и двамата казваме, че обичаме идващото бебе. После затварям телефона и се излягам до Анди. Двамата се поглеждаме лице в лице, краката ни се докосват. Ръката му лежи върху бедрото ми, точно под голямата за мен тениска. Ние се усмихваме един на друг, без да продумваме и анализираме голямата новина. Новина, която е много по-голяма от, да речем, тази да се натъкнеш на бивше гадже на улицата.

И тъй, за първи път, откакто преминах по онова кръстовище, чувствам, че ме облива усещане за перспектива. Перспектива, която не е съпроводена от секс. Или от приятна вечеря навън. Или от нощ, в която, спейки до моя прекрасен съпруг, се събуждам през няколко часа, за да чуя спокойното му, равномерно дишане. Лио няма място в този момент, помислям си. Той няма роля в семейството на Анди. В *нашето* семейство.

— Ти искаш ли също едно? — казва Анди, като се измества до мен, а после започва да масажира кръста ми.

— Едно какво? — питам, макар да знам какво има предвид.

— Бебе. Известно ми е, че двете с Марго обичате да вършите нещата заедно.

Не мога да кажа дали се шегува, дали ми отправя предложение или говори теоретично, затова просто измърморвам:

— Някой ден.

Движенията на Анди се забавят и постепенно спират. После той затваря очи за още няколко минути сън, а аз наблюдавам как трепкат клепачите му и си представям някой ден, *всеки* ден с Анди.

[1] Blase — преситена (фр.). — Бел.прев. ↑

7.

През следващата седмица мислите ми за Лио изчезват почти напълно, което приписвам на доволния си живот с Анди, на вълнуващата новина от Марго и може би преди всичко на работата си. Удивително е какво може да направи за психиката ти една продуктивна, удовлетворителна работна седмица и аз се считам за голяма късметлийка (или както Марго би казала — „благословена“ — прекрасно, духовно замайване по източника на късмета), че имам работа от този род, в която с радост да потъвам. Веднъж четох, че когато часовете минават в мъгла, докато работиш, разбираш, че си намерила призванието си и макар при мен да не е така всеки ден, това чувство на потапяне съвсем не ми е непознато.

Сега имам собствен едноличен фотографски бизнес и работя на свободна практика. Имам агент, който ми възлага поръчки — от рекламни снимки за солидни суми, понякога стигащи до няколко хиляди долара за два дни работа, до по-дребни ретушни работи, които в действителност предпочитам от творческа гледна точка.

Най-много обичам да правя портрети — може би защото не съм твърде общителен човек. Не разговарям не принудено с непознати, колкото и да ми се иска, а снимането на нечий портрет ми позволява да правя това. Приятно ми е да се срещам с някого за един спокоен следобед, да се опознаваме по време на обяд или на кафе, а после да минаваме към работа. Обичам пробите и грешките — тогава се мъча да ги поправя, като сменям най-различни пози и осветление, докато постигна желания резултат. Няма нищо по-задоволително от това да уловиш въпросното точно изображение. Моята интерпретация на друга душа. Обичам също и разнообразието на работата. Например усещането при снимането на предприемач за „Бизнес Уик“ е много по-различно от това да правиш снимки за материал в рубриката „Стил“ на „Ню Йорк Таймс“ или за лъскавите страници на „Таун&Кънтри“ и хората, които фотографирам са толкова различни, колкото са и публикациите. Само през изминалите няколко седмици снимах един

автор на бестселър, екипа на филм за съвременното изкуство, колежанска баскетболна звезда и неговия легендарен треньор и един преуспяващ майстор-сладкар.

Накратко, стигнах далече, много далече от дните, когато промивах филми на Второ авеню и единственото ми продължаващо съжаление за срещата ми с Лио — освен, че изобщо се случи — бе, че нямах възможност да му разкажа за работата си. Разбира се, предпочитах да го уведомя за Анди, отколкото за работата ми, но в идеалния случай ми се щеше да бе разбрал и за двете. Но вероятно той знае повече, отколкото показва. Вероятно причината да не ме попита за работата ми е, че вече е открил уебсайта ми или пък е попаднал на някоя от по-изтъкнатите ми работи. В края на краищата твърде глупаво се рових, за да попадна на името му, докато преглеждах набързо статиите му със смесица от безпристрастност и интерес, гордост и презрение. Това е въпрос на любопитство и всеки, който твърди, че е напълно безразличен към онова, което неговият или неговата бивша правят, по мое мнение или лъже, или му липсва определена степен емоционална дълбочина. Не казвам, че е здравословно да бъдеш обсебен от миналото, да издирваш подробности от всеки бивш. Но просто е в човешката природа от време на време да проявяваш мимолетен интерес към човека, когото някога си обичал.

И тъй, предполагайки, че Лио е попаднал случайно на моя уебсайт или работа, се надявам той да продължава да подозира, че скъсването ни е било катализатор в живота ми — трамплин за големи и по-хубави неща. В някои отношения той ще е прав за това, макар да не вярвам, че човек може напълно да обвинява другото за собствената си липса на амбиция — което несъмнено беше тенденция във връзката ни.

Тук аз трепвам, като се сецтам колко самодоволна станах по отношение на работата си, когато бях с Лио. Любовта ми към fotografiaята никога не е намалявала напълно, но аз определено я обичах с много по-малък плам — точно както всичко в живота ми оставаше на второ място във връзката ни. Лио беше всичко, за което можех да мисля, всичко, което исках да правя. Той ме изпълваше до такава степен, че направо не ми оставаше енергия да правя снимки. Нямах време или мотивация дори да планирам следващото стъпало на стълбицата на кариерата ми. Спомням си как пътувах с автобуса за

фотолабораторията всеки ден, доста след като бях научила всичко възможно от Цинхъ и си казвах неща от рода на: „Не ми е нужно да търся друга работа. За мен парите не са важни. Доволна съм от простичкия си живот“.

След работа се запътвах право към новото жилище на Лио, обратно в Куинс — бях винаги на негово разположение; връщах се в апартамента си само когато той имаше други планове или когато се налагаше да си взема други дрехи. В редките нощи, когато бяхме разделени, понякога излизах с Марго и нашата група от приятели, но повече предпочитах да си оставам вкъщи, където мечтаех за Лио или планирах следващото ни приключение заедно, или съставях и записвах на касета компилации от песни, които да са достатъчно страхотни, достатъчно изискани, достатъчно емоционални за моя страхотен, изискан, емоционален приятел. Толкова много исках да се харесам на Лио, да го впечатлявам, да се уверявам, че той има нужда от мен и ме обича така, както аз имах нужда от него и го обичах.

Отначало като че ли всичко беше наред. Лио беше толкова хлътнал по мен, колкото и аз по него, само че дотолкова, доколкото можеше да бъде сантиментален един мъж. Той никога не изоставяше работата си, както правех аз, но пък беше по-възрастен и по-установен в работата си, с важни задачи и кратки крайни срокове. Той обаче ме включваше в професионалния си живот, позволяваше ми да се влача с него по събеседвания или ме водеше в офиса си през уикендите, където аз подреждах папките му или просто го наблюдавах, докато пишеше историите си (или ме съблазняваше на бюрото си). И той искаше точно толкова, колкото и аз да загърби приятелите и семейството си, предпочитайки да оставаме сами, само двамата.

Месеци наред нещата вървяха така и беше толкова блажено и вълшебно. Изобщо не се уморявахме да си говорим. Нашето „доскоро“ по телефона или на живо винаги беше продължително, сякаш разговаряхме за последен път. Жертвахме съня си за разговори, задавахме си безкрайни въпроси един за друг и за миналото ни. Никоя подробност от детството не беше прекалено незначителна, което е сигурен знак, че човек е влюбен или в най-лошия случай — обсебен. Лио дори взе от албума в спалнята ми една моя снимка, когато бях на шест години и без зъби, и заяви, че съм „най-сладкото същество“, а после я забодя на дъската за бележки в кухнята си.

Аз разкривах пред него всяка част от себе си, нямах никакви тайни, никакъв защитен механизъм. Споделях всичките си колебания — от незначителните, но притесняващи неща като например как никак не харесвам коленете си, до по-лични неща — че понякога се чувствах неадекватна в присъствието на Марго и другите ни, пътували много, заможни приятели в града. И най-важното, разказах му за смъртта на майка ми с пълни подробности, които не бях споделяла с никого. Как изглеждаше толкова хилава, че напomniaше на образи от Холокоста. За вечерта, когато наблюдавах баща ми да прочиства гърлото ѝ с ръката си, защото тя буквално не можеше да диша — картина, която продължава да ме преследва и до днес. Как в даден момент аз всъщност се помолих краят ѝ да дойде час по-скоро — така не само тя щеше да се избави от страданието си, но и хората в хосписа, а миризмата на болест в дома ни щеше да изчезне и баща ми щеше да престане да се безпокои за смъртта ѝ и да крие бележника си с вписаните в него приготовления за погребението, щом влезех в стаята. За това колко ужасно виновна се чувствах в момента, когато това накрая се случи — сякаш аз бях предизвикала смъртта ѝ по-скоро, отколкото се очакваше. Разказах на Лио, че понякога едва ли не изпитвам срам, че съм без майка, че каквото и да правех в живота, винаги щях да бъда белязана, поставяна в определена категория и съжалявана поради този факт.

Всеки път Лио ме изслушваше и утешаваше и ми казваше точните неща — че макар да бях изгубила майка си в ранната си възраст, тя пак е успяла да оформи човека, който съм днес. Че спомените ми за нея никога няма да избледнеят и доброто време бавно ще вземе връх. Че описанията и разказите ми били толкова живи, че той имал чувството, че я познава.

Но признанията не бяха едностранни. Лио също споделяше свои тайни — предимно разкази за разединеното си семейство с пасивна майка-домакиня, която нямала самоуважение, и подъл, властващ баща, чието одобрение той така и не могъл да спечели. Каза ми, че му се искало да има нужните пари, за да постъпи в по-добър, по-известен колеж и че понякога и той се смущавал от манхатънския кръг от богаташчета с техните измислени препоръки за журналистическия факултет. Беше ми трудно да повярвам, че човек, толкова удивителен

като Лио, ще изпитва несигурност, но неговата уязвимост засили любовта ми.

И накрая, като оставим настрана всичко друго и може би по-важното от всичко друго, идваше ред на нашата химия. На физическата връзка. На предизвикващия състояние на екстаз, абсурден секс, който представляваше смесица от поезия и порнография — нещо, което никога дотогава не бях изживявала. За първи път изобщо не се стеснявах, нито се въздържах, когато се стигнеше до секс. Не съществуваха никакви граници. Нямахше нищо, което да не можем да направя за него, на него, с него.

Непрекъснато си повтаряхме, че по-добре не може да бъде. Но по някакъв начин можеше, отново и отново.

С две думи ние бяхме в абсолютен синхрон, ненаситни и болезнено луди в похотта и в любовта. До такава степен, че изглеждаше прекалено хубаво, за да е истина. Затова не биваше да се изненадвам, като открих, че наистина беше прекалено хубаво, за да е истина.

Не мога да кажа кога точно се случи, но след около година от началото на връзката ни нещата започнаха да се променят. Нищо драматично не се беше случило — никакво недоразумение на базата на важен житейски въпрос, никакъв голям скандал с грозни, тежки думи. Никой от нас не мамеше, не лъжеше, нито изричаше ултиматуми за това какво ще последва. Просто настъпи промяна, която не можем да определя, прехвърляне на власт тихомълком. Беше толкова трудно доловимо, че за известно време си мислех, че съм станала параноичка — типична, нуждаеща се, нещо, с което винаги съм се гордеела, че не съм и никога нямаше да се наложи да бъда, докато съм с Лио. Но след известно време разбрах, че то не е в главата ми. Лио продължаваше да ме обича; призна ми го, а той никога не би казал такива думи, ако не вярваше, че е така. Но чувствата ни определено станаха нехармонични. Може би съвсем слабо, но в любовта е така — дори най-малките разлики са очевидни, белязани от дребни, но неоспорими промени в поведението. Дребни неща като например, вместо да ми се обади веднага, след като съм го търсила, той изчакваше няколко часа, а понякога дори цял ден. Поднови редовните си срещи с приятелите си и се включи в отбор по хокей на лед, чиито мачове се провеждаха в събота вечер. След работа започнахме да гледаме телевизия, вместо да

си говорим, а понякога той се чувстваше прекалено уморен за секс, нещо непознато в първите дни на връзката ни — тогава дори често ме събуждаше посред нощ и започваше да ме гали навсякъде. А сега, често, след като се бяхме любили, ставахме някак по-отчуждени. Вече липсваше връзка, когато той се търкулваше настрани от мене или се заглеждаше в пространството, потънал в мисли, съкровени мисли за друго загадъчно място.

— За какво мислиш? — навремето всеки от нас задаваше този въпрос до втръсване, а другият отговаряше с най-големи подробности. Въпрос, който сега като че ли го дразнеше.

— За нищо — отговаряше той рязко.

— За *нищо*? — такова нещо е невъзможно, казах си наум. Човек винаги мисли *нещо*.

— Да, Елън. За нищо — повтори той и аз като обезумяла си помислих, че той не използва обичайното си гальовно обръщение Ели. — Понякога просто не мисля за нищо.

— Добре — казвах, решена да му дам пространство или да запазя хладнокръвие, като през цялото време непреклонно, упорито анализирах всяка негова стъпка, размишлявах върху това какво не беше наред. По нервите ли му лазех? Дали бях много далече от идеала му? Все още ли имаше чувства към бившата си приятелка, израелска художничка, шест години по-възрастна от него (което я правеше дванайсет години по-опитна от мен)? Обичаше ли ме толкова, колкото е обичал нея — и по-важното, обичаше ли ме толкова, колкото ме обичаше навремето?

Отначало запазвах тези въпроси само за себе си, но постепенно те започнаха да излизат на повърхността — понякога по време на разгорещени спорове, друг път, когато избухвах в сълзи от безсилие. Искях уверения, изстрелвах въпроси, притисках го до стената, започвах разпавии за щяло и нещяло. Една вечер, когато бях сама в апартамента му, дори претършувах чекмеджетата му и прочетох няколко страници от дневника му — свещената книга, натъпкана с картички и изрезки от вестници, снимки и размисли. Книга, която той носеше навсякъде и пораждаше прилив на любов към него всеки път, когато той я откряхнеше. Беше огромна грешка — не поради онова, което намерих или не намерих, а защото след това останах с ужасна куха болка, с почти неизлечимо чувство. Вече бях *онзи* вид момиче,

ние бяхме онзи вид двойка. Опитах се да изхвърля всичко това от ума си и да продължа напред, но просто не можех да подмина онова, което сторих — онова, което той ме бе *накарал* да сторя. И след няколко дни аз не издържах и си признах; това доведе до яростна разправия, в която той бе принуден да си признае, че никога не е мислил, че е способен на трайно обвързване. Към мен. Към когото и да било.

— Защо? — попитах, изпълнена с поражение и безсилие.

— Бракът просто не е за мене — сви рамене той.

— Защо? — настоях аз за повече обяснения. Все за повече.

Той въздъхна и каза, че по същество бракът представлявал договор между двама души и че договори се подписват, когато хората не си вярват напълно един на друг.

— Както е в случая с теб — допълни той, хвърляйки вината изцяло върху мен.

Извиних се и разплакана му казах, че напротив, аз му вярвам и че нямам представа какво ми стана, че не държа обезателно да се омъжвам за него, просто искам да бъда с него, завинаги.

Лицето му стана каменно, когато отговори:

— Аз съм на двайсет и девет. Не искам да използвам думи като „завинаги“.

— Добре — съгласих се, чувствайки началото на проява на раболепие. — Извинявай.

Той кимна и рече:

— Да престанем с тази тема, става ли?

И аз кимнах, давайки вид, че съм се успокоила и след няколко минути ние правехме любов и аз уверявах себе си, че всичко ще се оправи. Ние просто вървахме по трънлива пътека, преминавахме през няколко нарастващи болки и трябваше да се въоръжа с търпение, да се нося по вълните, да посрещна спокойно промените на съдбата. Казах си, че понякога любовта е война на изтощение и че с истинската сила на волята бих могла да разреши проблемите ни, да го обичам достатъчно и за двама ни.

Но след няколко дни стигнахме до последния си скандал, който беше драматичен поне по отношение на календарното време — беше навечерието на Новата година на новото хилядолетие.

— Новата година е аматьорска нощ — настояваше Лио от седмици наред всеки път, когато го молах да дойде на събирането, за

което бях обещала на Марго, че ще отида. — Знаеш, че не обичам подобна атмосфера. А и тази истерия по милениума е непоносима. Това е просто поредната нова година.

— Моля те, ела — настоях аз. — За Марго е важно.

— Ами тогава нека Марго да си посреща гостите.

— И за мен е важно.

— А пък за мен е важно да си остана вкъщи — отсече той.

Уговарях го, молех го.

— Ела само за малко. За час-два. После ще се приберем.

— Ще видим — отстъпи той накрая; отговор, който почти винаги означаваше отказ.

Но онази нощ аз продължавах да вярвам, че той ще ме изненада и ще дойде. Представях си прозрачната, осветена отзад сцена. Погледите ни са приковани един към друг и тълпата се разделя, когато той намира устните ми точно в полунощ. Също като в „Когато Хари среща Сали“. Прекарах цялата нощ с поглед, отправен към часовника и вратата, със свито сърце, но изпълнена с надежда. До единайсет и петдесет и девет стоях сама в един ъгъл, слушайки пулсиращия ремикс на Принс, „1999“, и последното, преобръщащо стомаха ми обратно броеие на последните десет секунди. Минути по-късно пияната, замаяна Марго ме намери, прегърна ме силно, направи излияние за това колко много ме обича и колко много неща трябва да очакваме. Но после се върна при гаджето си, а аз се прибрах сама и си легнах с телефона до възглавницата ми, чакайки, дори молейки се.

Но Лио изобщо не се обади тази нощ. Не се обади и на сутринта. Около обяд вече не можех да издържа и секунда повече, затова се качих на метрото и отидох в апартамента му. Той си беше вкъщи, четеше вестник и гледаше MTV.

— Ти не дойде — с патос отбелязах очевидното.

— Съжалявам — каза той, но не прозвуча като че съжалява. — Смятах, но към десет и половина заспах.

— Бях съвсем сама в полунощ — продължих жалостиво, самомнително.

— Аз също — засмя се той.

— Не е смешно — рекох повече от яд, отколкото обидена.

— Виж, изобщо не съм обещавал, че ще дойда — уточни той раздразнен.

Аз бързо отстъпих, положих глава върху рамото му и двамата загледахме игра на кегли по телевизията, а след това си направихме омлет по гръцки — специалитет на Лио, — последван от секс на дивана. Но малко по-късно, когато той изведнъж стана и ми каза, че трябва да поработи върху някакъв материал, аз отново се разстроих.

— Но днес е Нова година — изхленчих и се отвратих от гласа си.

— Въпреки това имам крайни срокове — заяви той категорично.

Погледнах го — главата ми се въртеше от дълбоко възмущение и огромна скръб — после отворих уста и изрекох следните ужасни думи:

— Нещата не вървят — в сърцето си вярвах, че така просто опипвах почвата, разширявах границите, опитвах друга тактика да си го върна. — Мисля, че трябва да скъсаме.

Очаквах възражение, спор или поне оживен разговор. Но Лио веднага призна, че имам право. Каза го толкова нежно, толкова любящо, че се почувствах по-зле, отколкото ако ми се беше троснал. Обви ръце около мен и облекчението му беше толкова осезаемо.

Нямах друг избор, освен да приема положението. В края на краищата предложението беше мое.

— Сбогом, Лио — в гласа ми прозвуча повече смелост, отколкото чувствах.

— Сбогом, Елън — отвърна той, като поне се престори на тъжен.

Поколебах се, но знаех, че връщане назад няма. Тръгнах си от дома му в шок и отрицание и се втурнах да спра такси, вместо да взема метрото.

Когато се прибрах, заварих Марго в дневната да чете списание.

— Добре ли си? — попита тя.

Отвърнах ѝ, че не знам.

— Какво се е случило?

— Скъсахме.

Поколебах се дали да кажа нещо повече, да споделя подробности, но можеше да се почувствам сломена, да заема отбранителна позиция и да млъкна.

— Много жалко — каза тя. — Искаш ли да поговорим за това?

Поклатих глава.

— Не знам... Наистина е... толкова объркано.

И го чувствах объркано така, както са всички скъсвания, когато ти си едната страна в тях. Докато в жестоката действителност повечето

са наистина съвсем прости. И става нещо такова — човек разлюбва или просто осъзнава, че преди всичко всъщност никога не е бил влюбен, иска му се да си върне думите назад, това обещание, излязло от сърцето му. Поглеждайки назад, виждам, че нашият случай с Лио е подобен — „най-простото обяснение често е точното“, обичаше да казва майка ми. Но тогава не вярвах, че ще стане така.

Напротив, надявах се на онова, на което всички жени в моето положение се надяват: че той ще промени решението си, ще дойде на себе си, ще проумее какво представлявам, ще разбере, че не мога да бъда заменена с друга. Продължавах да мисля, дори изрекох на глас пред Марго и сестра ми: „Никой няма да го обича така, както го обичам аз“, което, съзнавам сега, е далече от формулата на успеха за един мъж. Или за когото и да е.

Дори по-лошо — непрекъснато си повтарях онзи ужасен израз: „Ако обичаш някого, дай му свобода“. Представих си ламинираната му версия с размер на постер, какъвто сестра ми беше закачила в стаята си след приключването на една гимназиална връзка, която ѝ остави дълбоки следи. Думите бяха изписани в кървавочервено, в стила на изразяваща съчувствие картичка, а рисунката изобразяваше летящ орел и изглед на планински връх. Помня какво си помислих тогава — че никой орел на света няма да полети с охота обратно към пленничество.

Винаги ми се е искало да кажа на Сузан: „По дяволите, той никога не е бил твой!“.

Но сега. Сега *Лио* беше орелът. И аз бях сигурна, че той щеше да е изключението от правилото. Единствената птица, която би се върнала.

Затова стоически зачаках, вярвайки дълбоко, че нашият случай е само пробна раздяла. И колкото и невероятно да беше, чувствата ми след скъсването станаха още по-силни. Бях обсебена от Лио, когато бях с него, а след това потъвах в него. Той изпълваше всяка минута на деня, когато станах клише на жена с разбито сърце. Измъчвах се със старите съобщения на телефонния му секретар и с тъжни, мъчителни песни като „Последния ден на нашето запознанство“ на Шиниъд О'Конър. Въргалях се в леглото и избухвах в сълзи в най-непредсказуеми и неуместни моменти. Пишех и преработвах дълги писма до него, които знаех, че никога няма да изпратя. Напълно занемарих външния си вид (ако не се смятат самосъжалителните

церемонии на свещи във ваната) и се двоумях между това да не хапвам нищо и да се тъпча със сладолед, с царевичен чипс „Доритос“ и като капак — с неизменните кейкчета „Туинкис“.

Дори по време на сън не можех да се избавя от Лио. За първи път в живота си помнех ярки подробности от сънищата си, сънища, които винаги бяха свързани с него, с нас. Понякога бяха лоши — за някакви пропуски, за разминавания в общуването, за студеното му, бавно отдръпване. Но често биваха удивителни — Лио и аз прекарваме часове наред в задимени кафенета или се любим неуморно, до изпотпяване, в леглото му — и в някои отношения тези щастливи сънища бяха по-мъчителни от лошите. Събуждах се и няколко мимолетни секунди всъщност вярвах, че сме отново заедно. Че скъсването е било сън и че трябваше само да отворя очи и да го видя точно до мен. Но суровата действителност ме връхлиташе отново. Лио продължаваше напред към нов живот без мене и аз бях сама.

Минаха седмици, близо месеци от този вид мелодрама, докато накрая Марго не се намеси. Беше една съботна, ранна вечер, след неуспешните ѝ опити в продължение на шест уикенда да ме накара да изляза с нея. Тя излезе от спалнята си, сияеща в супермодерен пуловер с цвят на индиго, впити джинси и ботуши с остри върхове. Беше накъдрила иначе правата си коса и си беше сложила блестяща парфюмирана пудра.

— Изглеждаш страхотно — казах ѝ. — Къде ще ходиш?

— Излизаме с момичетата. Наистина ли не искаш да дойдеш?

— Наистина. Довечера ще дават „Красиви в розово“.

Тя скръсти ръце и нацупи устни.

— Не знам защо си толкова унила. Всъщност ти изобщо не беше влюбена в него — каза тя накрая толкова прозаично, сякаш заявяваше, че столицата на Пенсилвания е Харисбърг.

Изгледах я като че ли беше луда. Разбира се, че бях влюбена в Лио. Нима дълбоката ми скръб не доказваше възвишена любов?

Тя продължи:

— Ти просто изпитваше похот. Тези две неща често се бъркат.

— Беше *любов* — възразих, мислейки си, че похотта беше само един от компонентите на нашата любов. — И *все още* го обичам. *Винаги* ще го обичам.

— Не — настоя тя. — Ти беше влюбена само в *представата* за любов. А сега си влюбена в представата за разбито сърце... Държиш се като измъчвана от тревога тийнейджърка.

Това беше крайно жестока критика към двацет и няколко годишна жена.

— Грещиш — казах и стиснах ледената си кофичка със сладолед. Тя въздъхна и ме погледна майчински.

— Не си ли чувала, че истинската любов би трябвало да те направи по-добър човек? Да те извиси?

— Аз бях по-добър човек, когато бях с Лио — отвърнах и изрових една пралина. — Той наистина ме извисяваше.

Тя поклати глава и започна да ми опява; южняшкият ѝ акцент се прояви по-силно, както всеки път, когато твърдо настояваше за нещо.

— В действителност ти се сви в черупката си, докато беше с Лио... Той те направи страдаща, безгръбначна, несигурна и едноизмерна. Направо не можех да те позная. Изобщо не беше същият човек. Мисля, че цялата тази връзка беше... нездравословна.

— Просто си ревнувала — рекох тихо, като ми мина през ума, че не бях сигурна какво имах предвид по отношение на ревността ѝ — че не тя беше с Лио или че той я беше изместил от позицията на най-важния човек в живота ми. И двете вероятности бяха правдоподобни, независимо от факта, че тя както винаги си имаше гадже.

— *Ревнувала!* Нищо подобно, Елън — каза го толкова убедително, толкова развеселена, че си мисля, че ми завижда за това, което имах с Лио, че почувствах как лицето ми пламна, когато отстъпих и просто повторих:

— Той всъщност ме правеше по-добра.

Тогава ние почти стигнахме до нещо като спречкване и независимо от нарастващата ми ярост, аз бях също и нервна, и неспособна да я гледам в очите.

— О, нима? Виж, ако това е вярно, Елън, тогава покажи ми една хубава снимка, която си направила, докато беше с него. Покажи ми как те е вдъхновявал. Докажи ми, че греша.

Оставих сладоледа си точно върху априлското ѝ издание на „Таун&Кънтри“ и отидох до бюрото си с извит сгъваем капак в ъгъла на дневната ни. Издърпах едно чекмедже, извадих кафяв плик, пълен

със снимки, и демонстративно ги подредих като ветрило върху масичката за кафе.

Тя ги събра и ги запрелиства със същото незаинтересовано изражение, с каквото човек разбърква тесте карти, докато реди безсмислен пасианс.

— Елън — каза тя най-накрая. — Тези снимки... Те просто не са... хубави.

— В какъв смисъл не са хубави? — попитах, поглеждайки през рамото ѝ снимките на Лио, които тя разглеждаше. Лио се смее. Лио замислен. Лио спи в неделя сутрин, свит до кучето си Джаспър. Прободе ме изблик на копнеж към навъсеня боксер, който, ако е за въпрос, изобщо не харесвах особено.

— Добре — додаде тя най-накрая, като задържа една снимка на Лио, която бях правила предишното лято. Той носеше къси панталони и тениска с надпис „Атари“^[1] и беше облегат на една пейка в Сентръл парк, гледаше право в обектива, право в мен. Само очите му се смееха. — Ето тази, например. Светлината е добра. Хубава композиция, струва ми се, но е... някак скучна. Вярно, той е хубав и така нататък, но какво от това? Тя не изобразява нищо друго, освен един прилично симпатичен мъж на пейка... Той... някак много преиграва.

Ахнах, поне вътрешно. Тази обида беше може би дори по-голяма от оприличаването ми с чезнеца от любов тийнейджърка.

— Много преиграва ли! — повторих, вече силно раздразнена.

— Не казвам, че *ти* много се престараваш. Той обаче определено. Виж само изражението му... Виж колко е превзет, самодоволен, самонадеян. Знае, че го снимат. Знае, че го боготворят. Целият му вид говори: „Виж страстния ми поглед“. Сериозно, Елън. Тази снимка ми е *неприятна*. Всяка друга снимка, която направи в годината, преди да срещнеш Лио, е по-интересна от тази.

Тя захвърли снимката обратно върху масичката за кафе и тя падна с лицето нагоре. Погледнах я и прозрях, почти прозрях за какво говори Марго. Прониза ме чувство, близко до срам, подобно на начина, по който се почувствах, когато се върнах и прочетох своите прогимназиални поеми хайку^[2] за летен сърф край брега на Джърси. Такива хайку веднъж гордо изпратих в редакцията на едно списание и искрено се озадачих, когато ме уведомиха по пощата, че са ги отхвърлили.

Марго и аз се загледахме една друга доста дълго време. Това беше може би най-силният, честен момент в приятелството ни и в същия този момент аз едновременно я обичах и презирах.

Тя първа наруши мълчанието.

— Знам, че боли, Елън... Но е време да продължиш напред — и тя чевръсто подреди купчинката от снимки и я прибра обратно в плика. Очевидно вече не смяташе, че си заслужава да си хаби енергията да къса лицето на Лио надве.

— И как да го направя? — попитах тихо. Въпросът не беше реторичен; наистина исках да знам как точно да продължа нататък.

Тя помисли малко, после занарежда:

— Добре, тази вечер стой със скръстени ръце и се прехласвай по Моли Рингуолд. Но утре стани и си вземи продължителен душ. Направи си прическа, сложи си грим. После извади фотоапарата си и започни отново да снимаш... Той няма да се върне. Затова си върши своята работа... Време е.

Погледнах я, знаейки, че е права. Знаех, че отново съм на кръстопът в живота си, отново имах нужда от съвета на Марго и от завръщане към фотографията.

Затова още на другия ден си купих нов фотоапарат — най-хубавия, който можех да си позволя с оскъдните си средства — и се записах на курс в Нюйоркския институт по фотография. През следващата година изучих всички подробности на апарата — от лещите и филтрите до светкавицата, тунгстена и стробиращото осветление. Запознах се до най-малките подробности с апаратурата, скоростта на затвора на обектива, експонирането, както и на филмовите и ISO параметрите^[3], баланса на бялото и хистограмите. Научих теориите на композицията, цвета, растера и кадрирането, както и „правилото на третите“ (нещо, което, мисля си, че знаех инстинктивно) и как да използвам линии за по-ярки изображения. Вече бях научила сума ти неща за копирането, но можех да практикувам техниката си върху много по-усъвършенствана апаратура. Изкарах курс по портретиране, в който се научих да боравя с осветлението и да позиционирам. Научих се на всякакъв вид снимки — на продукти, храна, архитектура, пейзажи, дори на спортове. Задълбочих се в дигиталната фотография, като овладях Adobe Photoshop и езика на

megapixels и размера на чипа (който тогава отрязваше ръба). Преминах също през курс по бизнес и маркетинг във фотографията.

С всяка нова седмица, с всяка нова техника, която научавах, с всяка снимка, която направех, се чувствах все по-излекувана. Част от това се дължеше на изминалото време — съществена съставка на всяко емоционално възстановяване. Друга част обаче се дължеше на онази страст, която постепенно заменя друга. И въпреки че едно разбито сърце не ме прави експерт в това отношение, смятам, че човек има нужда и от двете — време и емоционална замяна — за да се възстанови напълно.

После, около девет месеца след раздялата ми с Лио, най-накрая се почувствах готова — технически и емоционално — да покажа портфолиото си и да кандидатствам за истинска асистентска работа. От дума на дума подразбрах, че един фотограф на реклами на име Франк Брайтман търси втори помощник. Франк правеше предимно модна фотография и реклама, но от време на време вършеше и монтажна работа. Той имаше ясно изразен кинематичен стил, който пресъздаваше реализъм, нещо, на което не само че се възхищавах, но и си представях някой ден да подражавам — по свой собствен начин, разбира се.

Преди да се разубедя, се обадих на Франк за вакантното място и той ме покани на събеседване в малкото си студио „Челси“. Франк мигом ми направи силно впечатление и наред с това ме предразположи. Той имаше красива сребриста коса, безупречно облекло и говореше тихо и любезно. В маниерите му имаше също и нещо едва доловимо женствено, което ме накара да си помисля, че е гей — а това за едно момиче, идващо от работнически град и консервативно южняшко училище, все още беше изискана новост.

Наблюдавах как Франк отпива от капучиното си, докато разглеждаше аматьорското ми портфолио, подредено в албум от изкуствена кожа. Разлистваше страниците и мърмореше одобрително. После затвори албума, погледна ме в очите и каза, че макар да видял, че давам големи надежди, нямало да замазва положението — вече имал първа помощничка и се нуждаел предимно от „прислужник“. От човек, който да плаща сметките, да ходи за кафе и понякога да виси с часове без работа.

— Определено непривлекателна работа — завърши той.

— Мога да я върша — отвърнах искрено. — Била съм келнерка. Бива ме във висенето. Бива ме и да изпълнявам нареждания.

Все още с каменно лице Франк ми каза, че досега се е срещнал с четири втори асистентки. Работите и на четирите били по-добри от моите, но самите те били мързеливи и ненадеждни. После замълча и добави, че аз съм била различна.

— У вас има нещо искрено — продължи той. — Освен това ми харесва, че сте от Питсбърг. Хубаво, честно място е Питсбърг.

Благодарих му и му хвърлих възможно най-жадуваща да се хареса усмивка. Франк също се усмихна.

— Имате работата. Просто идвайте всеки ден — навреме, и ще се разбираме добре.

И аз направих тъкмо това. През следващите две години отивах в студиото. С желание и удоволствие изпълнявах нарежданията на Франк и първата му асистентка — чудатата възрастна жена на име Маргъорит. Тя и Франк бяха творческите гении, а пък аз се занимавах с второстепенните подробности. Осигурявах застрахователни свидетелства за по-големи снимачни обекти, а понякога дори наемах полиция. Уреждах апаратура под наем, нагласявах светлината и стробоскопите, следвайки подробните уточнения на Франк, като се започнеше с дни наред работа в зори. Зареждах филми (към края на назначението ми Франк отбеляза, че не бил виждал човек да зарежда филми толкова бързо, което аз оцених като най-голяма похвала) и разположих поне хиляда метра осветителни тела. С две думи, научих тънкостите на рекламната фотография и ставах все по-уверена, че един ден ще заработя самостоятелно.

И точно тогава се появи Анди.

Казват, че всяко нещо е с времето си и като се обърна назад, вярвам дълбоко в тази теория. Ако Анди ме беше поканил да излезем по-рано, вероятно щях да си помисля, че го прави от съчувствие, че Марго го е накарала. Тогава щях да откажа и понеже Анди е най-неагресивният човек, всичко щеше да свърши дотам. И по-важното, аз нямаше да имам време да вмъкна моите случайни, незначителни, но все още много важни, запълващи времето мъже, връзката с повечето от които траеше не повече от една-две срещи.

Но пък ако беше направил първата крачка по-късно, може би щях да стана цинична — труден подвиг за жена, приближаваща трийсетте,

но която според мен беше напълно способна на това. Или можеше да съм започнала да се виждам сериозно с някого — да речем с някого като Лио, защото казват, че обикновено тръгваш със същия тип човек отново и отново. Или пък вероятно щях да бъда прекалено обсебена от работата си.

Вместо това се чувствах оптимистка, доволна, самостоятелна и установена дотолкова, доколкото може да бъде човек, когато е млад, необвързан и живее в голям град. Мислите ми все още се задържаха върху Лио (и „което не се получи“) много повече, отколкото ми се искаше да призная пред когото и да било — дори пред себе си и мисълта за него все още можеше да попречи на намеренията ми, да развълнува сърцето ми, да кара в гърдите ми да засяда буца. Но аз се бях научила да се справям с тези чувства, да ги отделям едно от друго. Най-силната болка беше утихнала с времето, както става винаги, с всекиго. Виждах Лио предимно такъв, какъвто беше — отминала любов, която никога няма да се върне, и виждах себе си като по-мъдра, по-завършена жена поради това, че го бях загубила. С други думи, бях узряла за нова връзка, за по-добър мъж.

Бях готова за Анди.

[1] Фирма за електронни игри. — Б.пр. ↑

[2] Неримувана японска лирична поема с фиксирана форма от 3 реда и 17 срички. — Бел.прев. ↑

[3] Чрез ISO стойностите се оказва чувствителността на фотоапарата към светлината. — Бел.прев. ↑

8.

Никога няма да забравя момента, когато разбрах, че Анди се интересува от мен не само защото съм най-добрата приятелка на сестра му или дори всъщност негова приятелка. Колкото и да е любопитно, това не се случи в Ню Йорк, макар двете с Марго да се виждахме с Анди доста често, обикновено в някой бар за по едно питие.

Случи се в Атланта, където Марго, Анди и аз се бяхме прибрали у дома по случай Деня на благодарността. Предишната вечер прекарахме празника у майката на Марго, Стела; жената се беше приготвила съвсем самичка (дългогодишната икономка на семейство Греъм била пусната в едноседмична почивка) и най-мазните чинии бяха почистени и сложени в миялната машина. Анди и аз останахме сами в кухнята, след като си предложих услугите да измия кристалната и сребърната посуда (и никой не възрази, от което се почувствах още по-радушно приета), а пък Анди — да ги подсуши — което според мен беше чудесно в едно традиционно семейство, където мъжете изглежда помагаха в домакинските задължения.

Междувременно Марго, родителите ѝ и брат ѝ Джеймс се оттеглиха в „студиото с телевизора“, за да гледат „Изкуплението Шоушенк“. Между другото имаше още три други стаи, които можеха да се нарекат „студио“, но се наричаха „стая за игри“, „библиотека“ и „семейна стая“. Цялата къща беше внушителна, простираше се във всички посоки и беше пълна с красиви антики, персийски килими, маслени картини и други ценни наследствени вещи, събирани при екзотични пътувания и от починали родственици. И все пак, независимо колко официална беше къщата, всяка стая излъчваше уют, който си обяснявах с топлото, меко осветление и излишеството от удобни кресла, в които човек можеше да се настани удобно. Стела не вярваше в много неща — като например в купените от магазина подправки за салати, в това, че подарък не се подарява, във фамилните имена с тирета, а най-много — в неудобното седене. „Нищо не разваля

една вечеря по-бързо от твърдите столове“, заяви ми тя веднъж най-безцеремонно. Когато ми поднесе „бисери“ от този род, винаги ми хрумваше, че трябва да ги запиша в тефтерчето си, за да ги използвам в бъдеще.

Но в къща, пълна с красиви, удобни стаи, като че ли кухнята ми беше любимото място. Харесвах стените в карамелен цвят, покритите с плочки плотове и тежките медни тенджери и тигани, които висяха от куки над „острова“ в средата на кухнята. Прехласвах се по панорамния прозорец, който гледаше към задната тераса, и по камината, облицована с камък, край която всички се събираха. Беше от онзи вид просторни, светли кухни, които можеха да се видят във филмите. Кухня, характеризираща голямо щастливо семейство със силна, но и традиционна майка като опора на семейството, красив, предан баща, миловидна дъщеря с добре поддържан външен вид и двама добродушни синове, които не изпускаха случай да бръкнат с дървени черпаци в къкрещите върху огромната печка „Викинг“ тенджери и да оценят готварските способности на скъпата им майка — или скъпата им икономка. Всичко в тази кухня беше съвършено — също като семейството в нея.

Спомних си, че точно това си мислех, когато потопих ръцете си в горещата сапунена вода и извадих две сребърни чаени лъжички. Казах си каква късметлийка съм, задето съм тук и че точно така очаквах да прекарам Деня на благодарността, с изключение, може би, на времето — навън беше 16 градуса.

Същата онази година моето семейство ме беше разочаровало — което не беше нещо необичайно след смъртта на майка ми. В продължение на няколко години баща ми се опитваше да поддържа традициите ни, но Шарън промени всичко това — не злонамерено, но просто имаше свои деца и свой начин да върши нещата. Онази година тя и баща ми заминаха за Кливланд на гости у сина на Шарън, Джош, и новата му жена Лесли, която беше бивша главна мажоретка от щата Охайо, факт, с който Шарън като че ли прекомерно и някак си не на място се гордееше. Така Сузан и аз бяхме принудени сами да се погрижим за себе си и макар да се съмнявах, че две сами сестри ще успеят да организират един задоволителен Ден на благодарността, празник, който се въртеше около храната, а нито една от нас не беше експерт в кухнята, на мен ми се прииска да направя опит. На Сузан

обаче — не. Тя ясно даде да се разбере, че няма „да посреща празника тази година“. Не бях много сигурна какво имаше предвид, но бях свикнала на настроенята ѝ и знаех, че да я насилвам с един традиционен Ден на благодарността е неразумно. Затова с огромна благодарност приех поканата на Марго да отида у тях.

Сега, когато Анди ме попита за семейството ми, аз му разказах някои неща, като се стараех в гласа ми да не прозвучи огорчение, нито да предам баща си и сестра си. Или по-лошо, да не създавам впечатление, че съм една нещастна, слаба като клечка приятелка на Марго.

Анди, който тъкмо си беше сложил кухненска синя престилка с къдри по краищата — повече за комедиен ефект, отколкото от полза — ме изслуша внимателно и рече:

— Е, радвам се, че си тук. Винаги съм казвал — колкото повече хора, толкова по-весело.

Усмяхнах се и си помислих, че много хора говорят така, но семейство Грѐм истински го вярват и дотогава поне петима-шестима приятели се бяха отбили да ги поздравят, включително гаджето на Марго от гимназията, Тай, който донесе две дузини от прословутите курабийки от „Хенрис“ — стара фурна в Атланта. Марго отричаше, но си личеше, че Тай е все още влюбен в нея — или поне обичаше семейството ѝ. Бях жив свидетел на това.

— Знаеш ли — казах на Анди, — повечето семейства не са такива.

— Какви?

— Ами... *щастливи*.

— Всичко това е привидно — отвърна Анди. — Ние ви мамим.

За секунда се притесних, почувствах, че илюзиите ми се изпаряват. Имаше ли някаква дълбока тайна, за която не знаех? Някакъв вид малтретиране? Чиновническо престъпление? Или по-лошо, някаква окончателна, безнадеждна диагноза, от онези, които променят всичко в едно семейство? Вгледах се в Анди и като видях веселото му изражение, мигом изпитах облекчение. Представата ми за тях като заможно и сплотено семейство се оказа напълно непокътната.

— Не. Ние наистина сме в хармонични отношения... С изключение на Джеймс — каза той, имайки предвид по-малкия си брат, обичния нехранимайко в семейството, който тогава живееше в

къщата за гости в задния двор, откъдето му беше дошъл и прякорът Кейто Кейлин. Джеймс наскоро беше загубил поредната си работа — той имаше повече „противни шефове“ от всеки друг, когото познавах — и беше съсипал поне третата си луксозна, получена даром кола. Но дори лудориите на Джеймс като че ли добавяха само приятен привкус, останалите членове на семейството просто поклащаха глави с любящо недоумение.

През следващите няколко минути ние с Анди се смълчахме, само лактите ни се докосваха от време на време, докато вършехме работата си, но в един момент, най-неочаквано, той изтърси:

— Чувала ли си се с онова момче, с което излизаше? Лио му беше името, нали?

Сърцето ми подскочи. По-рано сутринта си бях мислила за Лио — дали щеше да бъде със семейството си в Куинс, или щеше да пропусне почивните дни, както беше направила Сузан. Предположих, че е последното, особено ако срокът го притискаше. И все пак, едно беше да си мисля за него, съвсем друго — да говоря за него. Поех си дълбоко въздух, търсейки подходящите думи. Имах чувството, че отговорът ми щеше да е от значение и макар да исках да съм точна, исках също и да създам впечатлението, че съм силна.

— Не — отвърнах най-накрая. — Ние скъсахме окончателно.

Малко преувеличих, като се имаше предвид периодът, в който скърбих, но реших, че от страна на Лио *беше* окончателно. Освен това, щом не си влизал във връзка с другия дори *веднъж* след скъсването, това не е ли „окончателно“? Има ли значение какво чувстваш вътре в себе си? Сетих се, че веднъж бях на косъм да се обадя на Лио. Беше веднага след единадесети септември. Не повече от седмица беше минала след този ден, но страната — и особено градът — бяха все още обзети от скръб и страх. Знаех, че офисите и домът на Лио не бяха близо до Световния търговски център и че рядко му се налагаше да идва във финансовия район на Ню Йорк. И все пак. Разправяха се такива безумни истории за този ден, истории за хора, които се намирали на места, които обикновено не посещавали, че започнах да си мисля най-лошото. „Освен това, заключих пред Марго, толкова много стари приятели ми се обадиха, дори бегли познати, за да проверят как съм. Нима изразяването на съчувствие не беше в реда на нещата?“ В края на краищата може и да таях някаква мъст към Лио, но

все пак исках да е жив. Разсъжденията ми удариха на камък пред Марго, която ме убеди, че при никакви обстоятелства не бива да се обаждам на Лио, и то с един прост, необорим аргумент: „Той не ти се обажда да пита как си, нали?“.

Долях още малко препарат към течащата вода и уханието на лимон изпълни въздуха.

Анди кимна и отбеляза:

— Окончателните скъсвания винаги са нещо добро.

Смотолевих съгласието си.

— Да. Всъщност никога не съм разбирала хората, които остават в приятелски отношения с бившите си.

— Знам. Някой продължава да поддържа пламъка.

— Като Тай — засмях се.

— *Тооочно* така. В смисъл, хайде, човече, остави мечтата да умре най-сетне.

Пак се разсмях и си помислих, че аз със сигурност оставих мечтата да умре заедно с Лио, макар в случая да нямах избор.

— Тогава — продължи Анди и попита направо: — имаш ли си някого?

Поклатих глава.

— Не. Не съвсем. От време на време ходя на срещи... предимно благодарение на Марго. Мисля, че тя ме запознава с всеки почтен, свободен мъж в модната индустрия... Но нищо сериозно... А ти?

Задах въпроса, въпреки че в основни линии знаех положението му — беше свободен след кратка връзка с актриса от второстепенен театър до Бродуей на име Фелиша. Марго не знаеше подробности, само че били скъсали и била сигурна, че е по настояване на Анди. Очевидно Фелиша му е излизала твърде скъпа — кралица на драмата, макар и неизвестна.

Докато му подавах една кристална чаша, Анди потвърди закачливо:

— Сам съм.

Той ми се усмихна с единия край на устните и аз изведнъж се запитах дали имаше предвид нещо повече от това да води празни приказки и да ми помага за посудата. Възможно ли е братът на Марго да проявява интерес към мене? Не е възможно, беше първата ми мисъл. Нямаше значение, че Анди беше отзивчив, дружелюбен и някак

шантав — той все пак беше много милият, много успешният по-голям брат на Марго, което по някакъв начин го изключваше от моята категория или най-малкото го поставяше в забранена територия. Затова пропъдих от ума си всяка романтична мисъл за Анди, докато продължихме да вършим ритмично работата си — миене, плакнене, подсушаване. След малко изведнъж приключихме. И за моя изненада изпитах съжаление за това.

— Е, привършихме — каза Анди, като си избърса ръцете, отвърза престилката си и я сгъна прилежно върху плота. Аз извадих тапата на мивката и се загледах в отначало бавно, после по-бързо оттичащата се вода, която накрая изчезна с едно шумно „ууп“. Подсуших ръцете си и избърсах плота с кърпа с монограм „Г“. Имах чувството, че се разтакавам, но за какво точно, не знаех.

Точно тогава Анди ме погледна и каза:

— И тъй, Елън?

Чувствах се нервна, затова избягвах погледа му и отвърнах:

— Да?

Анди прочисти гърлото си, докато въртеше в ръцете си кутия кибрит върху плота и заговори:

— Какво ще кажеш, като се върнем в Ню Йорк... да излезем някъде? За вечеря или нещо друго... само ние двамата?

Нямаше никаква грешка — Анди искаше да се срещне с мен. Умът ми запрепуска при мисълта за последиците от това да изляза с брата на най-добрата ми приятелка. Не беше ли рисковано това предложение? Ами ако нещата се задълбочаха и свършеха зле? Щеше ли Марго да вземе страна? Щяхме ли да запазим приятелството си? Или в най-лошия случай, щях ли да се чувствам неловко да се връщам у дома с нея? За секунда ми мина през ума да откажа или да намеря някакво извинение и да избегна всякакъв потенциален конфликт на интереси. В Манхатън имаше хиляди подходящи мъже; защо да поемам точно по този път?

Вместо това го погледнах в сините очи, ледени на цвят, но топли от всички кафяви очи, които бях срещала, и казах сдържано и предпазливо:

— Мисля, че предложението си заслужава.

Анди скръсти ръце, облегна се на плота на кухненския остров и се усмихна. И аз му се усмигнах. После, точно когато чухме Марго да

върви към кухнята, той ми намигна дяволито и прошепна:

— Помисли си само. Ако всичко върви добре... вече се познаваш със семейството ми.

През останалата част от уикенда вълнението ми нарастваше, когато Анди и аз си разменяхме многозначителни погледи, особено на другата вечер, когато Стела подхвана разговор за това дали синовете ѝ си имат приятелки.

— Нямате ли си някоя по-специална? — попита тя, докато играехме „Скрабъл“, поставен върху кожената масичка в стаята за игри.

Джеймс се разсмя и отвърна:

— Да, мамо, има много специални жени... Ако ме разбираш накъде бия.

— Джеймс! — Стела, чиято златиста коса беше винаги професионално фризирана, заклати глава с престолено раздражение в посока към средното си дете, като междувременно подреди думата „гноми“ с останалите си букви.

— Браво, мамо — обади се Анди с обожание, после се обърна към мене: — Знаеш ли, че майка никога не е губила тази игра?

Усмигнах се и ми направи впечатление, че южняците изпускаха „моят“, „моята“, „моите“, когато говореха за родителите си.

— Чух за това — отвърнах впечатлена и в същото време леко смутено от матриархата в семейство Греъм. В действителност през годините бях чувала за много неща, които Стела бе допринесла за положението си на обичана, издигана почти в култ жена в семейството, и едно от тях бяха игрите с дъски. Умната, изумителната, силната Стела. Пръскайки очарование, тя никога нямаше да умре от рак — бях сигурна в това — а в съня си в собственото си легло на преклонната възраст деветдесет и четири години, с усмивка на лице и с безупречната ѝ глава върху копринената калъфка на възглавницата ѝ.

— Защото хитрува — вметна Джеймс с бавния си, провлачен говор, чийто акцент беше много по-силен от този на останалите от клана; обяснявах си го с мудния му характер, което се отразяваше и на говора му. Той ми намигна и додаде: — Трябва добре да си отваряш очите за нея, Елън. Тя е много хитра.

Всички се разсмяхме на нелепото описание, че винаги благовъзпитаната Стела Греъм може да мами, а тя отново заклати глава

върху изящната си шия. После скръсти ръце пред сивата си маркова рокля, а тежките ѝ златни дрънкулки на гривната се плъзнаха към лакътя ѝ.

— А ти, Анди? — попита Стела.

Почувствах, че лицето ми пламва и забих поглед в украшението ѝ във вид на Айфеловата кула, несъмнено подарък от бащата на Марго, към когото и до днес се обръщам с „господин Греъм“, единственият, който не взе участие в играта тази вечер. Седеше до камината и четеше „Уолстрийт Джърнъл“, като от време на време поглеждаше в речника и влизаше в ролята на арбитър за някои спорни думи.

— Какво аз? — попита Анди, изплъзвайки се от въпроса на майка си, като същевременно изглеждаше развеселен.

— Той зарязва Фелиша — намеси се Марго. — Не ти ли казах?

Стела кимна, но задържа погледа си върху Анди.

— Има ли вероятност да се сдобриш с Луси? Такова сладко и хубаво момиче... — замечтано отбеляза тя. — Много харесвах Луси.

Джеймс избухна в смях, после имитира Рики Рикардо:

— „Луууууси! Прибрах се!“

Всички се разсмяхме, а Анди повдигна вежди и ме стрелна мимолетно с погледа на посветен в тайна човек.

— Не. Приключих с Луси — отсеке той и босият му палец на крака намери обувия мой под масата. — Но другата седмица имам уговорена среща.

— Сериозно? — възкликнаха в един глас Марго и Стела.

— Аха — отвърна Анди.

— Потенциална? — попита Марго.

Анди кимна, а господин Греъм погледна над вестника с умерено любопитство. Марго ми беше казала, че единственото желание на баща ѝ било някой ден Анди да се върне в Атланта и да поеме адвокатската му практика и виждал женитбата му с момиче янки като единствена съществена пречка за мечтата му.

И наистина, господин Греъм попита, без да сваля вестника:

— Случайно да е от Юга?

— Не — каза Анди. — Но мисля, че всички ще я харесате.

Усмяхнах се, изчервих се и сведох поглед към буквите си от играта — С, Ъ, Д, Б и А, които приех за добър знак.

И така, с Анди започнахме да излизаме. Което обяснява защо, когато ходя на гости у семейството на Марго (към което сега се отнасям като към семейството на Анди, след като бях направила пълната промяна между първата ни среща и брака), винаги го чувствам малко като сантиментално пътуване, като да четеш старо любовно писмо и да се връщаш към мястото на първата среща на връзката. И сега си мисля за всичко това, около седмица след голямата новина на Марго за бебето, и пътувам за Атланта на гости за уикенда.

Полетът е плавен, в кобалтовосиньото февруарско небе няма нито едно облаче, но въпреки това съм малко напрегната. Винаги съм неспокойна по време на полет, вероятно съм наследила тази плашливост от майка си, която отказваше да се качва на самолет. Не че родителите ми можеха да си позволят пътуване със самолет за където и да било — факт, който ми причиняваше болка, когато виждах как всяка зима баща ми и Шарън вземаха самолет до Флорида, откъдето тръгваха на някой шикозен круиз по Карибско море. Искам баща ми да е щастлив, но понякога ми се струва, че не е честно Шарън да бере плодовете от пенсионирането на баща ми — и фактът, който отдавна установих, че животът не е честен, всъщност не омекотява удара.

Във всеки случай сега стюардесата бодро съобщава, че приближаваме летище „Хартсфийлд Джексън“, затова да седнем по местата си и да приберем табличките за храна на местата им. Анди изпълнява нарежданията и поставя кръстословицата от „Ю Ес Ей Тудей“ в скута си. После потупва вестника с писалката си и казва:

— Трябва ми дума синоним за „предел“.

— Врѳх — предлагам.

Той поклаща глава.

— Не става.

Опитвам отново.

— Апогей?

Той кима.

— Благодаря — и изглежда горд от знанията ми за кръстословици. Той е адвокатът, а аз съм ковачът на думи. И аз като майка му, сега умело му скривам топката на „Скрабъл“ и „Богъл“ — на практика всички игри на дѳска. Което е добре според Анди — на него почти му липсва състезателен дух.

Когато самолетът леко се накланя, аз хващам облегалката на седалката с едната си ръка, а с другата — крака на Анди. Затварям очи и си спомням онзи момент в кухнята преди много години. Може и да не беше толкова вълнуващо като започването на любовна връзка с тайнствен непознат, изолиран по време на дело за убийство, но в някои отношения беше дори по-хубаво. Имаше съдържание. Сладка, солидна сърцевина. Основа от приятелство и семейство — простите неща, които наистина имат значение, вечни неща. Анди не беше загадъчен, защото вече го познавах, преди да ме покани да излезем. Може би не го познавах добре и повечето от онова, което знаех, беше филтрирано чрез Марго — но все пак го познавах по някакъв фундаментален, значим начин. Знаех произхода му. Знаех кого е обичал и кой го е обичал. Знаех, че е добър брат и син. Знаех, че е забавен, мил, атлетичен млад мъж. От типа мъже, които помагат при миенето на съдовете след вечерята в Деня на благодарността, било то с таен мотив или не.

Затова, когато няколко дни по-късно с Анди излязохме на първата си среща, ние се познавахме много повече от другите двойки на първата им среща. Все едно се срещяхме за четвърти път, можехме да пропуснем автобиографичното опознаване и просто да се отпуснем и да прекараме добре. Нямаше ги преструвките и позите, на които бях свикнала в края на връзката ми с Лио, както и с многото други злополучни срещи след него. Всичко беше непринудено и искрено, балансирано и окуражително. Изобщо не се налагаше да се питам какво си мисли Анди или какво чувства, понеже той беше като разтворена книга и толкова явно щастлив. Държеше се като любезен, почтителен южняшки джентълмен, изпълнен с романтика и доставящ удоволствие по душа.

Мисля, че някъде дълбоко в себе си знаех от самото начало, че на нашата връзка ѝ липсва известна емоционалност, но не в смисъла, сякаш нещо не ѝ достига. Тъкмо обратното, тя ми действаше толкова успокояващо, че нямаше от какво да се дразня — нещо като да се почувстваш за първи път здрава след тежка настинка. Самото чувство, че не си нещастен беше еуфорично. „Този — мислех си, докато Анди и аз ставахме все по-близки — беше начинът, по който би трябвало да стават нещата. Това би трябвало да е любовта.“ И по-важното, аз вярвах, че това беше единственият вид любов, който нямаше да угасне.

Анди притежаваше жилавост. Заедно ние имахме потенциала да издържим докрай.

Чувствам, че самолетът предприема последното си спускане, Анди сгъва вестника си, напъхва го в сака в краката си и стиска ръката ми.

— Добре ли си?

— Да — отговарям и си помислям, че това му е хубавото на Анди — винаги се чувствам *най-малкото* добре, когато съм с него.

След минути кацаме благополучно в Атланта и самолетът се насочва към изхода на терминала няколко минути по-рано от разписанието; Анди става, за да свали палтата ни от отделението за багаж над главите ни, а аз включвам телефона си, за да проверя дали Марго се е обаждала. Планът ни от предишната вечер беше да се срещнем пред гишето на авиокомпания „Делта“ точно в девет и половина, но Марго често закъснява или променя плана в последния момент. И наистина, иконката на пощенската ми кутия на телефона започва да мига. Едно ново съобщение. Натискам бутона и мигом осъзнавам едновременно с вълнение и ужас, че съобщението не е от Марго. От Лио е. Лио, който две седмици след срещата ни очевидно спазва обещанието си за възобновяване на връзката.

Шашната, поглеждам Анди, който нехае. Бих могла да изслушам цялото съобщение, без той да разбере и една виновна част от мен примира да чуе какво казва Лио. Но аз не му давам повече възможност от: „Здрасти, Елън. Лио се обажда“, веднага затварям телефона и го прекъсвам. Няма да му разреша да изрече повече от това в родния град на Анди. В присъствието на Анди. *Точка!*

9.

Тръгваме с Анди към багажната лента, а после за рекордно време излизаме от залата за пристигащи.

— Като поезия в движение — отбелязва той, горд със способността си да пътува организирано, и в същия момент забелязваме сребристия джип мерцедес на Уеб и Марго.

Става ни забавно, като виждаме, че Марго спори с една едра полицайка, седнала на велосипед, който изглежда малък за огромните ѝ бедра. Тя несъмнено казва на Уеб и Марго, че не е разрешено да се чака до бордюра. Успявам да видя през полуотворения прозорец на колата, че макар по лицето на Марго да е изписано миловидно изражение, тя се е окопала напълно и е твърдо решена да не отстъпва и да не загуби мястото си. Чарът ѝ обаче като че ли не минава пред полицайката, която носи значка и черни мотоциклетни обувки с удебелени подметки; тя надува свирката си и след това извиква силно:

— Тук е само за товарене и разтоварване, госпожо! Преместете се веднага!

— Боооже мой! — казва Марго и притиска ръце до гърдите си, но в следващия момент вдига поглед, вижда ни и съобщава: — Ето, вижте там! Семейството ни пристигна. Сега ще *товарим*!

Усмивхам се при мисълта, че Марго пак победи, все така елегантно.

Полицайката се обръща и ни хвърля кръвнишки поглед, после бясно натиска педалите и продължава към следващата си жертва. Междувременно Марго слиза от колата. Облечена е в дълъг бежов кашмирен пуловер, пристегнат с колан, тъмни джинси, напъхани в кожени ботуши в шоколадов цвят, и огромни тъмни очила (такива носеше и в края на деветдесетте, когато на мода бяха малките рамки). Тя изглеждаше във всяко отношение модното „парче“, което беше и в Ню Йорк, ако не и повече.

— Толкова се радваме, че сте тук! — изписква тя, като събира Анди и мен в обща, но нежна прегръдка. Макар да знаех, че е рано да ѝ

личи, дребната ѝ фигура и пъргавите ѝ движения не издават бременността ѝ. Единствено гърдите ѝ разкриват тайната; размерът С на сутиена ѝ като че ли беше на път да стане D. Усмивам се при мисълта, че това е едно от нещата, които всеки би забелязал у най-добрата си приятелка. Посочвам ги и оформям безгласно с устни:

— Чудесни са.

Тя се размива и отвърща:

— Даа, вече се поуголемиха... Но това се дължи предимно на добра гимнастика.

Анди се прави, че разговорът ни го притеснява, докато мята огромната пътна чанта в багажника на колата. Секунди по-късно, след като и Уеб ни поздравява сърдечно, ние излизаме от летището и поемаме с висока скорост по магистралата. Марго и аз сме на задната седалка и разговаряме възбудено за бебето и за пристройката, където ще бъде детската стая.

— Предприемачите ни са бавни като охлюви — изтъква Марго. — Казах им да побързат да я довършат, преди да се роди бебето.

— Няма начин това да стане, мила. Не и с честите им почивки за кафе — намесва се Уеб, като поглажда с ръка ярко изразената си челюст. Сега забелязвам, че пуловерът му също е в карамелен цвят като този на Марго и се питам дали не е умишлено. Това е едно от нещата, с които двамата са известни — ненадминат пример са неговите и нейните оранжеви мокасини за шофиране.

Уеб поглежда през рамо, преди да мине в друга лента, за да изпревари бавно движещ се фолксваген и казва:

— Марго каза ли ви за кожените ни подове в сутерена?

— Не — отговарям, поглеждайки към Марго, и се питам как тъй това се е изплъзнало от всекидневните ни разговори.

Тя кима и посочва Уеб, сякаш да каже: „Идеята е негова, не моя“, но знам, че се гордее със силно развитото чувство за естетика на съпруга си.

— Кожени подове? — подсвирква Анди. — Каква изненада!

— Да-а. Тези лоши момчета са декаденти — казва Уеб. — Почакай да им изпиташ способностите.

— Няма ли да се надраскат целите? — питам, осъзнавайки, че често се показвам прекалено практична, дори прозаична в присъствието на Уеб.

— Малко одрасване ще добави повече оригиналност — отговаря Уеб. — Освен това по тях ще се ходи предимно с боси крака.

Марго обяснява:

— Видяхме такива в спа центъра и не можахме да им устоим... Именно там правя йога и медитирам.

„Естествено“, помислям си с обич, но изричам гласно:

— Правиш йога?

Марго никога не си е падала особено по гимнастики и когато посещаваше гимнастическия салон в Ню Йорк, повече клонеше към каране на колело на място, със списание „Пийпъл“ в ръка.

— Откакто заченах — тя потупва не издутия си корем, — се опитвам да стана по... концентрирана.

Кимам, казвайки си наум, че промяната в нея като че ли е настъпила още преди новината за бебето, някъде по времето, когато се изнесе от Ню Йорк. Не е изненадващо — дори напускането на града за уикенда ми действа успокояващо. И макар Атланта да е главен град по всички показатели, там човек се чувства толкова отворен, отпуснат и направо опиянен, за разлика от Ню Йорк. Дори центърът, през който минаваме сега, прилича на построен с конструктор град, ако си свикнал със силуета на Ню Йорк.

След минути пристигаме в сърцето на Бъкхед, богатата северна част на Атланта, където са израснали Анди и Марго. Когато за първи път чух странното име „Бъкхед“ (очевидно идващо от отдавна замряла таверна с голяма глава на мъжки елен за украса)^[1], отново си представих старомодни, селски образи, макар в действителност районът да има много космополитна атмосфера. Търговският център се състои от два мола със скъпи магазини, където Марго задоволява прищевките си с „Гучи“ и „Джими Чу“, луксозни хотели, жилищни блокове, художествени галерии, нощни клубове и дори петзвездни ресторанти, откъдето и идват прякорите „Окръгът на копринените чорапи“ и „Бевърли Хилс на Юга“.

Но действителния облик на Бъкхед придават жилищните райони с виещите се, трилентови улици, с пръснатите покрай тях елегантни имения в стила на Джорджия и величествени неокласически къщи като тази, в която са отраснали Марго и Анди. Другите, като боядисаната тухлена къща от трийсетте години на Уеб и Марго, са малко по-скромни, но пак са извънредно очарователни.

Когато навлизаме в тяхната калдъръмена алея за коли, обточена с бели камелии, изведнъж ми идва да възкликна с думи като „прекрасно“ или „прелестно“, които обикновено рядко използвам.

Уеб ми отваря вратата на колата, аз му благодаря и съобщавам, че вече ми се пие сладък чай. Подсладеният студен чай е едно от нещата на Юга, които обичам, наред с домашните бисквити и кифлички със сос от сирене. Ние с Анди не разбираме защо напитките, присъстващи буквално във всеки дом и ресторант в Юга, включително в повечето вериги за бързо хранене, не са нахлули на север от граничната линия Мейсън-Диксън^[2].

— Имаш късмет — казва Марго през смях. — Сутринта направих огромно количество.

Несъмнено тя беше направила не само чай — Марго е страхотна домакиня, също като майка си. И наистина, ние сякаш попадаме в разгърнатите средни страници на списание „Саутърн Ливинг“^[3]. По думите на Марго стилът на техния дом е „традиционен с елементи на «Деко»“^[4]. Не знам какво точно значи това, но ми харесва, че е красив, без да е напълно предвидим или прекалено традиционен. Подът е открит, кухнята и дневната се съединяват с редица от места за сядане. Преобладаващата цвятова гама е шоколадовокафяво и бледозелено, а падащите на меки гънки копиринени завеси на прозорците придават женствен, почти призрачен ефект. Очевидно, Уеб е оставил Марго да се занимава с вътрешното обзавеждане, тъй като подобно нещо не може да се очаква от един мускулест спортен агент. До този момент неговите собственоръчно написани фланелки и знаменца емблеми на шампионати, вездесъщи в ергенската му квартира в Манхатън, сега са изпратени в мазето и в неговия кабинет, облицован с тъмна ламперия.

Анди посочва кремавия диван в дневната, грижливо покрит със зелена покривка и подходящи възглавници.

— Нов ли е този диван?

Марго кимва.

— Тъхъ. Нали е чуден?

— Да — отвръща Анди с безизразно лице и направо очаквам да последва шега. — Наистина ще е чуден, когато детето го оплеска целия с неговите „Спагети О“.

— Или с *нейните* „Спагети О“ — вметва Марго и ни повежда към кухнята, където е приготвила нещо средно между закуска и обяд

от плодова салата, спаначен кекс и соленки със сирене. — Сигурно сте гладни.

— Умирам от глад — казва Анди.

Марго предлага да хапнем сега, защото е запазила маса за ранна вечеря във „Вакханалия“, любимият ресторант на семейство Грѐм в града.

— Майка и татко също ще дойдат. Обещах да не ви обсебваме, след като вече живеем тук.

— Да, ние с Анди тъкмо това се питахме. Тя ще има ли нещо против, ако отседнем у вас? — питам.

— Тя разбира — отговаря Марго и капва малинов компот върху соленките си. — Но също така ми заяви недвусмислено, че очаква синът ѝ да продължи да спи под нейния покрив, когато си идва за ваканциите в Атланта — Марго завършва изречението с великолепия чарлстънски диалект на майка си.

Анди извърта очи нагоре, а аз се усмихвам с чувство на благодарност, че макар да е послушен син, той с нищо не показва, че е мамино синче. Не мисля, че бих се справила с подобно нещо. Наскоро бях на една сватба, на която майката на младоженеца трябваше да бъде отделена насила от сина си в края на тържеството, докато хлипаше: „Не искам да те загубя!“. В тази сцена имаше нещо противно. Теорията на Марго по този въпрос е, че когато една жена има само синове и нито една дъщеря, твърде е вероятно такъв вид поведение да изчезне. Може би защото майката не е трябвало да дели центъра на вниманието с друга жена, може би поради поговорката „Синът е син, докато не си намери съпруга, но дъщерята е дъщеря през целия си живот“. Възможно е да е права, защото въпреки че Стела обожава синовете си, тя съсредоточава повечето си време и енергия върху дъщеря си.

Докато наблюдавам как Марго шета из кухнята, си предлагам услугите да ѝ помогна с нещо. Тя поклаща глава и налива чай от голяма стъклена кана в три стъклени чаши, а своята пълни с вода „Перие“. После ни подканва да седнем и се обръща към Уеб да каже набързо благословия — практика, която като че ли е повече културна, отколкото религиозна, защото, когато са в Ню Йорк двамата я пренебрегват, както и ходенето на църква.

Когато Уеб изрича кратката си, формална молитва, а Марго се усмихва и казва „Забавлявайте се!“, изпитвам мимолетното чувство, че ние нямаме много общо, освен общото ни минало. Но в рамките на секунди това чувство отлита, когато Марго и аз минаваме бързо от тема на тема, обсъждайки и анализирайки всичко и всекиго с онова, което повечето хора, включително Уеб и Анди, ще възприемат като мъчителни подробности. Повече от всичко това обяснява защо Марго и аз сме толкова близки приятелки, защо между нас има такава връзка, въпреки че сме толкова различни. Ние просто обичаме да разговаряме една с друга.

Затова и почти не даваме думата на мъжете, докато разнищваме клюките от Ню Йорк и Атланта до най-малката подробност и с жар. Одумваме самотните си приятелки в Ню Йорк, които продължават да се напиват всяка вечер, и се питаме защо не могат да срещнат някой свестен мъж, а после минаваме към момичетата в квартала ѝ, които имат целодневни домашни помощнички, затова могат да играят тенис, да ходят по магазините и да обядват навън всеки ден.

— От кои предпочиташ да си — питам, — ако трябва да избираш?

— Хм. И аз не знам. И двете крайности са по някакъв начин тъжни.

— Липсва ли ти работата? — питам я предпазливо. Макар да не мога да си представя, че ще зарежа работата си, все пак още не съм бъдеща майка. Това вероятно би променило всичко.

Марго поклаща глава.

— Всъщност си мислех, че ще ми липсва... но сега съм толкова заета.

— С игра на тенис ли? — вметва безизразно Анди.

Устните на Марго потрепват отбранително.

— Донякъде. Но и с обзавеждането на къщата... подготовките ми за бебето... както и с благотворителната си дейност.

— Но напусна Младежката лига — намесва се Уеб и се присяга да си вземе още една соленка. — Много време отнемаше. Дори на Марго.

— Не съм казала, че Младежката лига отнема много време — възразява Марго. — Просто Лигата в Атланта е млада. Там се чувствам като стара кокошка сред всички онези дваисет и няколко годишни

момичета, повечето от които наскоро са завършили колеж и вече са омъжени за ученическата си любов.

Лицето на Уеб светва, когато заговаря:

— В този ред на мисли... Кажете на брат си и Елън кого нае да направи озеленяването ни.

Марго назовава името на съпруга си с престорен укор, светлата ѝ кожа добива розовия цвят на азалията. Усмиввам се, забавно ми е колко лесно тя и Стела се притесняват, дори се изчервяват заради другите, толкова огромна е тяхната съпричастност. Фактически Стела дори не може да гледа предавания с награждаване — толкова се изнервя по време на речите по този повод.

— Хайде, де — подканва я усмихнат Уеб. — Кажете им, миличка.

Марго нацупва устни, когато Анди почти извиква:

— Кой?

— Братята Портера — накрая казва Уеб; всички в стаята знаят, че това е фамилното име на гаджето на Марго от гимназията, Тай, онзи, който продължава всеки път да се отбива у тях в Деня на благодарността.

— Братята *Портера!* — повтаря самодоволно Анди. — Като в Любовника Тай?... Тай Портера — „Каквото трябва“?

— „Каквото трябва“ ли? — пита Уеб.

— Марго не ти ли е казала как малкото ѝ гадже обърка изпълнението на духовия оркестър на Джордан Найт в гимназията? — попита Анди, после стана и въртейки се, запя: — О! О! Момиче! Знаеш, получи си каквото трябва!

— Я почакай, Марго. Гаджето ти от гимназията е буфосинхронизирал на „Бекстрийт Бойс“? — попита Уеб, зашеметен от новата информация.

— Поправи се, Уеб. Беше „Ню Кидс он дъ Блок“ — вметва Анди. — И доколкото си спомням, предишната година той направи същото с „Менудо“, нали, Марго?

Марго удря по масата.

— Не! Със сигурност не е правил същото с „Менудо“.

Устоявам на изкушението да изтъкна, че единственият на масата, който може да рецитира текстовете на „Ню Кидс“, е Анди.

— „Ню Кидс“, а? Е, това, предполагам, олекотява донякъде удара — казва през кикот Уеб. — В смисъл, че сега момчето е гей. Или в

момчешка банда. Или, не дай боже, *и двете*.

Усмивам се и макар мислено да поставям тази забележка в категорията: „С какво Уеб е по-различен от мен“, уверена съм, че той няма приятели гейове.

Уеб продължава:

— Не, сериозно. Можете ли да повярвате, че Марго е наела своя бивш?

— Не, не мога, наистина не мога — заявява Анди с преувеличена сериозност. — Какъв позор!

Знам, че Анди и Уеб само се шегуват, но стомахът ми продължава да се свива при мисълта за чакащото ме в телефона ми съобщение. Съобщение, което трябваше да изтрия. Поглеждам към чинията си, потупвайки с върха на вилицата си листенце магданоз.

— Хайде, Елън — обръща се Марго към мен, облягайки лакти върху масата, нещо, което не ѝ е присъщо. — Притечи ми се на помощ!

Премислям за секунда, опитвайки се да измисля нещо полезно, но уклончиво и плахо изричам:

— Те са само приятели.

— Само приятели, а? — обажда се Уеб. — Знаем ги ние такива приятели.

— Мили Боже! — възкликва Марго, като става и вдига от масата своята и чинията на Анди.

— „Мили Боже“ не е на твоя страна повече, отколкото е Елън — не отстъпва Уеб. — Никой от тях не одобрява този род игрички.

— Игрички ли? О, Уеб, не, осъзнай се!... Тай е толкова доброжелателен — казва Марго, връщайки се от кухнята. — Отношенията ни преминаха в приятелство преди милиарди години, още когато бяхме в гимназията. И той се грижи за двора на майка ми и баща ми от близо година!

— И това прави положението по-добро ли? Че се грижи също и за техния двор? — пита Уеб, клатейки глава. После поглежда към мен. — Внимавай. Всички те са нелоялни. Цялото им семейство.

— Ей! Не ме слагай под един знаменател с родителите и сестра ми — намесва се Анди. — Аз не бих повикал това момче. Дори да имах двор.

— Извинявай, драги — казва Уеб. — Всички те са нелоялни, с изключение на теб. Дори Джеймс.

— Джеймс също няма двор — уточнява Анди. — Да, но играе голф с него. Нелоялен негодник — допълва Уеб.

— Не става въпрос за лоялност към когото и да било — намесва се Марго. — Освен това той няма да дойде тук лично да сади. Той си има подчинени за тази работа... Фирмата му прави чудесно озеленяване където е нужно. За това става въпрос, Уебстър Бъфингтън, и ти го знаеш много добре.

— Аха — отвърща Уеб. — Продължавай да си повтаряш това и може би ще започнеш да си вярваш.

— О, моооля те, държиш се така, сякаш съм поставила снимка от абитуриентския ми бал на полицата върху камината!

— Не се съмнявам, че и това ще последва — не се предава Уеб и пак се обръща към мене: — Елън, ти продължаваш ли да разговаряш с твоето гадже от гимназията?

Поклащам решително глава.

— А той... тъъ, идва ли да чисти апартамента ти, да ти изчислява данъците или нещо от сорта? — настоява Уеб.

— Не — отговарям.

— Вие разговаряте ли с някой от бившите си?

Продължението несъмнено е пак за мене, но аз не казвам нищо — замаяна съм от съпадението и се надявам някой да скочи и да ме спаси. Де такъв късмет! В стаята настъпва тишина. Поглеждам към Анди, сякаш въпросът е насочен към него.

— Какво? — обажда се Анди. — Не гледай мен. Знаеш, че не съм приятел с никоя жена, още по-малко — бивша.

— Преди няколко години Луси ти изпрати коледна картичка — напомням му, чувствайки познатото пробуждане от ревност, когато си помисля за сладката, страстна малка Луси.

— Със снимка на детето си — казва Анди. — Това трудно би минало за изкусителна покана... Освен това аз никога не съм й пращал коледна картичка.

— Да, но ти не пращаше на никого, преди да се оженим — възразих и станах да помогна на Марго да раздига масата.

Анди свива рамене. Като адвокат той положително познава неуместното твърдение, когато съзре такова.

— Въпросът е, че аз не разговарям с нея. Точка.

— Аз също не разговарям с моите бивши. Точка — казва Уеб.

Анди ме поглежда очаквателно.

— И аз не разговарям с бившите си — отвърщам като ехо нечестно.

Вече.

— О, я престанете да се обяснявате — намесва се Марго, докато събира в дланта си трохите от подложката за хранене на Уеб. После вдига поглед, оглежда масата и добавя: — И в този ред на мисли, защо не забравите и за вашите бивши?

Същия следобед съобщението от Лио изхвърква от ума ми, докато двете с Марго пазаруваме дрехи за новородено от незнаен пол в един бутик на име „Кенгуро Поуч“, прехласваме се по прелестните, невъзможно мънички дрешки и накрая се спираме на плетена дълга рокличка и подходящо одеялце за изписване на бебето от болницата, както и половин дузина ританки от фин памук и няколко ръчно избродирани терлички, шапчици и къси чорапки. Чувствам как инстинктът ми за свиване на гнездо се обажда и за първи път истински ми се приисква да съм бременна. Разбира се, знам, че да жадуваш за бебе, докато пазаруваш дрешки за първородното дете на най-добрата ти приятелка наподобява желанието да се ожениш, докато я наблюдаваш как облича рокля на „Вера Уанг“ и се върти пред огледалото в пробната, и че майчинството е съпътствано от сума ти не особено забавни и приятни неща. Въпреки това, когато продължаваме и минаваме покрай няколко магазина с разпродажби „просто за развлечение“, не мога да не си помисля колко хубаво би било да се установя отново в Атланта, да живея близо до Марго и да наблюдавам как нашите деца — братовчедчета и приятелчета — растат заедно в един щастлив, красив свят, изпълнен с камелии и подсладен чай.

Докато с Марго се преобличаме за вечеря, мислите за Лио се завръщат с пълна сила, мобилният ми телефон „прогаря“ дупка в чантата ми. В един момент се чувствам опасно изкушена да споделя всичко с Марго. Напомням си, че макар да е най-добрата ми приятелка, тя, освен това е и сестра на Анди, а на всичко отгоре мразеше Лио. Изключено е такъв разговор да приключи добре.

Вместо това много предпазливо подхващам отново спора за „можем ли да бъдем приятели с бившите си“, като се опитвам да определя чувствата си чрез моята излизаща на повърхността морална дилема.

— Всъщност — започвам, докато вдигам ципа на черната си като въглен права, тясна пола — Уеб не се дразни от Тай, нали?

Марго прихва и размахва ръка във въздуха.

— Разбира се, че не. Уеб е най-увереният мъж, когото познавам... и със сигурност не се чувства заплашен от гимназиална свалка.

— Така е — отговарям и се запитвам дали Анди се е чувствал заплашен от Лио — и по-важното, дали би се чувствал.

Тя изважда за избор два тоалета от гардероба — една черна жарсена рокля и плетен с кука жакет с цвят на лавандула и пита:

— Кое от двете?

Премислям, после посочвам жакета и продължавам:

— Но да допуснем за миг, че наемеш Брад да се заеме с озеленяването.

— Брад *Търнър*! — възкликва тя така, сякаш имах предвид друг Брад, а не красивия, очилат борсов агент, с когото излизаше близо две години, преди да срещне Уеб.

— Да-а. Именно той.

Тя примижава.

— Аха. Представям си картинката... Брад в работни дрехи в градината с косачката за трева.

— Би ли се подразнил Уеб?

— Вероятно. Но никога няма да повикам Брад. Ние дори не разговаряме.

— Защо? — питам, понеже в крайна сметка това е основният проблем. Защо човек поддържа връзка с някои бивши, а с други — не. Защо е нормално да поддържаш приятелство с някои? За тест с много разклонения ли става дума, или нещата са по-прости от това?

— О, не знам — тя добива угрижен вид и за миг ме изпълва безпокойство, че ме е разкрила, но когато си обува черен панталон и изрязани на пръстите лачени обувки с високи токчета, лицето ѝ отново става спокойно. Лио е последният човек в ума ѝ. Ще ми се и с мен да е така.

— Какво, да не би Брад да ти липсва или нещо такова?

Усмиввам се и свивам рамене.

— Ами... просто се питам кое е златното правилно по отношение на бившите... Според мен темата е доста интересна.

Марго обмисля думите ми, после заявява съвсем категорично:

— Виж. Ако напълно си преодолял човека и той напълно те е преодолял и ти изобщо не си имала сериозни намерения да почнеш връзка, не виждам абсолютно нищо лошо в това да се чувате от време на време за по едно приятелско „здравей“. Или за някоя невинна работа по градината. При положение, разбира се, че настоящият ти чудесен съпруг не е пълен чудак. Но пък, ако настоящият ти приятел е чудак, имаш далеч по-сериозни въпроси за разрешаване от това кого да наемеш да поддържа моравата ти.

— Така е — казвам и ми олеква от обобщението ѝ, дори още повече от вратичката, която тя неволно отвори пред мен. — Добре го каза.

След тези думи бодро заявявам на Марго, че отивам да си измия зъбите и да се гримирам. Секунди по-късно се усамотявам в банята за гости, заключвам вратата и пускам водата в мивката да тече с пълна сила. Старая се да не се поглеждам в огледалото, когато отварям чантата си и изваждам мобилния си телефон.

В края на краищата, казвам си, повтаряйки обосноващото, практически заключение на Марго, че няма нищо нередно да провеждаш приятелски разговор от време на време с човек, когото се превъзмогнала напълно.

[1] От англ. *Back* — елен и *head* — глава. — Бел.ред. ↑

[2] Традиционна въображаема линия, която разделя южните от северните Щати. — Бел.прев. ↑

[3] Южняшки начин на живот. — Бел.прев. ↑

[4] Стил в архитектурата и вътрешното обзавеждане. — Бел.прев. ↑

10.

— „Елън, Лио е. Виж, искам да те питам нещо. Обади ми се, когато можеш.“

Съобщението от Лио, дълго само четири секунди и четиринайсет думи, продължава да държи интереса ми по начин, който мога да обясня като крайно смущаващ и дори досаден. След като останах до мивката, загледана в пространството за няколко минути, изслушах съобщението още веднъж, за да се уверя, че не съм пропуснала нищо. Естествено, не бях, затова натиснах бутона за изтриване и изрекох гласно:

— Не си прави илюзии, приятелче.

Ако Лио си мисли, че може да остави всички онези години да отминат, а после да ми позвъни, както някога, с претендиращ въпрос, и да очаква, че ще скоча и ще изстрелям отговор, изгаряща от нетърпение, е, много се лъже. В най-добрия случай той е самонадеян, а в най-лошия — чист манипулатор.

Изпълнена с възмущение, си измивам зъбите, после слагам ново розово червило на плътната си долна устна, а след това и на по-тънката горна. Попивам го с книжна кърпичка, виждам, че почти съм го изтрила и нанасям нов пласт, а накрая слагам безцветен блясък за устни. Подчертавам бузите, челото и брадичката си с пудра и си поставям очна линия. След малко спирала за мигли и коректор за под очите съм готова да тръгвам. Срецам погледа си в огледалото, усмихвам се леко и решавам, че изглеждам хубавка — макар че всеки би изглеждал хубав на мекото осветление в банята на Марго. И Марго, като майка си, не харесва луминесцентните лампи.

Отварям вратата, свързана с гостната, като убеждавам себе си, че едно е да проверя гласовата си поща, съвсем друго — да се обадя на Лио. Но аз няма да му се обаждам скоро, ако изобщо му се обадя. Коленича до пътната си чанта и бъркам в нея, за да намеря малката си чантичка от змийска кожа, която помня, че сложих в багажа си в последния момент. Стела ми я беше подарила за миналата Коледа и

съм сигурна, че ще ѝ стане много приятно да види, че я използвам. Тя е тактична и щедра по отношение на подаръците, въпреки че често съзирам в тях желанието ѝ да приличам по някакъв начин на дъщеря ѝ. С други думи, да съм от онези жени, които инстинктивно изключват от тоалета си ръчните чанти, когато излизат вечер.

Прехвърлям в чантичката блясъка за устни, едно малко огледалце и пакетче зелени ментови бонбони „Съртс“. Остана съвсем малко място и пускам и мобилния си телефон — за всеки случай. За всеки случай на какво — не знам, но винаги е добре човек да бъде подготвен. После обувам черни плетени обувки с висок ток и слизам долу, където Марго и мъжете са се настанили на високите столчета край кухненския „остров“ и се угощават с вино, сирене и пълнени маслини. Оглеждам Анди и Марго, седнали един до друг как се присмиват на Уеб, като имитират един от клиентите му; забелязвам колко поразително си приличат двамата. Освен сърцевидната форма на лицата им и кръглите, правилно разположени сини очи, те излъчват еднаква радостна аура — определен автентичен начин на живот.

Лицето на Анди грейва още повече, когато поглежда към мене.

— Здравей, мила — казва той и става да ме целуне по бузата, а после прошепва в ухото ми. — Ухаеш прекрасно.

Съвсем случайно си бях сложила лосион за тяло с аромат на боровинки и ванилия, също подарък от Стела.

— Благодаря, мили — прошепвам му и аз, и ме пробужда чувство за вина към съпруга ми и майка му.

Казвам си, че не съм направила нищо нередно — всичко е по вина на Лио. Той ме притисна до стената и създаде измамна завеса между мен и хората, които обичам. Това, естествено, е малка тайна в схемата на нещата, но все пак е тайна и тя ще набъбва все повече, ако му се обадя. Така че просто няма да го направя. Няма да му отговоря.

И все пак, докато си бодвам маслинка с клечка за зъби и слушам разсеяно поредната история на клиента на Уеб — за един футболист на „Фалконс“, който бил хванат да внася марихуана в самолета, чувствам, че съм на път да отстъпя. Заклучавам, че ако не се обадя на Лио, може да продължа да се питам какво ли има да ми казва, какво толкова иска да ме пита. И колкото повече размишлявам над тези вероятности, толкова повече ще ставам неспокойна и толкова повече той и миналото, което представлява, може да подрони настоящето. Нещо

повече, ако не му се обадя, това може да се изтълкува като стратегия, създаваща впечатлението, че все още не ми е безразличен. А всъщност ми е безразличен. *Напълно*. Затова ще му се обадя, ще чуя каквото иска да ме пита и после ще го уверя, с четиринайсет или по-малко свои думи, че независимо от онова, което му казах в ресторанта, имам достатъчно приятели. И нямам нужда да възобновявам стар приятел — ако, всъщност, с него сме били такива. Тогава ще приключа с него веднъж завинаги. Отпивам дълга глътка от виното и си помислям, че едва ще изчакам да се върна в Ню Йорк, за да приключа с разговора.

Но независимо от обета си да изхвърля Лио от живота си сутринта на идния понеделник, не успявам да се отърся от мислите за него, които ме владеят тази вечер, дори след като вече съм във „Вакханалия“ с цялото семейство Греъм. И толкова съм разсеяна, че в един момент Стела се обръща към мен, веднага след третото блюдо на нашето вкусно меню, завършващо с подходящи за виното мезета, които Уeb определя като „вълшебни“, и ме пита:

— Какво има, скъпа? Тази вечер като че ли не те свърта на едно място.

В тона и погледа ѝ се долавя загриженост, но аз съм я виждала неведнъж как се отнася с децата си — и със съпруга си — така че съм наясно, че това е прикрито мъмрене. В думите ѝ „да присъстваш“, когато си с другите, е нещо крайно важно — и много често в нашата култура на смартфони и мобилни телефони, хората са неангажирани, вгълбени в себе си и незаинтересовани от непосредственото им обкръжение. Това е едно от многото неща, за които се възхищавам на Стела — независимо че държи на запазването на благоприличие, тя всъщност като че ли разбира какво има най-голямо значение.

— Извинявай, Стела — казвам.

Чувствам се виновна и притеснена от укора ѝ, но забележката ѝ оказва също така и странен помощен ефект върху това да ме накара да се чувствам на място в семейното паство, сякаш съм едно от собствените ѝ деца. Така се отнася тя с мен години наред, особено откакто сме женени с Анди. Мислите ми се връщат към Коледата след година, когато тя обгърна с ръце раменете ми в един момент, когато бяхме сами, и рече: „Никога няма да се опитвам да изместя майка ти, но знай, че те чувствам като втора дъщеря“.

Това беше най-точното нещо, което можеше да каже. Стела винаги казваше точното нещо и, по-важното, винаги мислеше, каквото казва.

Сега тя поклаща глава и се усмихва, сякаш ми прощава, но аз продължавам да се запъвам, докато ѝ обяснявам:

— Само съм малко уморена. Ние започнахме доста рано... а и... всичката тази прекрасна храна...

— Разбира се, скъпа — тя оправя копrienеното си, шарено шалче, вързано свободно около лебедовата ѝ шия. Не е от хората, които са злопаметни, повече или по-малко — качество, което не е успяла да предаде на дъщеря си, която е в състояние забележимо да таи незначително зло чувство години наред, с което развеселява всички ни.

И вземайки това предвид, аз пропъждам Лио от ума си за стотен път днес и се съсредоточавам, доколкото мога върху следващата тема, зачекната от господин Греъм — обновеното голф игрище на клуба. Но след около три минути разговор за колички за голф, дупки и брой удари между четиримата мъже на масата и очевидния огромен интерес от страна на Марго и майка ѝ, започвам отново да отстъпвам и решавам, че не мога да чакам и секунда повече. Трябва да разбере какво иска Лио. Още сега.

Сърцето ми затуптява, когато се извинявам и тръгвам към малкия скъп магазин за сувенири, в съседство до ресторанта, където се намира тоалетната. С чантичката в потната си ръка, аз съм напълно втрещена от себе си, сякаш наблюдавам някоя от идиотизираниите жени във филм на ужасите — от онези, които, като чуят обезпокояващ звук късно през нощта, решават, че вместо да позвънят на 911, е много по-разумно да излязат на пръсти в задния двор, гъсто залесен с дървета, за да проверят какво става. В края на краищата може и да няма убиец с брадва, който да се спотайва там, но и тук също има ясни и настоящи опасности. Марго или Стела могат всеки момент да ме сварят по време на разговора. Както и Анди за първи път може да реши да хвърли поглед на телефонната ми сметка, когато пристигне в края на месеца и да поиска да узнае с кого от Куинс съм изпитала внезапна нужда да се свържа посред семейната ни вечеря в Атланта.

Но независимо от тези очевидни клопки, аз най-глупаво се затварям в тоалетната и спешно се колебая дали да се обадя на Лио,

или просто да му пратя съобщение. С чувството на нещо като морална победа решавам да му изпратя набързо съобщение с двата си палеца.

„Здравей! Получих съобщението ти. Какво има?“

Набирам и натискам бутона за изпращане, преди да променя решението си или да се замисля върху избора на думите си. Затварям очи и поклащам глава.

Чувствам се едновременно облекчена и ужасена от себе си, както може би се чувства зависимият след първата глътка водка — емоции, които се засилват след секунди, когато телефонът ми започва да вибрира и светва с номера на Лио. Спирам се точно пред тоалетната и се правя, че се възхищавам на изложената за продажба керамика на витрината на магазина. После си поемам дълбоко въздух и изричам „Здравей“.

— Здравей — отвърща Лио. — Аз съм. Току-що получих съобщението ти.

— Да — казвам, крачейки напред-назад и оглеждайки се нервно наоколо. Сега в допълнение към възможността да бъде заварена от Марго или майка ѝ, съм изложена на погледа на някой от мъжете в семейството ми, които също могат да посетят съседната мъжка тоалетна.

— Как си? — пита Лио.

— Добре съм — отговарям кратко, — но не мога да говоря в момента... На вечеря съм... Просто... просто се питах какво те интересува.

— Ами... — Лио прави пауза като за драматичен ефект — това е дълга история.

Въздишам и си помислям, че, разбира се, господин „Кратък и ясен“ изведнъж има дълго предложение за мен.

— Каж ми кратката версия — отчаяно се нуждая от някаква следа. Дали е лекомислен и скалъпен въпрос относно фотоапарата му? Или е толкова сериозен, колкото това дали аз съм виновна за венерическото заболяване, което той пипна междувременно? Или е нещо средно от двете?

Лио прочиства гърлото си.

— Ами... става дума за работа. За *твоята* работа.

Не мога да не се усмихна. Значи все пак е видял снимките ми. *Знаех си.*

— Е? — питам възможно най-жизнерадостно и пъхвам чантичката си под изпотяващата ми се мишница.

— Виж... Както казах, това е дълга история, но...

Правя няколко крачки към залата за хранене и предпазливо надниквам иззад ъгъла — виждам, че всички от семейството ми са по местата си. Теренът е чист поне за още няколко секунди. Отдръпвам се, за да не ме видят, подканвайки го с жест на ръката да продължи.

— Да?

Лио продължава:

— Мога да ти предложа потенциален ангажимент за портрет... ако те интересува... Правиш портрети, нали?

— Даа, правя — отговарям и любопитството ми леко се възбужда. — Кой е човекът?

Задавам въпроса, но съм напълно готова да му откажа. Да се извиня, че имам много работа за седмици напред. Че вече имам агент за поръчките ми и всъщност не се налага да обикалям в търсене на работа наслуки. Че успех — може би не точно преуспях, но успех достатъчно. Така че, благодаря, че си се сетил за мен, но не, благодаря. „О, и още нещо, Лио? Да. Вероятно е по-добре да не ми се обаждаш повече. Без лоши чувства, става ли? Чао, чао!“

Ще кажа всичко това в момент на покачен адреналин. Дори вече вкусвам задоволството.

И точно тогава Лио прочиства отново гърлото си и хвърля коза.

— Дрейк Уотърс.

— *Дрейк Уотърс!* — изумявам се и не мога да повярвам, надявайки се, че става въпрос за друг Дрейк Уотърс, а не легендата, който бе печелил десет пъти „Грами“, и наскоро бе номиниран за Нобеловата награда за мир.

Но, естествено, има само един Дрейк.

И наистина, Лио потвърждава, а аз си спомням дните в гимназията, когато си слагах тениска от концерт с неговото име поне веднъж в седмицата, тесните си, нарочно разкъсани и избелени джинси и гуменки „Тре-торн“, с нашарени с черен флумастер знаци на мира. И макар оттогава да не му бях фенка, той безспорно остава в елитния ми

списък с „Иконите, заради които бих убила, за да ги фотографирам“, сред които са Мадона, Бил Клинтън, Мерил Стрийп, Брус Спрингстийн, кралица Елизабет, Стинг и — въпреки че не и в същата лига като другите и поради съвършено незначителни причини — Джордж Клуни.

— Е, какво ще кажеш? — пита Лио с нотка на насмешливо самодоволство. — Интересува ли те?

Леко сритвам дървения под, мислейки си, че мразя Лио, задето ме изкушава по този начин. Мразя себе си, задето се огъвам. Едва ли не мразя и Дрейк.

— Да — отговарям, чувствайки се огорчена и победена.

— Чудесно. В такъв случай ще поговорим ли по-обстойно по-късно?

— Даа — отново се съгласявам.

— В понеделник сутрин става ли?

— Става. Ще ти се обадя в понеделник.

Затварям телефона и се връщам на масата, където стаявам съвсем новата тайна и изразявам престорен необуздан ентузиазъм към десерта си с екзотични плодове.

11.

Понеделник сутрин настъпва бързо, както винаги, когато не си напълно сигурен как да изиграеш картите си. От събота вечерта размишлявах над стратегията си Лио-Дрейк, като се почнеше от това изобщо да не се обаждам на Лио, до това да кажа всичко на Анди и да поискам съвета му за снимките, да се срещне лице в лице с Лио и да чуе всички вълнуващи подробности на най-важната поръчка в живота ми до този момент.

Но сега, когато се спирам до вратата на апартамента ни, след като бях изпратила Анди с целувка за приятен ден, а в главата ми Дрейк пееше с хипнотизиращия си глас „Кросроудс“, песен за гибелните последствия от една нелоялна вечер, вече знам какво трябва да направя. Обръщам се и се втурвам да плъзна прозореца в семейната стая, както съм по пухкави морави къси чорапи, за да хвърля последен поглед на съпруга си, който слиза по външните стълби на сградата и тръгва по тротоара, облечен в красивото си късо тъмносиньо палто и шотландски кашмирен шал на червени карета. Докато той се отдалечава в посока Парк авеню, аз зървам профила му и виждам, че той весело полюшва до себе си коженото си куфарче. Тази мимолетна картина затвърждава последното ми решение.

Връщам се бавно в кухнята и поглеждам часовника на фурната. Девет и четирийсет и две — достатъчно късно и съвсем удобно да се звъни на някого. Но аз се колебая все още и решавам, че първо имам нужда от едно кафе. Нашата кафе машина се повреди преди няколко седмици, а чайник нямаме, затова слагам чаша с вода от чешмата в микровълновата фурна и търся в шкафа буркан с нес кафе — от онова, което наблюдавах майка ми да прави всяка сутрин. Поглеждам към познатия господин на етикета „Гейстърс Чойс“, чудейки се, че навремето той ми се струваше толкова *стар*. А сега ми изглежда помлад — не повече от четирийсетгодишен. Една от многото измами на времето.

Отвинтвам капачката и сипвам две пълни чаени лъжички, като наблюдавам как кафявите кристалчета се разтварят. Отпивам и ме връхлита вълна от спомени за майка ми. Истината е, че от такива дребни неща, като нес кафето, най-много чувствам липсата ѝ. Хрумва ми да се обадя на Сузан — понякога тя е в състояние да олекоти такива бодежи поради простия факт, че е единствената на този свят, която разбира как се чувствам. Защото, макар двете да имахме различни взаимоотношения с майка ни — нейните бяха бурни, тъй като тя беше наследила упорството на майка ми — ние все пак сме сестри, изгубили майка си преждевременно, а това е неимоверно силна, постоянна връзка. Решавам обаче да не ѝ се обаждам, защото понякога става точно обратното и е възможно да се натъжа още повече. В момента не мога да си позволя подобно нещо.

За да се разсея, отварям на страницата „Стил“ на „Таймс“ и се зачитам спокойно в новите тенденции за тесните клинове, които Марго бе предрекла миналата година, като междувременно отпивам кафето си с вкус на престояло и се чудя как го е понасяла майка ми толкова години наред. После оправям леглата, разопаковам пътната ни чанта, подреждам чекмеджето си за чорапи, след това и чекмеджето на Анди, измивам си зъбите, вземам си душ и се обличам. Все още не се чувствам напълно готова, затова подреждам в азбучен ред по фамилното име на автора книгите в библиотеката — нещо, което се канех да направя от векове. Прокарвам пръсти по спретнато подредените им гръбчета и усещам прилив на задоволство, че въведох съществен ред, въпреки хаоса в главата ми.

Най-накрая, в единайсет и два и пет, се престрашавам и набирам номера. За мое едновременно облекчение и разочарование Лио не се обажда и аз преминавам направо към гласовата му поща. С повишен адреналин изричам текста, който бях сглобила през последните трийсет и шест часа, докато бяхме на църква, после и на дълга закуска/обяд с Греъмъви, а след това спокойно тръгнахме с колата из Бъкхед, за да видим още къщи за продан, накрая се качихме на самолета и благополучно се прибрахме у дома.

Същността на словоизлиянието ми е, че: а) съм впечатлена, че той има връзка с Дрейк Уотърс (защо да не му подхвърля кокал?); б) дълбоко оценявам, че се е сетил за мен за тази работа; в) с особено вълнение бих приела предложението, но г) не се чувствам „съвсем

удобно от мисълта да подновявам приятелство и мисля, че е най-добре да не стигаме дотам“. В последния момент премахвам д) „от уважение към съпруга ми“, понеже не искам Лио да си мисли, че е в категорията на Брад Търнър: „Ти си толкова добър, че побъркваш съпруга ми“, вместо в категорията на Тай Портера — „Ти си толкова безобиден, че е чудесно да работиш в задния ми двор“.

Затварям, изпълнена с облекчение, и за първи път, откакто се видях с Лио преди седмици — почти безгрижна. Обаждането може и да не е приключване в класическия смисъл на думата, но все пак е някакъв вид приключване и което е по-важно, според моите представи е приключване. Моя беше последната дума. Което е много по-смислено, като се има предвид, че имах съвършено извинение — Дрейк Уотърс е това, за бога — да се срещна с Лио, да си побърбим приятно и дори да преминем към по-задълбочен разговор за това „какво всъщност се случи между нас?“. Но аз отхвърлям тази възможност. В действителност затръшвам вратата пред нея. Не защото не мога да поддържам приятелство с Лио, а защото просто не искам да имам такова. Край на историята.

Представям си как Лио изслушва съобщението и се питам как ли ще се почувства — унил, леко разочарован или напълно безразличен. Каквото и да е обаче, сигурна съм, че ще е изненадан, че властта му, навремето толкова всеобхващаща, се е стопила напълно. Той положително ще пренасочи предложението си — и обекта за снимки — някъде другаде. А аз просто ще трябва да се задоволя с факта, че съм имала възможност да снимам Дрейк Уотърс. Усмиввам се, чувствайки се силна, щастлива и честна, после с ужасния си, неразличаващ тоновете глас изпявам единствения ободряващ стих: „Когато се съмне, мила, аз ще съм си отишъл завинаги“.

След няколко с нищо незапомнящи се дни, когато почти напълно бях пропъдила Лио от ума си, работя в лабораторията на петия етаж на един промишлен склад на Двайсет и четвърта и Десето авеню. Заедно с Джулиън и Сабина, фотографи, които работят в екип, и Оскар, който самостоятелно прави копия на снимки, природозащитник е и продуцира творци на изящни изкуства, делим едно помещение и съответно наема. Четиримата работим в една гола работилница вече повече от две години и много се сприятелихме.

Сабина, бледа, дребна жена, чийто анемичен вид не подхожда на нахаканата ѝ същност, бърбори най-много, като си съперничи единствено с радиото Би Би Си на Оскар, което той държи пуснато до вбесяваща сила на звука — хем не мога да го чувам добре, хем не мога да го загася. Сега тя ни разказва история за последния номер на тригодишните си близнаци — как пуснали в тоалетната чиния цялата колекция на съпруга ѝ от скъпи копчета за ръкавели и причинили наводнение в жилището ѝ на четвъртия етаж в сграда без асансьор и големи щети на апартамента под тях. Тя се смее, докато разказва жестоките подробности, защото по думите ѝ „Какво друго да направи човек, освен да се смее?“. Не знам защо, но си помислих, че тя тайничко се радва на случката, тъй като често обвинява съпруга си, че е материалист и е стиснат. Харесвам разказите на Сабина, особено по време на поръчки за безсмислен ретуш, с една от които се занимавам в момента. По-специално, премахвам съзвездие от акне от лицето на непълнолетен скейтбордист в рекламен афиш на малка звукозаписна компания.

— Какво ще кажете, колеги? Да сложа ли малко имплант на брадичката на това хлапе? — питам.

Оскар, сериозен британец със суховат хумор, за кратко вдига поглед от едно от многото си малки чекмеджета, пълни с оловни, антимонони и дървени матрици. Веднъж погледнах през рамото му и установих, че той работи над една книга за художник, използващ етруски — любимия му викториански шрифт. Обичам да наблюдавам как работи Оскар, може би защото неговият занаят е толкова различен от моя, но вероятно повече, поради изисканите му, старомодни донякъде маниери.

— Не закачай бедното хлапе — казва той, попивайки хартията, а после измърморва нещо от рода на „глупостите на дигиталната пластична хирургия“.

— Даа, Елън. Не се вторачвай толкова, чу ли? — намесва се Джулиън, който току-що се е върнал от едно от безчетните си прекъсвания за по цигара за деня, сякаш той самият не е коригирал бедрата на толкова много дребни жени.

Усмиввам се и отговарям:

— Ще се опитам.

От тримата ми колеги като че ли най ми допада Джулиън — най-малкото имаме много общи неща. Той е горе-долу на моята възраст и също е женен за адвокатка — прекрасна, страхотна жена на име Хилари.

Сабина казва на Джулиън да млъкне и се затичва към мене в тесни сини джинси, разпрани в коленете, а дългата ѝ коса с прическа от шейсетте години се развява зад нея. Извинява се предварително, че мирише на чесън, като смотолевя, че се била прехласнала по билковите хранителни добавки, после се взира във въпросното фотокопие.

— Чудесно движение се е получило тук — тя посочва неясните очертания на скейтборда във въздуха.

Аз считам движението за единствения ми най-голям недостатък като фотограф, затова искрено оценявам коментара ѝ.

— Благодаря — казвам. — А брадичката му?

Тя приближава снимката до светлината.

— Разбирам какво имаш предвид, но на мен ми се струва, че брадичката му го прави по-навъсен... Навъсеното изражение добро ли е за рекламите?

— Да — кимам. — Затова мисля, че нацупеността ще подхожда много.

Сабина хвърля още един последен поглед и казва:

— Аз обаче бих скъсила малко носа му. Това повече бие на очи, отколкото слабата му брадичка... Забелязала ли си колко често слабите брадички и огромните „чушки“ вървят ръка за ръка? Защо ли е така?

Мобилният ми телефон прекъсва Сабина.

— Момент — казвам, очаквайки да е Марго, която ми се обади два пъти за последния час. Въпреки това поглеждам и виждам, че е Синтия, агентката ми.

Отговарям и, както обикновено, тя вика по телефона.

— Седни! Няма да *повярваш* какво стана!

Лио, минава през ума ми, но съм все още втрещена, докато слушам излиянията ѝ на останалата част от новината.

— Обадиха се от списание „Платформ“. И чуй това, приятелко, те искат ти да снимаш *Дрейк Уотърс* за априлския им брой!

— Това е фантастично — отговарям и ме облива смесица от емоции. Преди всичко просто не вярвам Лио да е продължил с намеренията си, макар че, като се върна назад, ясно осъзнавам, че съм

му оставила по-скоро огромна, отколкото удобна отворена вратичка, за да организира всичко чрез агентката ми. И все пак, честно казано, изобщо не вярвах, че той ще бъде толкова самоотвержен. Мислех, дори може би се надявах, че „кокалът“ Дрейк беше повече хитра маневра, план да ме примами да се върна и да ме принуди да възстановя прибързано едно съмнително, неуместно приятелство. Сега съм принудена да видя жеста, ако не Лио, в нова светлина. И, разбира се, засенчването на всичко това е простата, лекомислена, отявлена тръпка да снимам икона.

— Фантастично ли? — недоумява Синтия. — „Фантастично“ е меко казано.

— *Невероятно* фантастично — поправям се аз, вече усмихвайки се.

Сабина, която винаги си вре носа навсякъде, но без да се натрапва, прошепва:

— Какво? Какво?

Аз надрасквам набързо думите „Платформ“ и „Дрейк Уотърс“ на един лист. Очите ѝ се разширяват и тя започва комичен екзотичен танц около една колона, свързваща грубия таван с циментовия под, после се втурва да предаде новината на Джулиън. Той вдига глава и ми показва среден пръст с усмивка. Ние не сме конкуренти, но определено си отбелязваме приятелски точки. Преди това той и Сабина бяха снимали Кати Курик за „Редбук“ в Хамптънс, където Джулиън вършеше цялата си работа, преди да се ожени за Хилъри и тя да го примами да дойде в града за редовна работа.

— Те казаха ли откъде са взели името ми? — питам спокойно Синтия, след като тя ми предава няколко подробности за снимките — по-специално, че ще се правят в Ел Ей; списанието щяло да плати три хиляди долара, плюс самолетните билети, наема за апаратурата, разноските и престоя в „Бевърли Уилшир“.

— Не — отвръща Синтия. — Пък и на кого му дреме? Редното е сега да празнуваш, а не да задаваш въпроси!

— Добре — казвам и толкова ми се иска да повярвам на всичко това. В края на краищата, мисля си, докато ѝ благодаря, затварям телефона и приемам поздравления. Има принципи, но съществува и упоритата глупава гордост. „Измишльотини“, както би казал Оскар. И

със сигурност всеки, дори Анди, би се съгласил, че Дрейк Уотърс не си заслужава да бъде жертван за цял куп измишльотини от бивше гадже.

12.

Седмица по-късно, след много неофициални празненства, Анди и аз официално празнуваме бъдещата ми работа с Дрейк в „Були“, един от любимите ни ресторанти в града. Освен изключителната храна и топла атмосфера „Були“ има сантиментално значение за нас, понеже именно там вечеряхме, преди да правим любов за пръв път, което се падна съвсем случайно точно месец след първата ни среща. На другата сутрин подразних Анди, че е имал нужда новата френска гозба на главния готвач Давид Були да го вдъхнови да пожелае да легне с мен.

— Права си — отсече той закачливо. — На еленовото месо се дължеше. Никога няма да забравя това еленово месо. Най-вкусното, което някога съм ял.

Разсмях се, защото знаех истината — че изчакването е присъщ на Анди начин да изразява романтично и почиттелно отношение. Като изключим високите залози на приятелството ми с Марго, Анди проявява достатъчно голям интерес към мен, затова иска да върши нещата както е редно, а не да има за цел леглото след доста питиета — методология, която се практикува от повечето мъже на нийоркската арена на срещите или поне от двамата мъже, с които бях спала след Лио. И макар някои да са критикували, че първия ни път ни е липсвала спонтанност, аз не бих променила нищо от това. И все още не бих.

Което прави дори по-приятна изненадата тази вечер, когато седим на същата ъглова маса в сводестата зала за хранене. Повдигам вежди, когато питам:

— Съвпадение ли е?

Анди свива рамене със самодоволна усмивка.

Много ясно, че не е никакво съвпадение. Усмиввам се на непоколебимата деликатност на съпруга ми. Понякога той наистина изглежда прекалено добър, за да е истински.

През следващите няколко минути, след задълбочено изучаване на листа с напитките и ястията, ние избираме мезетата — фoa гра^[1] с фрикасе кремани за мен и егплант терин^[2] за Анди — заедно с най-

доброто шампанско на заведението. Анди се запъва при произнасянето на френските имена, въпреки че е учил най-малко десет години френски като малък. Сервитьорът промърморва искреното си одобрение, ако не за нескопосаното произношение на Анди, то поне за избора ни.

Минути след като шампанското и мезетата ни пристигат и Анди вдига тост за неговата „красива, великолепна съпруга“, той минава направо по същество на въпроса със снимките.

— Е, в какви пози ще снимаш Дрейк?

Усмиввам се на думата „пози“, която трудно може да се отнесе до страниците на лъскаво, стилно списание, а по-скоро до онзи вид евтин портрет, за който Сузан и аз трябваше търпеливо да седим върху груба тъмнокафява черга, която бодеше лактите ни, на фона на ограда от бели колчета и изкуствени облаци.

Но аз знам накъде бие Анди — и въпросът, зададен повече технически, ми беше изплувал в съзнанието десетки пъти през изминалите няколко дни. Казвам му, че тепърва ще разговарям с художествения директор или монтажиста, така че не съм сигурна какво ще искат те, но аз имам някои завършени идеи за настроението на снимките.

— Мисля за унило настроение. Почти меланхолично — казвам. — Особено като се има предвид работата на Дрейк, свързана с кампаниите срещу СПИН.

— Вътрешни или външни снимки ще му правиш?

— Знаеш, че предпочитам естествената светлина. Или до много прозорци, или навън. Може би с овладяна светлина.

— Какво значи овладяна светлина? — пита Анди така, както аз често му задавам вероятно основни процедурни, правни въпроси.

— Това е техника, при която субектът е добре осветен, обикновено в средата на деня, но фонът избледнява до челен — пояснявам. — Често използван начин при снимки навън. Такива фотографии си проличават веднага, щом ги видиш.

Анди кима и казва:

— Е, може би хотелът ще има тераса. Тогава ще бъде страхотно. Или би могла да снимаш до басейн или, мили Боже, защо не в самия басейн! Нали се сещаш, хвърляне на плажна топка, нещо от сорта.

Засмивам се, защото си представям Дрейк в бански „Спийдо“ и колкото и да съм развълнувана, то Анди ми се струва много по-развълнуван от мен. „Отчасти, мисля си, това е защото с годините той остана много по-лоялен и пламенен фен на Дрейк.“ Но предимно се дължи на склонността му да се прехласва по звезди, която е в явен и забавен (макар че Марго би казала „унижаващ“) контраст на начина, по който повечето манхатънци напълно подценяват случайните си срещи на живо със знаменитости, почти като почетна значка. Сякаш колкото са по-преситени, толкова повече правят изявления, че и техният живот е също толкова легендарен, без, разбира се, кавгите и досадата от славата. Но не и Анди. Спомням си дивия му ентусиазъм, когато зърнахме Спайк Лий пред един банкомат в Уест Сайд, Кевин Бейкър и Кийра Седжуик, които тичаха в парка („две за цената на едно!“), Лив Тайлър, докато разглеждаше канцеларски материали в „Дейтс Пейпъри“ и най-големият късмет — Дъстин Хофман, който разхождаше черния си лабрадор в Ийст Хамптън. След като подминахме двойката, Анди ми сподели, че едва се въздържал да не избухне в смях от известната реплика от „Абсолвентът“ — „Само една дума... *пластмаса*“, — което ме разсмя, но едва ли би развеселило Дъстин.

Само че едно е Дъстин Хофман на плажа, съвсем друго е Дрейк Уотърс по време на фотосеанс. Затова, когато Анди ме пита полушеговито бих ли взела автограф от Дрейк за него, аз поклащам решително глава:

— В никакъв случай.

— Хайде де — настоява той и се пресята да си открадне още една хапка от гъшия ми пастет, който според двама ни е по-добрият избор. — Просто го накарай да напише нещо кратко и мило. Нещо от рода на „На Анди, моя скъп приятел и голям вдъхновител. Твой в мелодията, Дрейк Уотърс“. Или просто един подпис „Дрейк“... или „Господин Уотърстайн“. Едно от тези.

Разсмивам се, защото бях забравила, че от дните, когато си купувах „Тийн Бийт“, научих, че истинската фамилия на Дрейк е Уотърстайн. И как четях внимателно тези сочни подробности: „Истинското име на Дрейк! Любимата храна на Роб Лоу! Любовните увлечения на Рики Шрьодер! Новото кутре на Ривър Финикс!“.

Анди изглежда унил — или поне се прави на такъв.

— Наистина ли няма да го направиш? Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно. Наистина, няма да го направя.

— Добре, Ани. Така да бъде.

Може би за трети път той шеговито, но с нотка на възхищение, се обръща към мене с „Ани“ или „Мадам Лейбовиц“^[3] и всеки път се чувствам донякъде измамничка. Лъжкиня, задето не му казах цялата истина за това как получих работата. Но поръчката ми започна да губи допълнителното си значение, свързано с Лио, и вече съм в състояние напълно да убедя себе си, че на практика тази работа се дължи именно на таланта ми. В края на краищата, втъпявам си аз, истинските намерения на Лио (дали да смекчи вината за това как се отнесе навремето с мен; чисто доброжелателство, защото е виждал мои работи и искрено смята, че имам талант или да ме съблазни, поне духовно?) вече нямат нищо общо. Работата е моя и това е работа, за която съм сигурна, че мога да върша добре. Отказвам да бъда насилвана от Дрейк или „Платформ“. Отказвам също и да се чувствам задължена на Лио, ако това всъщност е целта му.

Лапвам последния си залък и успокоявам съпруга си:

— Добре, добре. Ще проявя находчивост за автографа... Ако Дрейк и аз се спогодим и снимките вървят добре, ще му кажа, че моят задръстен съпруг иска автограф от него. Съгласен?

— Съгласен — отвръща Анди радостен, като подминава „задръстен съпруг“ така, както много уверен мъж би го сторил. Усмиввам се, мислейки си, че малко са нещата, по-секси от мъж, който не се взема на сериозно.

Сервитьорът се спира до масата ни, за да долее шампанско в чашите — мехурчетата стигат съвсем до ръба, без да прелеят. Анди посочва почти празната ни бутилка и ме пита дали искам още шампанско. Кимам, предвкусвайки непринудеността на съпружеското, безсловесно общуване и си представям опияняващ, празничен секс покъсно тази вечер. Анди поръчва още една бутилка и ние продължаваме да говорим за Дрейк и снимките.

После, някъде в приятния промеждутък между мезетата и предястията, Анди изправя гръб и изражението му добива неприсъща за него сериозност.

— Виж — подхваща той. — Искам да говоря с теб за нещо друго.

За секунда ме обзема паника, помислям си, че е видял сметката на мобилния ми телефон или по някакъв начин е разбрал, че съм разговаряла с Лио.

— Да?

Той си играе със салфетката и ми хвърля бавна, нерешителна усмивка, което ме навежда на мисълта, че ако той беше съпругата, а аз — съпругът, щях да съм сигурна, че ще чуя, че очакваме бебе. Точно толкова тържествен, неспокоен — и в същото време развълнуван — изглежда той.

— За какво? — питам с облекчение, че не аз съм тази, от която се очаква да съобщи такава специална новина.

Анди се навежда напред и казва:

— Смятам да напусна работата си.

Поглеждам го очаквателно, тъй като това съвсем не е някаква нова важна новина. Той говори за напускане от първия си работен ден, което очевидно е нещо нормално за съдружниците в голяма фирма.

— Какво е новото в случая? — питам.

— Смятам да е в най-скоро време. Всъщност днес написах заявлението си за напускане.

— Сериозно? — чувала съм за това заявление много пъти досега, но не знаех, че наистина го е написал.

Той кима и поглажда чашата си за вода, преди да отпие дълга глътка. После потупва салфетката в скута си и казва:

— Наистина искам да напусна.

— И какво ще работиш? — чудно ми е дали Анди ще тръгне по пътя на брат си Джеймс — да не прави нищо съществено и само да спи, да играе голф и да ходи по купони.

— Освен да се размотавам покрай известната ми съпруга ли? — намигва ми той.

— Да — засмивам се. — Освен това.

— Ами... Ще ми се да продължа да практикувам право... но да го правя в по-малък, по-тесен... семеен кръг.

Мисля, че се сецам накъде бие, но изчаквам той да го каже.

— В Атланта — добавя той най-накрая. — С баща ми.

Отпивам от шампанското, сърцето ми ще се пръсне от напирани емоции, и питам:

— Смяташ ли, че това ще ти доставя удоволствие?

— Мисля, че да. А и татко ще бъде толкова въодушевен.

— Знам. Когато бяхме в града, той го спомена пет пъти.

Анди ме поглежда в очите и продължава:

— Ами ти? Ти как ще се чувстваш при това положение?

— Че ще работиш с баща си ли? — съзнавам, че задавам тъп въпрос, че той пита за нещо по-голямо от работата му, но нямам представа защо.

— Не. Относно Атланта — уточнява той и върти ножа в ръката си. — Да живееш в Атланта.

Ние с него бяхме говорили за преместване там и преди, особено след като Марго напусна Ню Йорк. Дори когато последния път бяхме в Атланта, оглеждахме къщи, но този път чувството е различно. Този път то е действително и, по думите на Анди, *предстоящо*.

За да го потвърдя, попитах:

— Имаш предвид да се преместим скоро ли?

Анди кима.

— Тази година? Толкова скоро ли?

Той пак кима, после се впуска в нервно, прочувствено излияние.

— Последното, което искам, е да те насилвам. Ако искаш да останеш в Ню Йорк... или смяташ, че това ще навреди на работата ти, ще остана. Не че мразя града или че отчаяно искам да се преместя, или каквото и да е друго... Но след последното ни пребиваване в Атланта... оглеждането на къщи... мисълта за очакваната ни малка племенница и че родителите ми остаряват и изобщо всичко... не знам — просто се чувствам готов за промяна. За по-лесен живот. Или поне за по-различен живот.

Кимам, мислите ми препускат. Нищо от това, което казва Анди, не е съвсем неочаквано. Не само защото и преди сме обсъждали такава възможност, но и защото сме на възраст, в която много от приятелите ни са женени, имат деца и масово се местят в предградията. Но все още мисълта да напусна града в толкова кратки срокове ме изумява. Главата ми се изпълва с класически нюйоркски картини: Сентръл парк в хладен есенен ден, пързаянето с кънки на „Рокфелер Плаза“, почерпка с вино на някоя открита тераса посред лято — и изведнъж ме залива носталгия по миналото. Чувствам носталгия дори за тази вечер, за ястията, които си поръчахме с Анди, за самия спомен, който връщаме сега.

— Кажи нещо — подканва ме Анди, като си дърпа ухото, жест, който прави само когато нещо го безпокои или когато нещо истински го интересува. Подобно явно дърпане на ухото забелязах, когато ми предложи брак и сега ми минава през ума, че този момент не е различен. Той иска да узнае как гледам на такава голяма промяна. Стъпка, която ще предприемем заедно. Не е като обвързването с брак, но в много отношения е дори по-голяма промяна.

Пресягам се и вземам ръката на Анди в своята с огромното желание да му доставя удоволствие, но в същото време и да бъде напълно честна с него.

— Мисля, че ще е чудесно — казвам, като гласът ми звучи не толкова неуверено, колкото се чувствам, макар истината да е, че не знам как се чувствам.

— Знам — кима Анди. — И вярвай ми, не се опитвам да те поставям в затруднено положение. Но... наистина искам да ти покажа нещо.

Той издърпва ръката си от моята, бръква във вътрешния джоб на спортното си сако и изважда сгънат лист хартия.

— Виж това.

Вземам листа, разгъвам го и втренчвам поглед в голяма къща от кедрово дърво и тухли, с покрита предна веранда, подобна на къщите, които Марго ми изпращаше по имейла след последното ни пътуване, придружени винаги с: „В съседния квартал!“ или „Напълно подходяща за вас!“.

Но тази къща не е от дните, когато Марго си убиваше времето с компютъра си. Тази къща ми се предлага от Анди с шампанско в „Були“.

— Харесва ли ти? — пита той колебливо, макар че е повече от ясно какъв отговор иска да чуе.

— *Разбира се* — отговарям и плъзгам поглед върху подробностите, изписани под снимката: пет спални, четири бани и още една допълнителна тоалетна, ограден заден двор, отоплен басейн, високи тавани, веранда с мрежеста врата, измазан сутерен с дневна светлина, гараж за три коли, стая за посудата с мивка между кухнята и столовата, кухненски асансьор, обслужващ трите нива.

Няма абсолютно нищо, което да не се хареса. Това е къща мечта във всяко едно отношение — като никоя къща в родния ми град или

дори такава, каквато съм си представяла като дете. Нито дори, когато майка ми ми каза, че била сигурна, че съм щяла да имам хубав живот, изпълнен с красиви неща и с красиви хора.

— Не се притеснявам за теб, Ели — беше допълнила тя, милвайки ръката ми. — Никак не се притеснявам.

Беше една седмица, преди да почине, веднага след като се прибра от болницата за последен път; спомням си как слушах утешителния ѝ глас и си представях зрелия си живот със съпруг, дом и деца и се питах дали някое от тези неща би могло някога да заличи и болката от загубата на майка ми.

Сега вдигам поглед от рекламния лист и казвам:

— Много е красива, Анди. Наистина е красива.

— Вътре е също толкова красива — казва Анди, говорейки бързо. — Марго каза, че била влизала... по повод някаква разпродажба на детски дрехи или нещо подобно. В сутерена имало огромно помещение, което си можела да подредиш за ателие. Вече няма да е нужно да плащаш наем за такова. Направо слизаш долу по пижама... И най-хубавото е, че къщата се намира на сто метра от къщата на Марго и Уеб. Направо страхотно, нали?

Кимам, поглъщайки всичко.

— Наистина е идеална — продължава Анди. — Идеална за нас. Идеална за семейството, което искаме да създадем.

Поглеждам отново къщата и зървам цената.

— Леле! — възкликвам.

Парите са нещо, за което Анди и аз рядко говорим — той и Марго си приличат в това отношение, — но докато тя като че ли нехае за богатството на семейството, той понякога изглежда смутен от това, едва ли не се извиняваше. В резултат той прави определен избор, като малкия ни апартамент, а аз често забравям колко е заможен.

— Ти май наистина си богат, а? — отбелязвам усмивка.

Анди свежда поглед и поклаща глава. После отново ме поглежда в очите и казва искрено:

— *Ние с теб* сме богати... В много отношения.

— Знам — отговарям, радвайки се на момента.

Двамата се гледаме един друг, както ми се струва, доста дълго време и накрая Анди нарушава мълчанието.

— Е?... Какво ще кажеш?

Отварям уста, затварям я, пак я отварям.

— Обичам те, Анди — главата ми се върти от шампанското и от толкова други неща. — Това ще кажа.

— Приемам го — отговаря той точно когато ни поднасят омарите. — Е, не е автограф от Дрейк, но го приемам.

[1] Foie gras — пастет от черен дроб, обикновено гъши (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Eggplant terrine — печени в керамична тавичка сини домати (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Ани Лейбовиц е една от най-известните жени фотографи в света. — Бел.ред. ↑

13.

— Знаех си, че ще те подхлъзнат на динена кора — заявява сестра ми няколко дни по-късно, след като ѝ се обаждам да ѝ кажа за нашето потенциално — може би — преместване в Атланта. Тонът ѝ е много критичен, но в същото време и снизходителен. — Просто си знаех.

„Аз също знаех, че така ще реагираш“, помислям си аз, но казвам:

— Аз не бих го определила като „подхлъзване на динена кора“. Преди всичко, още не сме взели окончателно решение...

Сузан ме прекъсва:

— Само обещавай, че няма да започнеш да говориш с южняшки акцент.

— Хората от Атланта нямат кой знае колко силен акцент — възразявам. — Проявява им се толкова случайно... Анди почти няма акцент.

— И гледай да не казваш *'сички* — продължава тя важно, сякаш иска да ѝ обещае, че няма да се присъединявам към някоя зловеща религиозна секта и да пия тяхната разтворима лимонада. — Ти си янки, не го забравяй.

— Добре. Ако се преместим — все още има „ако“ — ще взема мерки срещу акцента и предано ще казвам „всички“ вместо „'сички“. Също така никога няма да карам пикап, няма да развявам знамето на Конфедерацията, нито ще дестилирам уиски в задния двор — уверявам я аз, докато си почивам от работата, с която се бях захванала — да отделям за пране светлите дрехи от тъмните — и седя с кръстосани крака на пода в спалнята.

Въпреки явното чувство, което долавям от Сузан, че тя не одобрява напълно Анди, Марго и техния свят, аз се усмихвам. Изпитвам силни чувства към сестра си и ми става приятно най-накрая да чуя гласа ѝ след седмици игра на телефонна гоненица. След колежа връзката ни стана спорадична, в зависимост от нашите графици, и по-

важното, от настроението на Сузан. Понякога тя просто се укрива и колкото и да не я оставям на мира, няма да се покаже, докато не се почувства добре и готова за разговор.

В резултат се научих да правя списък с теми за разговор, които сега изваждам от тефтерчето си. Знам, че няма да забравя важните точки — като Атланта или Дрейк, — но изобщо не искам незначителните да изпаднат между процепите, от страх, че разговорите ни ще загубят своето всекидневно, приятно настроение. Не мога да си представя, че ще се случи и все пак знам, че се случва непрекъснато между сестри, особено когато не живеят близо една до друга или нямат много общо, или пък майка, която да ги сплотява. По някакъв начин чувствам, че ако започна да ѝ разправам обикновени подробности за живота ми — било то за новия си крем за под очите или за неочаквания имейл, който получих от един познат от гимназията, или за случайния, забавен спомен за родителите ни, когато веднъж ни заведоха да пазаруваме за новата учебна година в Деня на труда — с нас никога няма да се отнасят само като към родни сестри. Ние винаги ще бъдем нещо повече от две зрели жени, които поддържат телефонна връзка и се виждат само по семейно задължение.

Преглеждам списъка си, после изслушвам последните ѝ новини, които всъщност не са нищо ново, просто допълнение към статуквото. А то е, че Сузан продължава да мрази работата си като стюардеса в „Ю Ес Еървейз“ и *продължава* да не е сгодена за приятеля си Винс. Тя е на тази работа и е с Винс близо шест години, като и двете неща подхождаха на начина ѝ на живот, когато ги започна. Сега обаче, вече трийсет и шест годишна, тя е изморена от това да поднася питиета във въздуха на груби хора и дори е още по-уморена да поднася питиета на Винс и на незрелите му приятели, докато те насърчават с викове отборите на „Стийлърс“, „Пайрътс“ и „Пенгуинс“^[1]. Тя иска животът ѝ да се промени — или поне Винс да се промени, — но не знае какво да направи, за да се случи това.

На всичко отгоре е такъв инат, че никога няма да поиска съвет от по-малката си сестра. Не че аз знам какво да я посъветвам. Винс е главен предприемач и двамата със Сузан се запознават и си разменят телефонните номера по време на едно автомобилно задръстване. На него не може да се разчита, той не смята да се обвързва и навремето живял с една стриптийзърка на име Хъни. Иначе е сърдечен,

остроумен и е душата на компанията. И което е най-важното — Сузан искрено го обича. Затова се научих просто да давам съпричастно ухо или да се засмивам където трябва, което правя в момента, докато тя ми разказва подробно как Винс ѝ подарил неопакована кутийка с пръстен в Деня на Свети Валентин веднага след като правили секс. Познавайки Винс, съм напълно сигурна накъде вървят нещата.

— О, не — изстенвам и възобновявам сортирането на прането ми.

— О, да — потвърждава Сузан.

А аз си мисля: „Никакви такива! Кажете ми, че не съм чакала шест години, за да получа просташко предложение, и то в леглото. И, Господи, ами ако е пръстен във формата на сърце?“... Но в същото време си казвам: „Вземи каквото можеш, сестричке. На харизан кон зъбите не се гледат“.

— И какъв се оказва? — питам в напрегнато очакване.

— Пръстен с гранат. Скапания ми зодиакален камък.

Избухвам в смях — лоша работа. Но и донякъде мил жест.

— Е, поне полага усилия — вметвам.

Сузан подминава забележката и додава:

— Кой, по дяволите, над десетгодишна възраст, се интересува от зодиакалния си камък?... Ти, например, знаеш ли кой е твоят?

— Турмалин — отговарям.

— В такъв случай ще кажа на Анди да го има предвид. Да ти купи такава сладка къщичка, на която да ѝ отива турмалин — Сузан се размива с характерния си весел смях, който звучи така, сякаш тя не може да си вземе въздух. Чувството ѝ за хумор я спасява от това да не изпада в дълбоки депресии. Това, както и фактът, че независимо от надменното ѝ, грубо държане тя има много нежно сърце. Вярно, наистина би могла да страда, както страдат много самотни жени, които чакат напразно годежен пръстен, но тя не страда. И макар да си мисля, че понякога проявява ревност към по-добрата ми съдба, към по-лесния ми житейски път, тя е прекрасна сестра, която искрено ми желае най-доброто.

Затова знам, че ще се зарадва за снимките ми на Дрейк — за което горя от нетърпение да ѝ кажа. И тя, като Анди, харесва Дрейк, но не толкова заради музиката му, колкото заради политическата му активност. Макар сестра ми външно да не е хипи — тя остави тревата

и чехлите с коркова подметка веднага след периода, когато си падаше по „Грейтфул Дед“^[2] в колежа — страст я обхваща, когато стане дума за каузите ѝ, особено свързаните с околната среда и бедността в Третия свят. Като под „страст“ нямам предвид, че тя просто говори — Сузан всъщност запретва ръкави и върши неща, които имат значение — а това се явява необикновен контраст на инертността, която винаги е напаст за личния ѝ живот. Когато бяхме в гимназията, например, тя беше посредствена ученичка, въпреки гениалния ѝ коефициент за интелигентност с четиринайсет точки по-висок от моя — което разбрахме от ровенето в папките на родителите ни. И все пак тя намираще време и енергия да учреди клон в училище на „Амнести интернешънъл“ и да изпраща петиции, пришпорвайки администрацията да сложи в училищния бюфет кошчета за боклук, който може да се рециклира — безпрецедентен случай навремето, поне в нашия град.

И днес тя като че ли винаги е включена в една или друга благородна мисия — било то да засажда дървета в обществени паркове и гробища на доброволни начала, да изстрелва сладкодумни писма до нейните законодатели или дори да предприема дълго и мъчително пътуване до Ню Орлиънс след пораженията на урагана Катрина, където ремонтиреше къщи заедно с „Хабитат за хуманност“. Когато Сузан говори за различните си проекти, аз се улавям, че ми се иска да съм мотивирана да правя повече за по-голямото добро; степента на моята активност е, че гласувам всеки ноември (което случайно е малко повече от това, което мога да кажа за Анди, който гласува само на президентски избори).

И наистина, когато свършвам да ѝ разказвам за Дрейк — без частите, касаещи Лио, Сузан възкликва:

— Леле! Каква си късметлийка!

— Знам — отговарям и се изкушавам да ѝ разкажа цялата история, в която късметът не играе роля. Ако възнамерявах да се доверя на някого на този свят, това щеше да е Сузан. Не само заради нашата кръвна лоялност — и простия факт, че тя не е свързана с Анди, — а защото беше единственият човек в живота ми, който като че ли не изпитваше неприязън към Лио. Те се бяха срещали само веднъж и никой от тях не подхвана разговор с другия, но мога да кажа, че между тях се породил внезапно разбирателство и безмълвно уважение един

към друг. Помня, че тогава си помислих, че в действителност те имаха доста сходни неща — включително политическите си възгледи, парливото им остроумие и привидно противоречивия им начин да бъдат едновременно страстни и дълбоко безпристрастни. Дори когато Лио разби сърцето ми и бях сигурна, че Сузан злобно ще се нахвърли върху него, тя прояви повече философия, отколкото закрила. Каза, че всеки имал нужда поне веднъж да бъде зарязан — това било част от живота — и че очевидно връзката ни е вървяла натам. „По-добре сега, отколкото когато имате вече три деца“ — беше отбелязала тя, макар тогава да си помислих, че бих предпочела да е второто. Бих предпочела да имам нещо от Лио, независимо от болката, която щеше да го придружава.

Във всеки случай се въздържам да ѝ кажа за него сега — всъщност Лио е спорен въпрос. Освен това не искам това по нечестен начин да изопачи мнението ѝ за взаимоотношенията ми с Анди и едва ли не виждам как това нарежда на опашка нейното депресиращо схващане, че всеки брак е опетнен по някакъв начин. Или едната, или и двете страни улягат, или някой от двамата е незадоволен, или пък единият мами другия или поне възнамерява да го направи. Чувала съм всичко това много пъти и то изобщо не помага да изтъкне, че собствените ни родители изглеждаха щастливи заедно, защото тя отхвърля този аргумент или с: „Откъде да знаем какво точно е било? Ние бяхме деца“, или дори с по-веселото: „Да, но какво от това? Мама почина. Нали помниш? Каква шибана приказка!“.

Марго, която винаги се втрещява от циничните тиради на сестра ми, поддържа мнението си, че вероятно по този начин Сузан осмисля положението си на неомъжена жена. Съзирам известна истина в това, но си мисля също, че се стига до нещо от рода на: кое е първо — кокошката или яйцето. С други думи, ако Сузан беше малко по-старомодно романтична или поставеше на Винс ултиматум като повечето жени в родния ни град, той лесно щеше да запее друга песен. Защото я обича много, за да я пусне да си върви. Но въпреки отричането на брака от страна на Сузан, Винс има непоклатимо извинение да отлага сватбата и да не носи отговорност за това. Според мен общите им приятели и родителите му го притискат повече, отколкото Сузан — и обикновено тя е тази, която възразява с: „Не

искам да съм непочтителна, лелю Бети, но, моля те, гледай си работата... И вярвай ми, Винс не получава нищо даром“.

Но, както се оказва, не се стига до разговор за Лио, защото Сузан изтърсва с авторитетния си глас на по-голямата сестра:

— Идвам с теб.

— Сериозно ли говориш?

— Даа.

— Но ти не се побъркваш по звезди — „или поне не го показва“, мисля си, макар че съм я заварвала да преглежда таблоиди, включително „Нешънъл Инкуайърър“.

— Така е, но Дрейк не е типична звезда. Той е... Дрейк. Затова, идвам.

— Наистина?

— Да, защо не? От месеци се каня да дойда да те видя и нищо не ми коства да се метна на самолета за Ел Ей.

— Вярно е — това е най-хубавото в работата ѝ и това е причината тя да не я напуска. Сузан може да отиде където си поиска, по всяко време.

— Ще ти бъда помощничка... При това ще работя безплатно, имай го предвид.

— „Платформ“ ми осигурява помощник на свободна практика — казвам, защото не искам да приема, макар и да нямам обяснение защо.

— Тогава ще помагам на помощника ти. Ще държа онова там нещо, дето е като голям сребърен диск, както когато снимаше река Мононгахела през един адски студен зимен ден. Помниш ли? Помниш ли как си изпуснах ръкавицата в реката и едва не премръзнах?

— Помня — Сузан не допуска да забравиш някои неща. — А ти помниш ли, като ти купих нови ръкавици?

— О, да. Помня ги, евтинките.

Засмивам се.

— Не бяха евтинки.

— Бяха, и още как. Затова сега ми се реванширай и ме вземи със себе си в Ел Ей.

— Добре — отстъпвам. — Но никакви автографи.

— О, я стига. Аз не съм чак такава тъпачка.

— И без повече подсещания за ръкавиците.

— Дадено — обещава тя тържествено. — Никога вече.

На другия ден, докато Анди е в командировка в Торонто, аз се съсредоточавам върху фотосесията, като подготвям апаратурата и се съветвам няколко пъти с фоторедактора и художествения директор на „Платформ“, които ме уведомяват, че трябва да наблегна на хуманитарната дейност на Дрейк. Затова искат от две до три „сериозни, визуално богати, свойствени на околната среда цветни снимки“.

— Знаете ли какво местоположение търсите? — питам фоторедактора и усещам как ме залива първата нервна вълна.

— Тъкмо затова повикахме вас — казва тя. — Видяхме ваша работа в уебсайта ви. Хареса ни. Такава свършена красота. Така че, оставяме на вас.

Изпълвам се с увереност и леко оживление, което чувствам винаги, когато някой оцени работата ми. Питам дали има начин да използвам един ресторант, който открих в интернет и е само на три километра от хотела.

— Той има класическа и ретро атмосфера, с под от черно-бели шестоъгълни плочки и червени сепарета — допълвам и си помислям, че те не са като онези в ресторанта, където се видях с Лио последния път. — Нали разбирате, червеното ще бъде нещо като символ на неговата дейност, свързана със СПИН... Според мен ще изглежда наистина страхотно.

— Великолепно! — отбелязва тя. — Ще се обадя на агента му за одобрение.

— Чудесно — отговарям, сякаш съм чувала тези думи хиляди пъти.

След няколко минути тя ми се обажда по телефона и казва:

— Изпратете ми точния адрес на ресторанта и Дрейк и неговите хора ще бъдат там точно в три часа. Единственият проблем е, че графикът му е много сгъстен. Ще трябва да работите бързо. Ще разполагате само с дващест-трийсет минути. Това устройва ли ви?

— Напълно. Ще направя снимките — звуча като печена професионалистка, по-уверена, отколкото съм в действителност.

Затварям и се обаждам на Сузан да я питам дали дващест минути си заслужават един трансконтинентален полет.

Тя е непоколебима.

— Двайсет минути с величие си е дваайсет минути с величие. И определено по-голямо величие отдавна не съм виждала.

— Добре. Само гледай добрият стар Винс да не те чуе, че го казваш.

Сузан се размива.

— О, Винс знае, че е посредствен.

— Поне си знае мястото — вметвам.

— Да. Щото има много малко по-лоши неща от мъж, който не си знае мястото.

Засмивам се, запаметявайки този неин „бисер“, но без да оценя пълната истина, докато не пристигам в Ел Ей три дни по-късно.

[1] Отбори от Националната хокейна лига. — Бел.прев. ↑

[2] Greatful dead — име на рокбанда. — Бел.прев. ↑

14.

Часът е пет и половина следобед, местно време, аз съм едва от един час в града, достатъчно дълго, за да се настаня в „Бевърли Уилшир“, да разтоваря багажа и фотографските си чанти в стаята и да се обадя на Сузан, чийто полет беше по-ранен от моя. Тя ми казва, че разглежда витрините по Родео Драйв — „напълно в стихията си съм“, допълва тя саркастично, — но скоро щяла да се прибере. Вече прегледала листа с напитките на хотелския бар и предлага да се срещнем за по едно питие в лобибара на хотела.

Одобрявам идеята; успокоителните ми хапчета по време на полет не се оказаха достатъчно силни за бурята, която ни връхлетя над централната част на страната, затова мога да изпия чаша вино. Сузан се размива и ме нарича „глезла“, преди да затвори и да се пременя в тоалет, подходящ за Ел Ей — тъмни джинси, обувки с дебели сребърни подметки, които ме правят висока близо метър и осемдесет, и семпла, но шикозна (според мен) светлозелена копринена блуза с гол гръб и без ръкави. За жалост забравих да сложа в багажа сутиена си без презрамки, който купих специално за нея, но решавам, че съм достатъчно плоска в гърдите, така че мога да сваля този, с който съм, без да изглеждам евтина. Освен това тук е Калифорния, където всичко минава. Освежавам грима си, потъмнявам малко повече сенките за очи и накрая си пръсвам леко парфюм върху китката — номер, на който Марго ме научи в колежа, като поясни, че който, като мен, жестикулира много с ръце, когато говори, трябва да се възползва от това ръцете му да излъчват аромат.

После слизам с асансьора и закрачвам толкова уверено през луксозното фоайе, че почти наперено влизам в лоби бара — интимен, модерен и много елегантен салон, украсен с богати тонове на кехлибар, шоколад и злато. Докато се възхищавам на осветения бар от оникс, с огромен брой подредени и осветени отзад най-малко хиляда бутилки вино, се улавям, че се възхищавам и на ясно очертания профил на мъж, седнал край бара, сам, с питие в ръка. Мъж, който

ужасно много прилича на Лио. Примижавам два пъти и установявам едновременно слисана и донякъде ужасена, че той не просто прилича на Лио, той е самият Лио.

Отново Лио. Лио на пет хиляди километра от дома си.

Смразявам се и за секунда по най-наивния и тъп начин си казвам, че това е поредното съвпадение. *Поредна* случайна среща. И за миг сърцето ми спира да бие при глупавата позорна мисъл: „Боже мой, ами ако това е съдбата, която ме преследва из цялата страна?“.

Но когато Лио вдига поглед и ме забелязва и вдига чашата си високо, до скулите си, аз осъзнавам какво става. Осъзнавам, че цялата работа е нагласена.

Измествам тежестта си от едното токче върху другото, докато той бавно сваля питието си — което ми прилича на уиски с лед, неизменното му питие — и ми хвърля лека, многозначителна усмивка.

Не му се усмихвам в отговор, но правя няколко крачки към него. Вече не съм наперена и изведнъж ледените тръпки по гърба ми ме карат да поискам да съм със сутиен. Или още по-добре — с дълго палто.

— Здравей, Лио.

— Елън — кима той. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Звучи като реплика от стар холивудски филм, но аз изобщо не съм очарована, дори когато той става и ми посочва високото столче до себе си.

„Ти не си Кари Грант“, помислям си и отказвам с глава да седна там. Толкова съм смаяна, че не мога да се ядосам, но чувствам нещо по-силно от възмущение.

— Пропътувала си целия този път и не искаш да седнеш?

Поредна реплика.

Преди Лио никога не си е падал по реплики, и съм почти разочарована, че сега ги използва. Нямам запазен интерес към мъжа, който е станал той през последното десетилетие, но по някакъв странен начин не искам образът за него да бъде опетнен с реплики.

— Не, благодаря — казвам хладно. — Чакам сестра ми да дойде всеки момент.

— Сузан? — в гласа му се долавя самонадеяност.

Поглеждам го и се питам дали си мисли, че ми направи голямо впечатление това, че помни името й. Изкушавам се да заизреждам:

Клара, Томас, Джоузеф, Пол — имената на сестра му и братята му по реда на раждането им, но нямам никакво намерение да му направя удоволствието от това, че си спомням такива подробности за семейството му.

Вместо това отговарям:

— Да, Сузан, Имам само една сестра.

— Така е. Е, радвам се, че и тя ще дойде. Това е чудесен бонус.

— Чудесен бонус ли? — повтарям с надеждата, че на челото ми не се е появила бръчка от сливане. — Нещо като... две сестри на цената на една?

Той се размива.

— Не. Нещо като „аз винаги съм харесвал Сузан малкото пъти, когато сме се виждали“.

— Виждал си я само веднъж.

— Вярно. И я харесах този един път.

— Сигурна съм, че ще ѝ стане приятно да го чуе — подмятам насмешливо. — А сега, извинявай...

Преди той да възрази, аз тръгвам към края на бара и срещам погледа на бармана — прошарен, червендалест мъж, който изглежда така, сякаш ще се явява на кастинг за ролята на барман.

— Какво да ви предложи? — дрезгавият му баритон напълно подхожда на ролята.

Променям намерението си за вино с водка мартини, чисто, с допълнителни маслини, после посочвам свободния диван в цвета на шартроз^[1] в далечния ъгъл на салона.

— И ми го сервирайте ей там, ако обичате.

— Много добре — казва барманът съчувствено, сякаш е наясно с факта, че предпочитам да съм навсякъде другаде в света, но не и в компанията на единствения мъж на бара му.

Обръщам се и отивам бързо до дивана, чувствайки погледа на Лио върху гърба си. Сядам, кръстосвам крака и се заглеждам през прозореца в булевард „Уилшир“, а мислите ми препускат. *Какво прави Лио тук? Да ме изкушава ли се опитва? Да ми се надсмива? Да ме измъчва? Какво ще си помисли Сузан, като нахълта в салона всеки момент? Какво би казал Анди, ако можеше да ме види сега в този шиказен салон, без суетен, очакваща мартинито си и с бившия си любовник насреща?*

Питието ми пристига един удар на сърцето преди Лио.

— Да не би... да си разстроена? — пита той, навеждайки се над мен.

— Не, не съм разстроена — отговарям, като почти не го поглеждам, преди да отпия нещо средно между капка и огромна глътка от мартинито. Водката е силна, но мека и пивка.

— Напротив, разстроена си — казва Лио, повече развеселен, отколкото загрижен. Когато виждам как ъгълчетата на устните му се извиват нагоре в доволна лека усмивка, аз се изтървавам и питам рязко:

— Какво точно значи това?

— Какво *това*! — пита той вбесяващо спокоен и се настанява непоканен и нежелан до мен.

— *Това* — отговарям и обхващам с ръка пространството между нас, не съзнавайки, че пръскам аромата на парфюма си. — Какво правиш тук, Лио?

— Пиша си материала — отговаря той невинно. — За Дрейк.

Втрещам се в него безмълвна и втрещена. Странно, но това, че Лио пише статията, нито веднъж не ми беше минало през ума. Да не би да ми е било по-удобно така? И ако да, защо? Защото подсъзнателно съм се надявала Лио да е тук ли? Или защото исках да се освободя от вината, задето приемам мечтана поръчка? Премалява ми от мисълта, че един добър психиатър би проучил и двете възможности.

— О! — възкликвам тъпо, сковано.

— Мислех, че знаеш — казва той и аз съм сигурна, че той го вярва.

Поклащам глава, чувствайки, че омеквам, когато си давам сметка, че поне той има законното право да е тук и че това не е чиста засада.

— Откъде можех да знам? — питам отбранително, но и леко притеснена от избухването си и... от наглото си предположение, че той е тук заради мен.

— Как по друг начин можех да науча за тези снимки? — пита той, стигайки още повече до целта.

— Не знам... Чрез някакви връзки?

— Като с Дрейк ли? — пита той, донякъде развеселен.

— Ти... *познаваш* Дрейк?

— Да. Ние сме ей така — и той кръстосва пръсти.

— О! — възкликвам, впечатлена противно на желанието си.

— Занасям се — додава той и започва да обяснява, че работил като кореспондент към УНИЦЕФ по време на миналогодишното събиране на средства за СПИН по улиците на Ню Йорк и там срещнал някои от хората на Дрейк. — С две думи, двамата стигнахме дотам, че си побъбрихме на няколко халби бира... и аз основно убедих себе си да напиша тази статия, която, на свой ред, продадох на „Платформ“. И воала!^[2]... Останалото е история.

Кимам с чувството, че съм напълно обезоръжена от разговора му за благотворителност и журналистика — теми, които трудно извикват във въображението долнопробни опити за флирт с омъжени бивши приятелки в елегантни барове в Лос Анджелис.

— Така че — продължава той, — в деня, когато получих зелена светлина от „Платформ“, те срещнах случайно... затова изглеждаше... знам ли... някак странно, че се опитвам да те привлека за снимките.

— Но ние не говорихме за работата ми — възразявам, питайки го всъщност, дали се е прибрал къщи и се е разровил в „Гугъл“... или е следял по друг начин работата ми през годините.

Той се усмихва смутен и потвърждава.

— Знам накъде биеш.

— В смисъл? — тонът ми подсказва чисто любопитство, но настоящето естество на продължението на въпроса прехвърля границите на събирането на информация.

— В смисъл, че не е нужно да говориш с някого, за да мислиш за него... и да се интересуваш за него от време на време...

Потрепервам, кожата на ръцете ми настръхва, зърната на гърдите ми напират в блузата ми.

— Студено ли е тук? — питам и нервно кръстосвам ръце.

— Аз съм доста топъл — казва Лео и се накланя към мене, толкова близо, че долавям миризмата на кожата му и дъха му на уиски. — Искаш ли якето ми?

Поглеждам коженото му яко в цвят на еспресо — от типа, които носят репортерите или каубоите, — и поклащам глава в знак на любезен отказ.

— Не, благодаря — гласът ми излиза като шепот, шепот, който се явява пълен контраст с внезапното, шумно „здравейте“ на Сузан над

нас.

Стресната, скачам от мястото си. Объркана прегръщам сестра си, като същевременно запелтечвам обяснение:

— Аз... въз... Виж кого срещнах... Помниш Лио, нали?

— Разбира се — отговаря Сузан весело, спокойно. Тя пхва едната си ръка в задния джоб на джинсите си, а другата протяга към Лио.

— Здравей!

Той разтърсва ръката ѝ.

— Здравей, Сузан. Приятно ми е да те видя пак.

— И на мен — отговаря тя искрено. — Мина много време.

Настъпва неловко мълчание, в което и тримата стоим на сантиметри един от друг в триъгълен строй, докато Лио не се отдръпва настрана и казва:

— Е, аз ще ви оставя да си наваксате...

Сузан се усмихва и се плъсва на дивана, сякаш да ни даде известно разстояние — и няколко секунди — да се усамотим. Възползвам се от възможността, раздирайки се от противоречия — искам Лио да остане, искам да си тръгне.

Накрая казвам:

— Благодаря, Лио.

Не знам за какво точно му благодаря. За поръчката за работа? За признанието му, че изобщо не е спирал да мисли за мен? За желанието му да си тръгне сега?

— Разбира се — отговаря той, сякаш потвърждава всичко, изброено по-горе. Обръща се да си върви, но се спира, завърта се на пети и ме поглежда настоятелно в очите. — Виж, въз... Смятам довечера да ида да хапна в страхотния мексикански ресторант. Сервират най-хубавото гуакамоле, което съм ял, а и „Маргаритите“ им никак не са лоши... Не ви насилвам, но обадете ми се, ако решите да дойдете с мен...

— Добре — казвам.

— Обади ми се на мобилния или в стаята ми — той поглежда пластмасовия си ключ-карта и съобщава:

— Стая шестстотин и дванайсет.

— Стая шестстотин и дванайсет — повтарям като ехо и преценявам, че се пада точно един етаж над нашата — стая 512. —

Запомних.

— А ако не се обадите, ще се видим утре следобед.

— Добре — казвам пак.

— Разбрах, че ще проведе интервюто си в ресторант по твой избор, нали така?

Кимам, облекчена, че вече знам предварително, че Лио ще бъде там. Лио и Дрейк в едно и също помещение.

— Ти винаги си обичала добрите ресторанти — отбелязва той, като ми намига, а после се обръща и вече наистина си тръгва.

Когато Лио изчезва от поглед зад ъгъла, безизразното лице на Сузан се заменя с широка усмивка.

— Господи, Елън!

— Какво? — питам и се приготвям за неизбежната яростна атака.

Тя поклаща глава и отвърща:

— Сексуалното напрежение можеше да се среже с нож.

— Това е нелепо — възразявам.

— „Стая шестстотин и дванайсет. Запомних“ — имитира ме тя с висок фалцет.

— Не го изрекох така. И не е така, Сузан. Честна дума.

— Добре. Какво е тогава?

— Дълга история — проплаквам.

— Имаме време.

— Първо си поръчай питие.

— Вече го направих. Стоях на бара и ви наблюдавах, двамата глупаци, докато си поръчвах специалния „Хубава жена“... Знаеш ли, че филмът е сниман тук?

— Наистина? — изпълва ме надежда разговорът да се измести към изключителната Джулия Робъртс. — Филмът ми хареса. Не го ли гледахме заедно?

Тя свива рамене.

— Помня само, че прославяше проституцията. И тъй... да се върнем към бленувания ти бивш...

— Не е бленуван.

— Той е страхотен и ти го знаеш. Очите му са абсурдни.

Опитвам се да потисна усмивка, но не ми се удава. Те наистина са абсурдни.

— Хайде, разказвай, какво става.

Въздишам шумно, захлупвам глава в дланите си и отвърщам:

— Добре. Но недей да ме съдиш.

— Че кога съм те съдила?

— Сериозно ли говориш? — поглеждам я между пръстите си и се размивам. — По-скоро, кога си ме съдила?

— Вярно — признава тя. — Но обещавам да не те съдя този път.

Въздишам отново и подхващам цялата история, като започвам с момента, когато сърцето ми се разтуптя на кръстовището. Сузан не ме прекъсва, освен веднъж, за да ми поръча още едно питие, когато сервитьорът се спря до нас със сребърна купа със солени закуски. Когато свърших, я попитах дали ме смята за ужасен човек.

Тя потупва крака ми, както го правеше, когато бяхме малки всеки път щом ми прилошееше на задната седалка на комбито „Буик“ на майка ни и казва:

— Още не.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че вечерта е все още само на едно мартини... и ние имаме зараждаща се ситуация.

— Сузан! — ужасена съм от намека ѝ. — Никога няма да изневеря на Анди. *Никога.*

— Елън — повдига вежди Сузан. — Кой говори за изневеря?

След два часа, три питиета и дълги разговори, двете със Сузан сме отново в стаята си, прием и сме щастливи. Докато нападаме минибара, смеейки се, че когато сме толкова гладни, шест кинта за пакетче бонбони не изглежда толкова възмутително, мислите ми отлитат към гуакамолето на Лио.

— Дали да не се обадим на администрацията да ни предложи някой ресторант? — питам. — Всъщност готова съм да гласувам за мексиканския...

— Какво съвпадение — прекъсва ме Сузан, вдигайки слушалката. — Или пък да звъннем направо в стая шестстотин и дванайсет... А защо да не идем направо в стаята му?

Поклащам глава и ѝ казвам, че да се срещнем с Лио за вечеря не е приемлива възможност.

— Сииниигурна ли си?

— Напълно.

— Щото според мен ще е голяма забава.

— Забава да ме наблюдаваш как не ме свърта от неудобство ли?

— Не. Забава, защото се оказа, че компанията на Лио ми е приятна.

Не мога да кажа дали тя се занасяше, дали ме дразнеше или просто се придържаше към обещанието си да не ме съди, но аз грабвам телефона и пакетчето фъстъци „M&M“ от ръцете ѝ.

— Хайде де — настоява тя. — Не искаш ли да узнаеш как се е справял Лио през всичките тези години?

— Знам как се е справял. Все още прави репортажи и пише — изритвам обувките от краката си и си обувам белите платнени чехли с монограма на хотела. — Ето как дойдох тук, забрави ли?

— Не, но извън работата му... Не знаеш нищо за личния му живот, нали? Дори не знаеш дали е женен?

— Не е женен.

— Сигурна ли си?

— Не носи халка.

— Това нищо не значи. Много мъже не носят халка.

— Ужасно — измърморвам.

— Това не означава обезателно, че търсят сексуални преживявания — заявява тя, която обикновено говори с неприязън за онези, които не носят халки, като пилотите любовчии и похотливите бизнесмени, пътуващи в първа класа в самолета ѝ. — Онези, които не носят халки, просто може да са... от старата школа. Татко не носеше халката си... и мисля, че спокойно мога да кажа, че не сваляше мадами.

— Възможно ли е да си от старата школа, ако си под четирийсетте?

— Разбира се, че е възможно. Става дума за стар дух... а според мен Лио е със стар дух — заявява тя с възхищение и на мен ми идва наум, че да наречеш някого „стар дух“ е почти винаги комплимент.

Поглеждам я.

— И на какво точно се основаваш?

— Не знам. Просто ми се струва, че... той не се увлича по материалното и всякаквата там показност, характерна за нашето поколение.

— Сузан! Откъде ти хрумнаха тия глупости? Та ти си била с него всичко на всичко четири часа!

— Той върши благородна работа — казва тя, вероятно имайки предвид статията му за събирането на средства за СПИН.

— Само защото има отношение към жертвите на СПИН не го прави светец със стар дух — сгълчавам я аз и в същото време трябва тайно да призная, че тя е проникнала в едно от нещата, които харесвах у Лио. За разлика от много мъже, особено онези, които срещам в Ню Йорк, Лио изобщо не беше кариерист или ухажор. Той не избираше ресторантите или баровете, в които ходехме, от списание „Ню Йорк“ или „Загатс“. Не носеше вездесъщите черни мокасини „Гучи“. Той никога не пробутваше рецензии за велики литературни творби, които току-що е прочел, нито за филми с претенции за художественост, които е гледал, или малки независими банди, които беше „открил“. Никога не се е стремил да живее в голяма къща в предградията, с хубава жена и две деца. Винаги е предпочитал пътуването и преживяванията пред луксозното имущество. В заключение — Лио не отчиташе дейност, нито се опитваше да прави впечатление или да се стреми да бъде нещо или някой, който не е.

Казвам някои от тези неща на Сузан, предимно разсъждавайки на глас, но и тайничко сравнявайки Лио с Анди. Анди, който притежава няколко чифта мокасини „Гучи“, Анди, който често чете внимателно популярната преса за избор на ресторанта ни, Анди, който няма търпение да напусне най-хубавия град в света, за да заживеем в голяма къща в Атланта. И докато моят непосредствен съпруг не може да бъде обвинен, че се прехласва и говори за имена, банди, художествени филми или за литературния роман на деня, аз трябваше да призная, че поне изглежда, че има стил на живот, по-прилягащ на положението му, отколкото бившето ми гадже.

Чувство на вина ме обзема, когато сменям посоката — в пламенна защита на съпруга си. Какво толкова, ако той цени по-хубавите неща в живота, включително някоя маркова вещ от време на време? Какво толкова, ако иска удобен дом и лесен живот за семейството си? Това не значи, че прави избор да бъде като Джоунсови или безразсъдно да следва тълпата. Той просто се оказа традиционен мъж, който се придържа, без да се оправдава, към собствените си

предпочитания — което го прави толкова несравним, колкото несравним е и Лио.

И още, защо изобщо изпитвам нужда да правя сравнение между Анди и Лио, след като между тях няма никаква връзка? Поколебавам се, после поставям въпроса пред Сузан, очаквайки тя да вземе дипломатическо отношение и да каже, че не е редно да сравнявам двамата. Че Лио няма нищо общо с Анди и обратното.

Тя обаче казва:

— Преди всичко, не е възможно да не ги сравняваш. Когато стигнеш до разклонение на пътя, невъзможно е да не си помислиш за другия път. Да се запиташ какъв би бил животът ти...

— Предполагам — и си помислям, че пътят „Лио“ никога всъщност не е бил избор. Опитах да тръгна по него и се оказа, че той е студена, тъмна сляпа улица.

Сузан прокарва ръце през дългата си, къдрава коса и продължава:

— Второ, Лио и Анди са свързани посредством простия факт, че ти обичаш — или поне някога обичаше — и двамата.

Хвърлям ѝ смутен поглед.

— Защо смяташ така?

— Защото независимо колко много или колко малко общо имат двама души... или дали те се застъпват или ги дели десетилетие... или дали те се мразят или не знаят абсолютно нищо един за друг... те пак са свързани по някакъв странен начин. И двамата спадат към едно и също братство, точно както ти — в едно и също сестринство с всяка жена, която Анди е обичал. Просто тук има негласна близост, все едно дали ти харесва, или не.

Докато обмислях тази теория, тя продължава да ми разказва как наскоро, на една алея за боулинг, се натъкнала на бившата приятелка на Винс — стриптийзьорката — и макар да се познавали бегло и имали само няколко останали общи познати (които е почти невъзможно да избегнеш, след като и двете сте от Питсбърг), те се впуснали в дълъг разговор, докато наблюдавали играта на Винс.

— И беше наистина много странно — допълва Сузан, — защото ние всъщност не говорихме за Винс — като оставим настрана недобрата му форма и безумния му бруклински маниер, — а тя като че ли знаеше много добре как я карам с него... Нещо като да обичаш

Винс, въпреки всичките му дивотии... И макар да си ми сестра и да съм ти казвала много повече неща за връзката ми, отколкото някога бих споделила с нея, по някакъв начин тя знае повече, отколкото ти би могла да знаеш.

— Въпреки че вече не се интересува от него? — искам да уточня.

— Ами ако се съди по израза на възхищение по лицето ѝ, когато Винс крещеше из алеята и удряше длани в дланите на когото му попаднеше, това е доста съмнително. Но да, въпреки това.

Облягам глава на една възглавница и чувствам, че алкохолното ми опиянение изчезва и на негово място идва умора и дори още по-голям глад. Питам Сузан дали предпочита да си поръчаме вечеря в стаята, но се сещам, че животът ѝ протича в полети от град на град, без изобщо да напуска летищните хотели, затова ѝ казвам, че аз също бих била мотивирана да изляза.

— Неее. Майната му — заявява тя. — Не съм дошла тук за нощен живот.

— Ау! — размивам се и ѝ залепям една целувка на бузата. — Дойде заради сестра си, нали?

— Изчезвай!

— Хайде — целувам я отново по бузата, после по челото, радвайки се на подобни шеговити моменти, предоставящи единствената възможност да целуна Сузан. И тя, като баща ни, се притеснява от физическата проява на обич, докато аз съм наследила именно това от майка ни. — Ти обожаваш малката си сестричка. Затова си тук! Признай си!

— Нищо подобно. Дойдох по две причини...

— О, така ли? Заради Дрейк и какво друго?

— За да наглеждам измамния ти задник — отговаря тя и ме замерва по главата с възглавница. — Това е другото.

Явно е, че се шегува, но това все пак е последният подтик, който ми е нужен, за да си облека нощницата, да си избера сандвич с три филии хляб и два пласта пълнка от менюто на румсървиса и да се обадя на съпруга си.

— Здравей, мила — казва Анди. — Вие двете там добре ли си прекарвате?

— Много — отговарям и ми става хубаво от приятния му и някак предразполагащ глас.

Той ме пита какво правя, отговарям му, че просто си седим и си говорим.

— Няма ли да си потърсите мъжка компания? — подмята той.

— Я стига! — чувство на вина ме пробужда при спомена за дъха на алкохол на Лио и за продължителния поглед, който той прикова в мен, преди да напусне бара. Представям си го сега как отпива „Маргарита“ някъде наблизко.

— Добро момиче си ми ти — заявява Анди и се прозява. — Обичам те.

Усмиввам се и казвам, че и аз го обичам.

— Дотолкова, че да вземеш онзи автограф за мен?

— Не чак толкова — и си помислям: „Но определено толкова, че да се откажа от гуакамолето и мъжа, който по-късно ще си легне в стая 612.“

[1] Френски ликьор. — Бел.прев. ↑

[2] Voila! — Ето на! (фр.). — Бел.прев. ↑

15.

По някое време посред нощ се събуждам от собствения си глас и от съня с Лио, толкова ясен, че съм шашната, дори притеснена — труден подвиг, когато лежиш сам в тъмнината. Докато се вслушвам в лекото похъркване на Сузан, стаявам дъх и бавно връщам назад всички ярки подробности: силуетът на широките му рамене, огънати над мен, ръцете му между краката ми, устните му върху шията ми и първото бавно проникване в мен.

Прехапвам силно устна, заставам нащрек и тръпна при мисълта, че той е само един етаж над мене, в същото като моето легло тук и може би сънува съвсем същото, а може би е напълно буден и му се иска това да се случва. Точно като мен.

Би могло да е толкова лесно. Трябва само да се пресегна за телефона, да набера номера на стаята — 612 — и да прошепна: „Може ли да дойда при теб?“.

И той ще отговори: „Да, мила, идвай“.

Знам, че ще ми каже да отида. Знам го поради въпросната ми работа утре — самият факт, че и двамата сме тук, в Ел Ей, и сме отседнали в един и същ хотел. Зная го поради безпогрешния поглед, който отправи към мен в бара, поглед, който не убягна дори на Сузан. Но преди всичко го знам поради факта, че ни беше толкова хубаво заедно навремето. Колкото и да се мъча да го отрека и да го подмина или да се съсредоточа само върху начина, по който нещата приключиха, знам какво остана. Той сигурно също го помни.

Затварям очи, сърцето ми бие бясно с усещане, наподобяващо страх, когато си представям как ставам от леглото, безшумно се прокрадвам по коридора, намирам стаята на Лио и почуквам веднъж, както почукваше той на стаята ми в хотела, където ни бяха настанили като съдебни заседатели много, много отдавна. Ясно виждам как Лио ме чака от другата страна на вратата, небръснат и сънлив, повежда ме към леглото си и започва да ме съблича.

Вече под завивките, обяснения за това защо скъсахме, за изминалите осем години, за каквото и да било или за когото и да било, няма да има. Няма да има никакви думи. Само звука от дишането ни, целувките ни, правенето на секс.

Казвам си, че това изобщо няма да се брои. Не и когато съм толкова далече от къщи. Не и в този среднощен час. Казвам си, че ще бъде само размазано продължение на сън, прекалено задоволителен и реален, за да му се устои.

Когато няколко часа по-късно се събуждам отново, през прозореца струи слънце и Сузан вече снове из стаята и подрежда своите и моите лични вещи, като междуременно гледа телевизора с изключен звук.

— Боже мой, това източно изложение! — простенвам.

— Наистина — казва Сузан и вдига поглед от чантичката си с тоалетни принадлежности. — Забравихме да спуснем щорите.

— Както забравихме да си вземем и „Адвил“^[1] — и примиждавам от туптенето в лявото ми слепоочие и от известна вина и съжаление, напомнящи на чувството за срам в колежа — на сутринта след поетия алкохол и силната музика и булото на нощта, което те е накарало да целунеш някого, с когото при други обстоятелства дори не би разговаряла. Уверявам себе си, че това изобщо не е същото. Нищо не се е случило снощи. Просто сънувах. Толкоз. Понякога — често — сънищата нищо не означават. Навремето, когато като тийнейджърка се преборвах с мъчението от стягащи шини, имах ужасен провокативен сън със зъболекаря ми — оплешивяващ, безличен човек, който на всичко отгоре беше и баща на мой съученик. И мога да гарантирам, че не съм си и помисляла за д-р Попович на — дори на подсъзнателно ниво.

И все пак, дълбоко в себе си знам, че този сън не дойде отникъде. И по-важното, знам, че проблемът не е сънят сам по себе си. Той е в начина, по който се чувствах след това, след като се събудих. По този начин се чувствам и сега.

Сядам в леглото и се протягам — чувствам се по-добре само защото вече не съм в хоризонтално положение. После, ставайки от леглото, превключвам на професионално, действено настроение, дори

гласът ми приема отривист, делови тон със Сузан. Не мога да си позволя да се отдавам на нелепи, погрешно насочени фантазии, когато ме чака важна задача, която ще определи по-нататъшната ми работа. Или, както казва моят велик ментор Франк, „време е за шоу“.

Но часове по-късно, след като съм проверила батериите и апаратурата, прегледала съм си записките, телефонираха съм на помощника ми да потвърди програмата ни и три пъти съм поискала потвърждение от управителката на ресторанта, че тя ще го затвори за два часа по настояване на Дрейк, влизам под душа, под горещата вода и продължавам да мисля за Лио. Ще ми се да си бях взела по-привлекателни дрехи за фотосесията. Размишлявам за това колко ужасно щях да се чувствам, ако му се бях обадила снощи. Питам се дали щеше да си заслужава... а после се смъмрям, че дори ми минават през ума такива ужасни мисли.

В един момент Сузан ме изтръгва от вглъбеността ми, като се провиква през гъст облак пара:

— Ей, жива ли си?

— Да — отговарям кратко и си спомням как като тийнейджърка тя често отваряше ключалката с фиба за коса и нахлуваше в банята по време на единственото ми време за усамотение в претъпканото ни ранчо.

— Нервна ли си, или наистина си мръсна? — пита ме тя, докато избърсва с кърпа огледалото и се приготвя да си мие зъбите.

Спирам водата и докато изстисквам косата си, отговарям, че да, нервна съм. Но не ѝ споделям, че истинската причина за нервността ми няма нищо общо със снимането на Дрейк.

Сюрреалистична е гледката на двамата, които разговарят над бургер (Лио) и гръцка салата (Дрейк). За момент се обърквам, докато поглъщам подробностите. Забелязвам, че косата и на двамата е с еднакъв тъмнокестеняв цвят, но докато на Дрейк е въздълга и леко мазна, а лицето му тъмнее от набола следобедна брада, то Лио е гладко обръснат и има почти консервативно излъчване в сравнение с него. И двамата носят черни тениски, но на Лио е с качеството на „Гап“, на Дрейк е по-модерна и прилепнала по тялото (и вероятно пет пъти по-скъпа). Той също така е допълнил външния си вид с една сребърна

обеца във вид на халка, няколко пръстена и неизменните му очила в кехлибарен цвят.

Вниманието ми обаче е приковано не толкова от външния им вид, колкото от спокойното, непринудено настроение на масата им. Дрейк изглежда отпуснат, дори погълнат от въпросите, на които несъмнено е отговарял хиляди пъти — това прави чест на Лио, а от него самия лъха пълно и секси спокойствие. Прави ми впечатление, че той е зарязал стандартния си жълт бележник за сметка на малък сребрист диктофон, който е поставил дискретно до сепарето в бяло и черно. Но като се изключи магнетофонът и разпознаването, че Дрейк е *Дрейк*, по нищо не личи, че тече интервю. Дори небрежно, но модно облечената групичка, за която предполагам, че е антуражът на Дрейк, стои на почтително разстояние близо до плота, още един плюс за Лио. Виждала съм пиари да се струпват около знаменитости, не чак толкова известни, с интервюиращи, далеч по-малко признати официално, които следят зорко да няма налудничави или непристойни въпроси. Очевидно групата е преценила, че Лио е сериозен човек — или поне сериозен журналист.

— Дявол да го вземе — прошепва Сузан, докато ги наблюдава.
— Какво *волево* лице има.

Кимам, макар да знам, че ние не гледаме един и същ мъж, и се наслаждавам още една последна секунда на Лио.

Накрая казвам:

— Добре. Да се залавяме за работа — и започвам да разтоварвам апаратурата си, да оглеждам различните видове фон и да търся източник за най-добрата естествена светлина. — Постарай се да се държиш като помощничка, чули?

— Слушам! — отвърща тя.

В този момент управителката на ресторанта, ниска и набита жена на име Роза, чието смайване сега не оправдава дълбоките бръчки на челото, пита поне за трети път, откакто сме влезли в заведението, какво ще поръчаме. Имам чувството, че днес е връхната точка на кариерата ѝ, нещо, което е общо между нас двете — макар само едната от нас да има лъскава снимка на Дрейк с размери 8 на 10 см и черен флумастер „Шарпи“, готов да запише.

Отказвам с благодарност на Роза, но тя настоява:

— Дори не чаша вода или кафе?

Прекалено съм нервна за кофеин, затова приемам предложението ѝ за чаша вода, а Сузан най-невъзмутимо си поисква млечен шейк с боровинки.

— Супер! Известни сме с млечните си шейкове — заявява гордо Роза и забързва да изпълни поръчката.

Отправлям неодобрителен, но и леко развеселен поглед към Сузан. Тя свива рамене.

— К'во пък. Работата ми спори най-много с подсладена пиячка. Нали искаш да извлечеш най-доброто от хората си?

Извъртявам очи нагоре и с облекчение виждам, че истинският ми асистент, бодър младеж на име Джъстин, е пристигнал с няколко по-големи лампи и друга, твърде тежка апаратура под наем. След като се представяме един на друг и си разменяме няколко думи, аз му казвам кои снимки смятам, че ще станат най-добре, после го питам за мнението му, което явно му доставя удоволствие. Това, от своя страна, ме кара да се чувствам професионалистка и ми вдъхва нужната увереност. Джъстин се съгласява с предложението ми за фона и осветлението, добавя и една идея от себе си, после двамата уточняваме постановката, отчитаме показанията на светломера и изщракваме две пробни снимки. Междувременно Сузан прави немощен опит да се покаже полезна, но цялото ѝ внимание е насочено да подслушва интервюто.

Докато се движим из малкото заведение, без да искам чувам някой и друг въпрос на Лио и откъслечни вдъхновяващи отговори на Дрейк. Най-накрая Джъстин и аз сме готови да започваме. Поглеждам си часовника — виждам, че дори сме изпреварили графика и за пръв път този ден, дори тази седмица, ми олеква.

Докато не чувам Лио да произнася името ми — обръщам се и виждам, че двамата с Дрейк ме гледат очаквателно.

— Ела тук — помахва ми Лио, сякаш сме стари приятели и той току-що е срещнал случайно трети приятел в нашия неразделен някога триумвират.

Сърцето ми пропуска удар. По много причини. Или поне по две.

— Божичко! Той гледа *право* в теб — промълвя Сузан зад млечния си шейк. После додава: — Каквото и да става, не прави погрешни стъпки.

Поемам си дълбоко дъх, навивам се за последно и с чувството на облекчение, че не съм на високи токчета, тръгвам към масата, където сега се навъртат неколцина от антуража на Дрейк.

Лио поглежда през тях, сякаш са невидими, и казва:

— Здравей, Елън.

— Здравей, Лио — отвърщам.

— Седни при нас — казва той, а аз си помислям: дежа вю^[2]. Макар че, като се замисля, само размяната на реплики е същата като вчера — останалото съвсем не е дежа вю. „Стига вече душевно шикалкавене“, казвам си и се настанявам до Лио в сепарето. Той се измества, но почти невидимо, по-близо до мен, толкова, че да държим ръцете си, ако сме склонни към това.

— Елън, това е Дрейк Уотърс. Дрейк, запознай се с моята добра приятелка Елън — още един сюрреалистичен момент. Направо не мога да повярвам, че се запознавам с Дрейк и че ни запознава именно Лио.

Инстинктивно понечвам да протегна ръка, но се сецам какво ми каза веднъж Франк — че много от известните личности имат фобия от микроби, затова само кимам почиттелно на Дрейк и казвам с разтуптяно сърце:

— Здравей, Дрейк.

— Много ми е приятно да се запознаем, Елън — казва той с лиричния си южноафрикански акцент. Той изглежда адски яко, точно както си го представях, но в същото време ме изненадва с това, че изобщо не е нафукан, дори като че ли е с ниско самочувствие.

— И на мен ми е приятно — отговарям и спирам дотук, защото пак си спомням друг съвет от Франк: погребалният звън за един фотограф е да досаждаш на някоя знаменитост със сервилно бърборене. Не че ми изскочи нещо в ума, освен: „Направо бях обезчестена от онази твоя песен“. Макар да знам, че за нищо на света не бих изтърсил подобна глупост, пак се чувствам обезпокоена донякъде, че не е изключено — словесният еквивалент на опасението, че без никаква причина ще се хвърлиш от балкона на мола.

В този момент един тип, наподобяващ треньор по бокс, потрива длани, за да покаже края на празните приказки.

— Вие ли сте Елън Демпси? — пита той също с южноафрикански акцент, но по-силно изразен от този на Дрейк.

— Да — казвам и за миг ми се прииска да си бях сменила професионалното име, когато с Анди се оженихме.

— Разполагате с петнайсет минути за снимките — инструктира ме някак снизходително друг „боксов треньор“.

— Няма проблем — отговарям и се обръщам към Дрейк. — Да започваме ли?

— Добре — и кима точно както е типично за една рок звезда — със спокойствието на непукиста. — Къде искате да застана?

Посочвам сепарето зад нашето, превключвайки на автопилот. Не остана време да се разтреперя.

— Ето там. Само че по-близо до прозореца, ако обичаш. И би ли си взел чашата с чай? Ще ми се да я използвам на преден план.

— Чудесно — намига ми Дрейк, — тъкмо не съм си я допил.

Докато той се измъква от сепарето, аз улавям погледа на Лио, който може да се определи единствено като нежен. Хвърлям му кратка, искрена, почти нежна усмивка.

— Горе главата! — прошепва ми той.

Спирам се, чувствам как очите му ме поглъщат. После, против волята си, казвам:

— Ще ме изчакаш ли?

Той се усмихва.

— Такива бяха намеренията ми. Няма да се отървеш толкова лесно.

Отново се усмихвам и изведнъж ми идва наум, че няма да мога да скрия присъствието на Лио в този случай завинаги. Анди и Марго ще видят името му под статията. Всеки ще го види. Имената ни ще фигурират заедно, наред с името на Дрейк, на една и съща страница. Но когато вземам фотоапарата си, си казвам, че този ден може би си заслужава известна доза неприятности.

Следващите петнайсет минути минават в мъгла с висок адреналин, докато изщраквам деветдесет и четири снимки, като междуременно давам монотонни инструкции на Дрейк: „Седни тук, застани там, малко наляво, повдигни малко брадичката, малко усмивка, без усмивка, полуусмивка, хвани чашата си, сложи ръка върху масата, ръцете в скута, погледни през прозореца, погледни през рамо, погледни право в мене“. После: „Добре. Това е. Благодаря ти, Дрейк“.

Изчерпана съм. Блажено изчерпана. В най-добрия случай най-еуфоричната част е, че знам, че направих една моя велика снимка. Винаги знам, когато правя такава снимка и днес съм дори по-сигурна от обикновено. Дрейк с точно толкова естествена светлина зад него, колкото е необходима, създаваща почти ефекта на мек ореол; червеното сепаре контрастира на черната риза и бялата чаша; строгите линии на масата, прозореца и самата костна структура на Дрейк. Съвършенство.

— Благодаря ти, Елън Демпси — казва усмихнат Дрейк. — Беше съвсем безболезнено.

Усмихвам се, не — *засиявам*, запаметявайки начина, по който обикновеното ми име прозвучава от устата му — като стих от поема, като една от песните му. Аз съм на абсолютния връх на емоциите.

После, след като Дрейк бързо е изведен навън от хората му, Джъстин е прибрал апаратурата ни, Роза е изложила на видно място до касата снимката му с автограф, а Сузан се е настанила на бара, за да вкуси шоколадов малц, аз най-накрая оставам сама с Лио в дъното на ресторанта, облежната на стената и го гледам право в очите.

[1] Марка аспирина. — Бел.прев. ↑

[2] Déjà vu — познато, нищо ново (фр.). — Бел.прев. ↑

16.

— Е? Как се чувстваш? — пита ме Лио, издържайки на погледа ми като магнитно поле.

Въпросът му с открит край ме кара да се чувствам замаяна и не мога да не се запитам дали нарочно не го задава така.

— По отношение на снимките ли?

— Да — отговаря той учтиво. — По отношение на снимките... и на всичко друго.

Поглеждам го и се изкушавам да му призная, че съм повече от въодушевена. Че никога не съм изпитвала такова трепетно вълнение по време на работа и че рядко съм чувствала този вид чисто химическо привличане както сега. Вярно, казах му, че не искам да бъдем приятели, но не мога да понеса мисълта да отхвърля тази възможност напълно. Че макар да съм щастливо омъжена, изпитвам странна привързаност към него и не искам това да застава между нас завинаги.

Но, разбира се, дума от това не изричам по повече от една причини. Само му хвърлям преситена от радост усмивка и отговарям, че съм напълно сигурна, че направих прилични снимки.

— Така че, не се притеснявай... снимките ми няма да разводнят прекалено интервюто ти.

Той се размива.

— Добре, щото наистина много се тревожех за това. Откакто се обадох на агентката ти, си мисля само едно: „По дяволите. Тя ще съсипе материала ми“.

Усмиввам се донякъде флиртаджийски и той ми се усмихва по същия начин. След десет напрегнати секунди го питам дали той е извлякъл добър материал.

Лио кима и потупва магнетофона в задния си джоб.

— О, да. Не знаех какво да очаквам... Бях чул, че е много свястно момче — дружелюбно, открито, представително..., но човек не знае в какво настроение ще го уцели... Предполагам разбираш за какво говоря, нали?

Кимам.

— Съпротивителните субекти са трудна работа... макар че понякога намусените и в лошо настроение излизат по-добре на снимка, отколкото очакваш.

Лио прави една крачка към мене.

— Предполагам, че всичко се свежда до химията.

— Наистина — чувствам, че по лицето ми се разлива нелепа усмивка. — Химията е от голямо значение.

Още един напрегнат момент отминава, преди Лио да попита толкова непринудено и сърдечно, че се набива в очи, какво ще правя по-късно. Този въпрос бях обмисляла десетки пъти днес и ми се искаше да имаме още една нощ в „Бевърли Уилшир“, докато в същото време се чувствах облекчена, че имам електронен билет, който да ме спаси от самата мен.

— Връщам се в Ню Йорк.

— О! — и нещо около очите му увисва. — В колко часа е полетът ти?

— В девет и половина вечерта.

— О, колко жалко — казва той и поглежда часовника си.

Издавам неясно определен звук, изчислявайки времето, което ми остава в Ел Ей. Търся приемлив начин да прекарам част от него с Лио, отколкото със сестра ми, която продължава да седи на бара.

— Значи не мога да те навия да останеш още една нощ? — пита Лио.

Колебая се, търсейки отчаяно някакво разрешение. Някакъв начин да остана в града, като запазя положението в реда на нещата. Но после в съзнанието ми изплува усмивката на Анди, трапчинките му, ясните му сини очи и аз нямам друг избор, освен да отговоря:

— Не... Наистина трябва да се връщам.

Просто няма начин да плувам изправена в тези опасни води.

— Разбирам — казва бързо Лио, сякаш е способен да чете между редовете. Той свежда поглед, за да оправи дръжката на светлозелената си куриерска чанта — по-светла, отколкото очаквах да носи Лио — и се улавям, че се питам, да не би да му е подарък, колко ли е красива жената, която му я е подарила, дали са все още заедно.

Той вдига поглед и ми намига закачливо.

— Това е страхотно. Тогава ще се пошляем следващия път, когато сме в Ел Ей, за да подготвяме материал за Дрейк.

— Добре — отговарям, мъчейки се да надвия сарказма му с дръзко подмятане от моя страна. — Ще се пошляем следващия път, когато ме зарежеш, после след години ще ме срещнеш случайно, а след това ще ме привлечеш обратно с мечтана поръчка за работа...

Лио изглежда стреснат.

— За какво говориш?

— Коя част не ти е ясна? — усмихвам се, за да смекча доста заядливия си въпрос.

— Не съм те *зарязвал*.

Извъртам очи нагоре и се засмивам.

— Ясно.

Той като че ли е обиден или поне е като гръмнат.

— Не беше *така*.

Изучавам лицето му, предполагайки, че той се опитва да не накърни гордостта ми, като се прави, че сме се разделили по взаимно съгласие. Но по него няма и следа от стратегия, няма следа на нищо, освен на искрена изненада от моята „версия“ на историята ни.

— Тогава как беше? — питам.

— Ние просто... Не знам... Знам, че бях негодник и... се вземах много на сериозно... Спомням си навечерието на Новата година... но нямам спомен *защо* всъщност скъсахме... Струва ми се, че всъщност е било за *нищо*.

— За *нищо*! — изведнъж ме изпълва отчаяние, защото виждам Сузан да се приближава.

Вероятно е забелязала изражението ми, защото казва:

— О, извинете — и се спира рязко.

Насилвам се да се усмихна.

— Не, няма нищо. Ние просто си бърбяхме... за... Дрейк.

По изражението ѝ си личи, че не ми вярва, но поема топката.

— Какво мислите за него, хора? Наистина ли е толкова земен, колкото изглежда?

— Определено — отговаря Лио. — Много е истински.

— Коя беше най-добрата част от интервюто? — пита тя Лио. — Или ще трябва да чакам да си купя списанието?

Лио се прави, че се замисля, но после казва, че ѝ вярва и ще ѝ издаде вътрешна сензационна новина и се впуска в подробности относно работата на Дрейк за освобождаване на страните от Третия свят от дългове и за критиките му към настоящата ни администрация, върху никое от които не мога да се фокусирам. Вместо това се преборвам с изпълненото с копнеж желание в гърдите си и изчаквам следващата пауза, за да се намеся в разговора.

Когато това става, се обаждам възможно най-решително:

— Е, време е да си тръгваме.

Лио кимва, лицето му изразява познато равнодушие.

— Добре.

— И тъй, благодаря ти за всичко — казвам.

— Аз ти благодаря. Нямам търпение да видя снимките.

— А пък аз — да прочета материала ти. Сигурна съм, че ще е страхотен — чувствам, че въодушевлението ми отпреди минути се оттича от тялото ми. *Радост и униние*. Винаги беше така с Лио — радост и униние.

Сузан се прави, че разглежда един театрален афиш на стената зад нас, сякаш иска да ни даде още един последен миг на интимност, а Лио кима за още едно „благодаря“. За момент ми се струва, че ще ме прегърне, макар и формално. Но не го прави. Само ми пожелава приятно пътуване.

Но аз чувам единствено: „Приятен живот“.

В таксито, на път за хотела, Сузан свива съпричастно вежди и казва:

— Изглеждаш ми тъжна. Тъжна ли си?

Не мога да събера енергия да излъжа, затова кимам с едно „да“, въпреки че в действителност „дълбоко неутешима“ е по-близо до истината.

— Не знам *защо* — добавям. — Толкова е странно... да го видя отново...

Сузан взема ръката ми.

— Нормално е.

— Мислиш ли? Защото не *чувствам* да е нормално. А и не мисля, че Анди би го определил като нормално.

Сузан поглежда през прозореца и задава основния въпрос:

— Все още ли имаш чувства към него или смяташ, че е просто носталгия?

— Според мен е повече от носталгия — признавам.

— Така си и мислех — казва Сузан и като че ли след малко ѝ хрумва да добави: — Но ако ще ти е от помощ, съвсем наясно съм какво виждаш у него. Мургав, секси, умен...

Принуден смях се изплъзва от устата ми.

— Изобщо не ми е от помощ. Ни най-малко. Но ти благодаря все пак.

— Съжалявам.

— И знаеш ли къде другаде не помага? — питам, докато таксито свива по хотелската алея за коли и няколко пикола се струпват около колата — Сузан ме гледа в очакване да продължа. — Това, че Лио ми каза, че за нищо на света не можел да си спомни защо сме скъсали.

— Отврат! — опулва тя очи. — Казал е това?

— Дума по дума.

— Това вече е нещо.

Кимам, докато плащам на шофьора.

— Дааа... Мислиш ли, че иска да ме обърка?

Сузан помълчава малко, преди да отговори:

— Защо му е да го прави?

— Знам ли — ние вече минаваме през въртящата се врата, влизаме във фойето, откъдето ще си вземем пригответения багаж. — Може би, за да се чувствам по-добре за миналото? Или може би просто... му се губят моменти?

— Не го познавам добре. Ти какво мислиш?

Свивам рамене и отговарям, че наистина не вярвам да е нито едно от двете. Не е в стила на Лио безкористно да кара някого да се чувства по-добре. Но пък и не смятам, че е манипулативен играч.

Двете се настаняваме на твърди столове с високи облегалки за гърба във фойето. Сузан изглежда замислена. След малко заговаря:

— По всяка вероятност той има предвид точно каквото казва — че не може да си спомни защо — как — е свършило всичко. И може би също, че му се иска нещата да са се развили по друг начин.

Прокарвам ръце през косата си и въздишам уморено.

— Възможно ли е според теб?

Тя кима.

— Напълно. И това те удовлетворява, нали? Нещо, за което всяка жена мечтае, когато е била зарязана. Че един ден мъжът ще съжали и ще се върне при нея да ѝ го каже... А красотата в това е, че... *ти* не изпитваш никакво съжаление.

Поглеждам я.

— Нали? — въпросът е просмукан от важност. Тест от една дума за моя избор. За Анди. За всичко в живота ми.

— Да — заявявам категорично. — Не изпитвам никакво съжаление.

— Ами тогава — заключава Сузан с обичайната си увереност, — всичко е наред.

Три часа по-късно, след като двете със Сузан вечеряхме набързо на летището и се сбогувахме, преди да минем през охраната, се качвам на самолета със силна болка в гърдите и глождещо чувство за недовършена работа. Сядам на мястото си до прозореца в туристическата класа и пропускам покрай ушите си монотонното наставление на стюардесата за ограниченото пространство за багаж над главите ни, за да направя преглед на събитията на деня, и поспециално на съвсем внезапния край на последната ми среща с Лио. Като се замисля, ще ми се да бях казала на Сузан, че ми трябва още малко време с него. Дума да няма, че щеше да е много неудобно да поискам такова нещо, но един час, дори трийсет минути, щеше да отнеме, за да облекча неотговарящия на очакванията ми завършек на емоционална фотосесия и да приключи успешно спорния разговор за скъсването ни.

Независимо от факта, че не изпитвам никакво съжаление за това как се развиха нещата в живота ми, не мога да не искам да разбера прочувствената ми връзка с Лио, както и бурното време между младежките и зрелите години, когато всичко е някак сурово, ободрително и плашещо и защо всички тия чувства ме връхлитат отново сега.

Бързо се опитвам да се обадя на Анди, за да му съобщя, че излитаме навреме, но него го няма. Оставям съобщение, в което му казвам, че снимките са минали добре и че го обичам и ще се видим

още на сутринта. После връщам вниманието си към върволицата от пътници, които вървят един зад друг по пътеката и се помолвам средната седалка до мен да остане празна или поне да бъде заета от някой прибран и мълчалив пътник. Но само след миг един огромен, размъкнат мъж, лъхащ силно на алкохол и цигари, връхлита върху мен с издута платнена пазарска торба, плик със сандвич „Бъргър Кинг“ и бутилка „Маунтин Дю“, пълна със съмнителна кехлибарена течност.

— Ей, здравейте! — изревава той. — Май съм до вас!

Освен алкохолната му миризма и питието, което носи, от кървясалите му очи и прекомерно високия му глас става ясно, че той вече е на градус — или е на път да стане. Представям си дълга нощ с коктейли, с разливането им от време на време, придружено с прекалени извинения, неуместни опити да ме почисти и непохватни опити за започване на разговор. За да се опитам да постигна спокойствие, трябва само бързо да му запуша устата и да попаря всякакво взаимодействие още в зародиш. Затова не изричам нищо в отговор, само се насилвам да му се усмихна едва забележимо, докато той се срутва на мястото си и моментално се прегърбва, за да свали мръсните си гуменки и зацапаните си чорапи, а месестите му ръце и напуканите му лакти превземат всеки сантиметър от личното ми пространство.

— О, боже! Така ме болят тия крака! — съобщава той, след като ходилата му вече са боси. После ми предлага пържени картопки.

— Искате ли?

Потискам отвращението си, отговарям: „Не, благодаря“, бързо слагам слушалките си и се обръщам към прозореца. После усилвам звука на класическата музика, затварям очи и се опитвам да мисля за всичко друго, но не и за Лио. След около петнайсет минути блъсканица чувствам, че самолетът започва да се движи по пистата, набирайки скорост, преди да се наклони неприятно назад. Когато се издигаме във въздуха, аз сграбчвам облегалката на седалката и глупаво се стягам, докато се преборвам с картини на пламъци и смачкан метал. „Няма да се разбием, казвам си. Съдбата не е толкова жестока, че да ме остави да прекарам последните си минути с човека до мен“. Но когато накрая отварям очи, от спътника ми — и пируването му с „Бъргър Кинг“ — няма и следа.

На неговото мърляво място, като по чудо, седи не друг, а самият Лио.

Той ми се усмихва с едното ъгълче на устата и казва:

— Качих се на твоя самолет.

— Виждам — отговарям, мъчейки се да потисна усмивката си, но скоро изгубвам битката.

— А после... ъъ... си смених мястото.

— И това виждам — вече съм усмихната до уши. — Хитър номер ми скрой, нали?

— Хитър ли? Та аз те спасих от този клоун... който сега е натръскан — и босоног — в бизнес класата. Бих го нарекъл „кавалерски“, а не хитър.

— Отказал си се от място в *бизнес класа*? — чувствам се поласкана и някак окрилена, докато осмислям създаването на положението.

— Дааа. И то за средно място на опашката на самолета.

— Е, нали си кавалер.

— Няма ли да има едно „благодаря“?

— Благодаря — казвам, започвайки да проумявам, че ще прекарам следващите пет часа, заклещена в такава близост с Лио. Сърцето ми пропуска удар.

— Моля, няма защо — отговаря той и накланя облегалката си леко назад, а после започва да спуска и вдига табличката си, както подозирам, с известна нервност.

Погледите ни се срещат за миг — трудно нещо, когато сме един до друг в самолет, след което аз се усмихвам, поклащам глава и отново поглеждам през прозореца.

Стюардесата съобщава, че табелата за предпазните колани все още свети и че капитанът ще ни уведоми кога ще е безопасно да ставаме от местата си. „Чудесно, казвам си. Като в капан съм, неспособна да правя нищо по свое желание.“

Няколко минути минават в напрегнато мълчание, затварям очи и си помислям, че като по чудо вече не се безпокоя за полета.

— Е — заговаря най-сетне Лио; отварям очи и виждам, че самолетът започва да се стабилизира в калифорнийското нощно небе, — докъде бяхме стигнали?

17.

Не помня какво съм отговорила на този първи въпрос на Лио; помня само, че по време на дългия полет ние успешно избягахме темата за връзката ни, за това как точно приключи тя или въпроси от личен характер. Придържахме се предимно към безопасни пристанища — като филми и музика, пътуване и работа. Такива разговори се водят, когато се запознаваш с някого и искаш да научиш нещо повече за него, или с познат, когото отдавна не си виждал. Ние се задържаме на повърхността на нещата и все пак се усеща и съществена непринуденост, естествен поток от въпроси и отговори, белязани с удобни паузи. Толкова удобни, че накрая и двамата се връщаме отново на интимен терен.

Това стана съвсем невинно, когато свърших с разказа си за последните снимки, които направих в Адирондакс^[1].

— Има нещо особено в това да снимаш малък град, местните хора, привързани толкова силно към корените си... Носи огромно удовлетворение...

Гласът ми замира, когато чувствам погледа на Лио. Обръщам се към него.

— Ти наистина обичаш работата си, нали? — пита той. В тона му има толкова много възхищение, че сърцето ми затуптява.

— Да, така е.

— Уверих се в това днес... Хареса ми да те наблюдавам как работиш.

Усмиввам се и устоявам да му кажа, че и на мен ми хареса да го наблюдавам, докато вземаше интервюто. Но го оставих да говори.

— Странно — продължава той, сякаш мислейки на глас. — В някои отношения ти изглеждаш като онази Елън, която познавах някога, а в други... си толкова различна.

Питам се как точно е стигнал до това заключение, понеже разговорите ни, откакто се разминахме на онова кръстовище, не надвишат и час. Освен това установявам, че усещането ми за Лио също

се променя и ми идва наум не само, че всяка история има две страни, ами че тези версии също могат да претърпят развитие с течение на времето.

Наблюдавам как Лио отпива от пластмасовата си чаша джинджърова бира с лед и изведнъж се виждам през неговите очи. Тогава и сега. Два съвсем противоположни портрета. За миг се виждам каква съм била в миналото — изпаднало в нужда, самотно младо момиче без майка, отскоро в големия град, което се мъчи да открие своята самоличност, самоличност извън задушавания роден град, със спокоен колежански опит, с блестяща най-добра приятелка.

Виждам се как се влюбвам за първи път и как тази всепоглъщаща любов — как *Лио* — вероятно ще бъде отговорът ми. Той беше всичко, което исках: страстен, сантиментален, силен и когато бях с него, се чувствах най-малкото като вторична даденост на всички тези неща. И все пак, колкото повече се опитвах да се отдам на тази връзка, толкова по-несигурна ставах. Тогава всичко ми се струваше, че е по вина на Лио, но, поглеждайки назад, виждам, че двамата трябва да си поделим вината. Най-малкото, мога да разбера защо вече не го привличах както в началото.

Замислям се за коментарите на Лио по-рано днес, за това как се бил взел прекалено на сериозно. Може би това беше истина, но съм наясно също, че аз не се вземах *достатъчно* на сериозно. И това се оказа фатална комбинация, която доведе до неизбежното ни скъсване.

— Дааа. Ще ми се да си мисля, че съм се развила малко — казвам най-накрая, когато още сцени от връзката ни се връщат в спомена ми, неща, които бях потискала или просто — забравила. Сещам се, например, колко много обичаше Лио да спори и как по лицето му минаваше мигновен изблик на раздразнение, когато нямах мнение. Колко се разстройваше, че не съм независима, че съм склонна да предпочета лесния път във всяко едно отношение.

— Ние и двамата имахме още да израстваме... Да видим много от света и да си направим собствени преценки — казва Лио и с това потвърждава, че не само аз размишлявам за връзката ни.

— Е? — питам колебливо. — Ти направи ли си собствени преценки?

— На някои неща. Но нали знаеш, животът е дълъг път.

Кимам и си помислям за майка ми. Ако имаш късмет. Минават няколко минути и тогава осъзнавам за първи път, откакто видях Лио на събирането на съдебни заседатели, че вече не мога да определя какъв точно беше той, когато бяхме заедно. Той не беше мъжът на мечтите ми, съвършеният мъж, когото навремето издигах на пиедестал, не беше негодникът, когото Марго правеше всичко възможно да превърне в демон, нито някой мъж от точно тази цялост. Той просто беше неподходящият за мен човек по онова време. Ни повече, ни по-малко.

— Сигурно си изтощена — отбелязва Лио след дълго мълчание.
— Ще те оставя да поспиш.

— Всичко е наред. Нека поговорим още малко...

Мога да чуя усмивката в гласа на Лио, когато отговаря:

— Ти все това казваше...

В този момент през ума ми минават десетки неща — до едно неуместни и половината от които за малко да изтърся. Но отклонявам разговора и задавам въпроса, който примирам да задам, откакто го виждам на кръстовището.

— Имаш ли си някого сега?

Запазвам изражението си равнодушно, докато се стягам в очакване на отговора му, опасявайки се, че ще ме обземе ревност, каквато никак не ми се иска да изпитам. Но когато той кимва, чувствам само облекчение, макар да си представям красотата на статуя с чуждестранен акцент, пленителен ум и интригуваща, неустоима склонност към подлост. Подобно на тази, за която дивата Нико пее във „Фатална жена“ на „Велвет Ъндърграунд“. Представям си, че тя има разрешително за управление на самолет и може да пие текила наравно с момчетата, но и да плете пуловери на Лио и да готви с поне три вида зехтин. Тя е гъвкава, с дълги крайници и изглежда еднакво добре както във вечерна рокля, така и в бяла блуза без гръб и в боксерките на Лио.

— Тооова е чудесно — казвам с малко повече ентузиазъм. — Ти... Връзката ви... сериозна ли е?

— Надявам се... Заедно сме от две години — и за моя изненада той бръква в задния си джоб и вади от портфейла си нейна снимка. Лио не ми беше правил впечатление, че е от хората, които държат снимка на гаджето си в портфейла си, нито че я показват наоколо. Но съм направо шокирана, когато светвам лампата над главата си и

погледът ми пада върху една доста невзрачна блондинка, застанала до кактус, висок колкото човешки ръст.

— Как се казва? — питам, оглеждайки здравите ѝ, почернели от слънцето ръце, късата ѝ, небрежна коса и широката усмивка.

— Каръл.

Повтарям името ѝ наум и си помислям, че тя изглежда точно като една Каръл. Добре сложена, обикновена, мила.

— Хубава е — отбелязвам и му връщам снимката. Струва ми се, че точно това — всъщност *само* това — трябваше да кажа.

Лио прибира снимката в портфейла си и кима, сякаш да ме увери, че е съгласен с преценката ми, макар че не намира външния ѝ вид за ужасно интересен или важен.

Мен обаче, независимо от обикновения ѝ вид, ме пробужда неочаквано чувство на съревнование, което не вярвам, че бих изпитала, ако ми беше показал жената, която си представях. Едно е да те победи подобие на Анджелина Джоли, друго — да загубиш от жена, която е от твоята черга. Напомням си, че това не е състезание и загасвам лампата над главата си.

— Как се запознахте с Каръл? — питам.

Лио прочиства гърлото си, сякаш обмисля истината, после отговаря:

— Не е кой знае каква история.

Това, разбира се, ме радва.

— Хайде де — настоявам, предполагайки, че е била уредена от приятели среща, което според мен се нарежда най-долу на стълбицата на романтичния небосклон.

— Е, добре. Запознахме се в един бар... в най-неприятната вечер на годината... поне в Ню Йорк.

— В навечерието на Нова година ли? — подмятам усмихната, правейки се, че в мен не е останала и капка горчицина.

— Малко по-късно — намига ми Лио. — В Деня на Свети Патрик.

Усмихвам се, защото се сецам как споделях неговата неприязън към този ден — 17 март.

— Я стига. Какво ти става? Нали не обичаш да ходиш от една хубава, шумна кръчма в друга? И да се веселиш, да крещиш и да пиеш зелена бира още от сутринта.

— Така е. Почти толкова обичам и побратимените момчета в Ъпър Ийст Сайд, които повръщат навсякъде по Шеста линия на метрото.

Разсмивам се.

— Какво си правил извън къщи в Деня на Свети Патрик?

— Разбирам, шокиращо е, нали?... Все още няма да спечеля състезание по популярност, но май не съм вече антисоциален, какъвто бях... Мисля, че някакъв ирландски приятел трябва да ме е изкарал насила онази вечер...

Въздържам се от изкушението да кажа: „По-успешно отколкото аз бих могла ли?“, но питам:

— А Каръл? Тя ирландка ли е?

Глупав, незаслужаващ внимание въпрос, но той ми позволява да остана на темата за любовния живот на Лио.

— Нещо такова. Англичанка, шотландка, ирландка. Каквато и да е — после добавя някак произволно: — От Върмонт е.

Насилвам се да се усмихна мило, при мисълта, че гледам да проуча всички подробности и си представям как Каръл отваря вратата на семейния обор в някой хладен есенен ден и гордо показва на приятеля си от големия град как се дои крава... Двамата се превиват от смях, когато той не може да се справи добре и млякото изпръсква лицето му, преди той да се прекатури от боядисаното дървено столче в леглото от слама... тя пада върху него и почва да сваля работния си комбинезон...

Изтривам картината от съзнанието си и извършвам последно посегателство над Каръл.

— Тя с какво се занимава? За да се издържа.

— Учен е. Медицински изследовател в „Колумбия“... Изучава сърдечната аритмия.

— Брей! — впечатлена съм от начина, по който всички хора, използващи дясната половина на мозъка, чувстват хората, използващи лявата половина на мозъка си и обратно.

— Да — казва Лио. — Много е умна.

Поглеждам го, очаквайки да продължи, но ми става ясно, че е приключил с разговора за Каръл. Кръстосва крака и додава с тенденциозно сърдечен глас:

— Твой ред е. Разкажи ми за Анди.

Трудно е да се отговори на този въпрос, дори когато не разговаряш с бившия си, затова отговарям усмихнато:

— Знам, че си репортер и обичаш такива въпроси с отворен край, но ще бъдеш ли по-конкретен? Какво искаш да знаеш?

— Добре, искаш нещо конкретно... Да видим... Обича ли игри с дъски?

Разсмивам се, защото се сещам, че Лио никога не играеше с мен такива игри.

— Да — отговарям.

— Ааа! Много е добре за теб.

Кимам усмихната и продължавам:

— Нещо друго?

— Хммм... Избягва ли закуската или я смята за най-важното ядене за деня?

— Второто.

Лио кима, сякаш си взема бележка наум.

— Вярва ли в Бог?

— Да. И в Исус също.

— Много добре... А... завързва ли разговори с непознати в самолет?

— Понякога. Но в общи линии не и с бивши приятелки. Поне доколкото знам...

Лио ми хвърля смутен поглед, но не лапва въдицата. Вместо това въздиша и продължава:

— Добре... Тогава друго... Съпругът ти искрено ли се изненадва, когато отвинти капачката на кока-колата си и види, че *виж ти, дявол да го вземе*, той Не е Печелившият Този Път?

— Това вече е забавно — засмивам се. — Защото *да!* Той *очаква* да печели... Неуморим оптимист е.

— В такъв случай, изглежда, че си си намерила солиден мъж, който играе шах, закусва сутрин, има страх от Бога и за него чашата е наполовина пълна.

Прихвам, но после ме обзема безпокойство, че не съм представила достатъчно добре Анди с поредицата от въпроси и отговори от страна на Лио или по-лошо — по някакъв начин съм го подценила. Затова заключавам с решителна лоялна забележка:

— Да. Анди е чудесен мъж. Много добър човек наистина... Аз съм голяма късметлийка.

Лио се обръща към мен и усмивката му бързо се стопява.

— Той също е късметлия.

— Благодаря — чувствам, че се изчервявам.

— Истина е... Елън, не знам как тъй те оставих да си тръгнеш...

Усмивкам се леко, обзема ме чувство на свян, когато се чудя как такова просто изявление изведнъж се оказва толкова лековито, трепетно и вълнуващо.

И става само по-лошо — и по-добре — когато Лио накланя задната си облегалка и настанява ръката си върху облегалката за ръце до моята, така че ръцете ни се допират от лакътя до китката. Затварям очи, поемам си въздух и чувствам, че ме облива гореща вълна и енергия, от която ми секва дъхът. Това е чувството, когато искаш нещо толкова много, че граничи с действителна нужда и силата и неотложността на тази нужда напълно ме завладява.

Заставям се да преместя ръката си, съзнавайки колко наложително е да върша правилното нещо. Чувам писък в главата си: „Аз съм наскоро омъжена и обичам съпруга си!“ Но това не помага. Направо не мога да се отдръпна. Просто не мога. Вместо това накланям и своята облегалка за гърба, за да се изравни с неговата и разтварям пръсти, надявайки се силно той да посегне към тях. И той посяга — отначало неуверено, кутретата ни едва се докосват, после се застъпват леко, после малко повече и още повече, сякаш прилив го избутва към мен, върху мен.

Питам се дали продължава да ме наблюдава в сумрака на кабината, но не отварям очи, за да видя; надявам се мракът да ме прави по-малко виновна, да прави онова, което върша, не чак толкова реално. Ефектът обаче е точно обратният — всичко е по-реално, по-силно, така, както винаги можеш да се съсредоточиш повече върху едно чувство, когато останалите са изолирани.

Времето минава, но никой от нас не заговаря. Сега ръката на Лио е изцяло върху моята. Тежестта и топлината ѝ е същата, каквато беше в ресторанта, в деня, когато всичко това започна, но жестът е съвършено различен. Този допир не произтича от разговора. Той самият е разговор. Както и покана. Покана, която аз приемам с отпуснато завъртане на китката си, докато я изправям с лице към неговата и ето

че официално ние се държим за ръцете. Уверявам себе си, че това е най-невинният жест. Учениците си държат ръцете, когато се свалят. Родители и деца си държат ръцете. Приятели си държат ръцете.

Но не и по този начин. Никога не и по този начин.

Вслушвам се в дишането на Лио, лицето му е близо до моето, когато пръстите ни се сключват, преплитат, пренагласят. И в това положение ние летим на изток, като накрая се понасяме свободно, увиснали във въздуха, заедно.

Следващият отрязък от време минава като в мъгла, докато ту заспивам, ту се събуждам. Смътно чувам инструкциите на стюардесата, но не се събуждам, преди да започне спускането ни към летището. Поглеждам замаяна през прозореца към светлините на града, после се обръщам към Лио, който продължава да спи и държи ръката ми. Вратът му е извит, тялото му е леко сгънато към мен, лицето му е обляно от яркото осветление на кабината. Неистово бързам да запомня тъмните, дълги бакенбарди покрай челюстта му, леко разчорлени при ушите, дългия, прав нос, широките му, обли клепачи.

Стомахът ме присвива, когато се улавям, че се чувствам точно както на сутринта, когато се любихме за първи път. Бях се събудила преди изгрев-слънце и много ясно си спомням как лежах неподвижно до него — той спеше, а аз наблюдавах гърдите му, които се спускаха и издигаха, и си помислих: „А оттук нататък?“.

Сега пак си задавам същия въпрос. Няма нищо обнадеждаващо в този момент. Това не е начало, а край. Май е време да отдръпна ръката си от неговата. Май е време да му кажа „сбогом“.

След секунди ние кацаме със силно раздрусване. Лио отваря очи. Прозява се, протяга се на мястото си и ми се усмихва бавно, дезориентирано.

— Здравсти! — казва той.

— Добро утро! — поздравявам го тихо. Гърлото ми е сухо и стегнато, но не мога да определя дали е от жажда или съм напрегната от тъга. Обмислям дали да бръкна в чантата си за бутилката с вода, но не съм напълно готова да прекъсна контакта ни, и то заради малко хидратация.

— Сутрин ли е вече? — пита той и поглежда крадешком през прозореца тъмната писта.

— Почти. Часът е шест и половина... Пристигнахме по-рано.

— По дяволите! — лицето му отразява същото чувство на потиснатост и противоречивост, каквото изпитвам и аз.

— Какво има? — иска ми се да го изрече с думи за нас двамата, да ми каже, че не може да повярва, че сме отново в Ню Йорк и че е време да продължим по пътя си. Всеки в своя живот.

Той поглежда към склучените ни ръце.

— Знаеш какво.

Кимам и проследявам погледа му към кръстосаните ни палци. После стискам ръката му за последен път, преди да я пусна.

През следващите няколко минути ние следваме тълпата, като уморено събираме ръчния си багаж, обличаме якетата си и влизаме в залата за пристигащи. И двамата мълчим, разменяме си погледи едва пред първата редица от тоалетни — погледи, от които става ясно, че смятаме да се изчакаме.

Въпреки това, няколко минути след като съм си измила зъбите и съм се сресала, пак съм изненадана, когато завивам зад ъгъла и го виждам облегнат на сивата стена, с толкова ярко изразено красиво лице, че дъхът ми секва. Той ми хвърля половин усмивка, после съвсем бавно отваря пакетче с дъвки. Лапва една и ми поднася пакетчето.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

Той прибира пакетчето в джоба си, после се оттласква от стената с раменете си.

— Готова ли си?

Кимам и ние тръгваме към багажната лента.

— Имаш ли багаж? — пита ме той, докато слизаме с ескалатора.

— Само апаратурата. Една чанта... А ти? — знам, че отговорът ще е „не“; Лио винаги пътува възможно най-ненатоварен.

— Не, само ръчния. Но... ще те изчакам.

Не възразявам и когато стигаме до лентата, установявам, че съм се надявала разтоварачите да не са се изтрепали да бързат тази сутрин. Но де такъв късмет — веднага зървам черната си чанта и не ми остава нищо друго, освен да се наведе и да я взема.

— Остави на мен — Лио ме избутва леко настрана и издърпва чантата ми от лентата с тих стон. За една изпълнена с вина секунда си представям, че всъщност това е животът ми. Лио и аз, репортер и фотограф, се прибираме в града след поредния ни съвместен ангажимент със знаменитост.

Лио закрепва платнения си сак върху багажа ми и пита:

— Поръчала ли си кола?

Поклащам глава.

— Не. Обикновено вземам такси.

— Аз също. Искаш ли заедно да вземем едно?

Отговарям утвърдително, със съзнанието, че само удължаваме неизбежното. Лицето му светва, което едновременно ме изненадва и ми вдъхва увереност.

— Добре, тогава. Да вървим.

Навън ранното пролетно утро е хладно и ясно. Мека розова светлина шари безоблачното небе. Няма съмнение, че денят ще бъде красив. Вървим по тротоара към стоянката за таксите и се нареждаме на късата, бързо придвижваща се опашка. След малко Лио натоварва чантите ни в багажника на таксито.

— Накъде? — пита шофьорът, след като се настаняваме на задната седалка.

Лио отговаря:

— Две спирания. Първото е в Астория, Нютън авеню и Двайсет и осма... а второто — той ме поглежда, повдигайки тъмните си вежди в очакване.

— Двайсет и седма и Трийсета — отговарям и в същия момент си представям вътрешността на апартамента си — спуснати щори, пълна тишина, освен глухите звуци от сутрешния трафик; Анди по тениска и долнище на пижама спи свит в леглото ни. Чувство на вина прорязва гърдите ми, но си казвам, че скоро ще си бъда у дома.

— Мъри Хил, а? — пита одобрително Лио. Той никога не е бил почитател на стария ми квартал.

— Да. Много ни харесва. Гледка няма... но е много удобен, в центъра...

„На нас — помислям си. — На моя съпруг и на мен“.

Мога да кажа, че местоимението направи впечатление на Лио, защото в изражението му настъпва слаба промяна, когато кимва, доста

почтително. Или може би просто размишлява за другата половина на неговото „нас“ — за Каръл, която вероятно в момента е на Нютън авеню и го очаква в най-хубавата си нощница. Докато пътуваме по магистралата на Лонг Айленд, съзнавам, че нямам представа дали те живеят заедно, или дали той предвижда брак — с нея или друга — в бъдеще.

Съзнавам също, че изобщо не споменах на Лио за евентуалното ми преместване в Атланта. Ще ми се да си мисля, че просто забравих, но дълбоко в себе си знам, че беше умишлен пропуск, макар да нямам обяснение защо го направих. Безпокоя ли се, че Лио ще погледне на преместването така, сякаш някогашната скучна Елън се влачи след мъжа си? Или ще ме отпише напълно на географско основание? Или защото на определено ниво, аз не искам да се местя, независимо какво казах на Анди?

Пак си повтарям, че по-късно ще имам време за анализи. Точно сега искам само да се наслаждавам на простата красота на момента, който изживявам — изгряващото слънце на хоризонта, тихата египетска музика по радиото, съзнаването, че Лио е до мен на задната седалка, докато изминаваме последния етап на нашето пътуване.

След минути излизаме на бул. „Астория“, точно под моста Трайбъро и издигнатото над улицата метро. Поглеждам нагоре към решетката от коловози и в мен нахлуват спомени, свързани с времето, когато вземах влака за този квартал. Още повече спомени ме заливат, когато завиваме в пресечката на Лио и виждам познатата редица от ниски, тухлени къщи, боядисани в нюансите на кремаво, червено и розово и боклукчийските кофи и зелените тенти отпред. Лио посочва къщата си — в средата на пресечката — и казва на шофьора:

— Ей там, вляво, моля... До белия пикап.

После, докато таксито бавно спира, той ме поглежда отново, поклаща глава и казва почти същото, което си мисля и аз:

— Толкова е странно.

— На мен ли го казваш. И през ум не ми е минавало, че пак ще дойда тук.

Лио прехапва долната си устна, после пита:

— Знаеш ли какво искам да направя в момента?

Няколко непозволени картини минават през главата ми, когато нервно питам:

— Какво?

— Да те грабна от това такси и да те взема със себе си вкъщи — гласът му е толкова нисък, че чак ме хипнотизира. — Да изпържа яйца с бекон... да направя кафе. После да седна на дивана и просто... просто да те гледам и да разговарям с теб цял ден...

Сърцето ми ще се пръсне, докато си мисля за другите неща, които правехме на втория етаж на тази къща, само на няколко крачки от мястото, където сме сега. Всичко друго, освен да разговаряме. Поглеждам Лио в очите, чувствам се слаба и леко ми се гади, докато объркано се мъча да убедя себе си, че няма нищо лошо, ако вляза с него. Какво толкова, ако остана няколко минути и изпия набързо чаша кафе? Анди дори още не се е събудил. Няма да му липсвам поне още час, час и нещо. Какво толкова, наистина?

Прочиствам гърлото си, допирам кокалчетата на ръцете си до бедрата си и поглеждам брояча, който продължава да отброява, докато сме спрели.

— Значи това искаш, а? Още малко да си поговорим на по чаша кафе?

Лио ме изглежда продължително и сериозно.

— Добре. Права си. Съжалявам... — после прокарва ръка през косата си, издиша и вади две двайсетачки от портфейла си.

Поклащам глава в знак на отказ.

— Имам пари, Лио.

— В никакъв случай — в това отношение Лио и Анди имат нещо общо — и двамата не позволяват на жена да плаща за каквото и да е. Но при Анди това като че ли е вродено кавалерство, докато при Лио е въпрос на гордост. Той отново ми навира парите.

— Хайде.

— Прекалено много са — възразявам. — Броячът показва само петнайсет.

— Просто ги вземи, Елън. Моля те.

Понеже не искам нашият последен разговор да се превърне в престрелка заради няколко доларова сметка за такси, вземам парите.

— Добре. Благодаря.

Той кима.

— Удоволствието е мое... Цялата нощ беше... удоволствие за мен — думите му са сковани, но тонът е всичко друго, само не и

механичен. Той говори сериозно. Времето, което прекарахме заедно, му е харесало колкото и на мен.

Улавям скептичния поглед на шофьора в огледалото за обратно виждане, преди да слезе и да отиде до багажника, където запалва цигара и чака.

— Толкова ли ни личи? — пита Лио.

Разсмивам се нервно.

— Предполагам.

— Добре. Докъде бяхме стигнали?

— Аз забравям — чувствам се замаяна и много тъжна.

Лио поглежда към тавана на колата, после отново към мене.

— Мисля, че току-що установихме, че да дойдеш вкъщи е лоша идея, нали?

— Да, струва ми се.

— Ами... тогава — очите му ме изгарят, — май това е всичко.

— Така е. Това е всичко.

Той се поколебава и за секунда, точно както в онзи ресторант, си помислям, че ще ме прегърне или дори ще ме целуне. Но той само ми хвърля кратка, тъжна усмивка, след което се обръща да си върви. Вратата на таксито се затръшва зад него и аз го наблюдавам как премята сака си през рамо, прекосява тротоара и заизкачва стълбите по две наведнъж към предната веранда. Не се обръща да помахва за довиждане, нито да хвърли още един поглед към таксито, просто отваря вратата на къщата и изчезва вътре. Очите ми парят от сълзи, когато колата се отделя от тротоара и аз повтарям и преповтарям в ума си онези последни думи. *Това е всичко.*

[1] Планина — национален парк, разположена североизточно от Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

18.

Някъде по краткия си път от Куинс до Манхатън се изпълвам с различни чувства — от това, че съм изоставена и нещастна, до дълбок копнеж и носталгия, което е поне стъпка в правилната посока, посока на разкаяние. Но когато отварям вратата на апартамента ни и заварвам Анди в любимия си зелен кариран халат внимателно да намастря формата за печене на вафли, не чувствам нищо друго, освен чиста, неподправена, болезнена вина. По някакъв странен начин обаче е почти облекчение, че се чувствам толкова зле — и доказателство, че не съм се отклонила много от правия път. Че дълбоко в себе си съм все още почтена съпруга.

— Здравей, мила — казва Анди, като оставя ножа върху плота и обвива ръце около мен в прегръдка, означаваща „толкова се радвам да те видя“. Вдъхвам свежата му момчешка миризма, толкова различна от мускусната на Лио.

— Здравсти, Анди — долавям формалността в произнасянето на името му; нещо, което двойките почти никога не правят, освен ако не са ядосани или не се провикват от другата стая. После влошавам положението, като го питам с тон, повече обвинителен, отколкото на приятна изненада, защо е станал толкова рано. Просто не мога да не си помисля, че преходът щеше да е по-лесен и не толкова внезапен, ако все още спеше.

— Липсваше ми — отговаря той и ме целува по челото. — Не спя добре без теб...

Усмивам се и казвам, че и той ми е липсвал, но потискащото осъзнаване, че това е пълна лъжа — че съпругът ми изобщо не ми е липсвал — внася във вината ми нотка на паника. Успокоявам се, че така щях да се чувствам, дори ако не се бях видяла с Лио. В края на краищата беше само едно кратко, напрегнато пътуване. Имах сериозна работа да върша. Прекарах голяма част от времето със сестра си. Запознах се и снимах *Дрейк Уотърс*, за бога! При тези обстоятелства да не чезнеш по съпруга си е съвсем нормално, дори предвидимо.

Казвам си, че онзи, който остава сам в същата, всекидневна обстановка, винаги чувства повече липсата на другия. Аз *определено* се чувствам малко самотна, когато Анди е в командировка.

— Гладна ли си? — пита ме Анди.

Кимам и си помислям, че това също е предвидимо, когато си стоял буден цяла нощ и си изял само пакетче фъстъци.

— Ето, вземи тази — посочва той вафлата си „Его“.

— Не, тя си е за тебе — отказвам твърдо. Защото в крайна сметка едно е да държиш ръката на бившето си гадже през цял един романтичен среднощен трансконтинентален полет, и друго — да откраднеш закуската от гладния си съпруг.

— Абе вземи я — настоява той и залива със спираловидна струйка сироп вафлата.

Сещам се как взех парите от Лио на задната седалка на таксито и решавам, че не мога да приема парите му и да откажа на Анди.

— Добре, благодаря — казвам и си вземам вилица от чекмеджето, после се облягам на плота, за да отчупя залък.

Анди ме наблюдава, докато дъвча.

— Хубава ли е? — пита той искрено, сякаш е главен готвач и това е тест за последната му кулинарна новост. Отпускам се и за първи път тази сутрин се усмихвам от сърце и щастливо при мисълта, че Анди е способен да направи и най-дребната домашна случка да изглежда специална и наситена с обич.

— *Върховна* — казвам най-накрая. — Най-хубавата вафла, изпечена на тостер, която съм яла...

Той се усмихва гордо, после се залавя да направи и за себе си и накрая налива мляко в две високи чаши.

— А сега ми разкажи за снимките — казва той и посочва към кухненската маса.

Сядам и дояждам вафлата си, докато му разказвам всичко за пътуването, но внимателно избягвам да споменавам за Лио. Разказвам за хотела, за сестра ми, за ресторанта, за трепетното вълнение от срещата ми с Дрейк и колко доволна съм останала от снимките.

— Нямам търпение да ги видя — вметва Анди.

— Мисля, че ще ти харесат.

Много повече от статията.

— Кога ще ги видя?

— Довечера — отговарям и си помислям как ли ще издържа цял ден, без поне да подремна. — Искам да ги промия още днес...

Анди потрива ръце.

— Страхотно... А автографът ми? Сигурен съм, че си го взела.

Правя извинително изражение и си помислям, че ако знаех, че Лио ще се появи в моя самолет, определено щях да успея да изпълня смущаващата му молба. Всичко щях да направя, за да смекча вината, която чувствам в момента.

— Съжалявам, мили — казвам искрено. — Просто... не ми се удаде възможност.

Той въздиша мелодраматично, после изпива последната си глътка мляко. Върху устната му се появява бял „мустак“ и остава там в продължение на мъчително дълга секунда, преди да го избърше с книжна кърпичка.

— Както и да е — намигва ми. — *Този* път няма да поставям под съмнение лоялността ти.

Макар да е очевидно, че го казва на шега, думите му прорязват сърцето ми като с кама. Няма две мнения по въпроса — аз съм ужасна. Аз съм лоша, много лоша съпруга. Може би не толкова лоша, че да заслужавам „алената буква“^[1], но със сигурност заслужаваща да бъде в немилост. За миг ми минава през ума да си призная всичко, до крайното, нелоялно, напълно излишно отбиване с таксито до дома на Лио. Но този импулс бързо се изпарява, когато Анди избутва чинията си настрани, започва да пука с кокалчетата на ръката си и по лицето му се разлива усмивка, която е несериозна дори за нивото му.

— Добре... Искаш ли да чуеш как мина моят ден вчера?

— Разбира се — и си го представям в детския магазин „Шварц“, след като е избягал от работа, как разглежда разнообразието от играчки като Том Ханкс във филма „Големият“.

— Хванах един самолет в последния момент и си направих кратко едnodневно пътуване.

Сърцето ми затуптява бързо. Знам какво точно следва и заставам нащрек.

— Наистина ли?

— Да — отговаря той, а в главата ми думкат барабани. — До Атланта... За да видя нашата къща.

Поглеждам го и чувствам, че лицето ми насилствено се разтяга в усмивка. „Нашата къща“.

Анди кима.

— Страхотна е, Елън. *Много* ми харесва. И Марго я харесва. И мама я харесва. Ти също ще я харесаш. Направо е съвършена... На живо дори е още по-хубава.

Поемам си достатъчно въздух, за да задам въпроса:

— Ти... купи ли я?

Стягам се, искайки едва ли не отговорът да е „да“, за да не се налага да вземам решение. И по-важното, да не изпитвам чувството, че съм сбъркала. Представям си как очите ми се напълват със сълзи на негодувание и тихичко изричам: „Трябваше първо да говориш с мене! Кой купува къща, без да се е посъветвал с жена си?“. Независимо дали Анди знае, или не, резултатът ще е равен. Една брачна погрешна стъпка за друга.

Но, разбира се, той поклаща глава.

— Не, не съм я купил. Не бих го направил, без първо да говоря с теб... Макар че — продължава той възбудено — ето тук имам офертата, готова да бъде пусната по факса, когато... ако... си кажеш думата — и потупва кафявия плик върху масата. — Мисля, че трябва да действаме бързо. Тя като че ли е най-хубавата от всички други, които огледахме... Очарователна, здрава конструкция, с всичко необходимо. Самото съвършенство... и изненадващо близо да Марго... Искаш ли тази седмица да прескочим да я видиш? А може да огледаме още някоя и друга?

Гледа ме очаквателно, невинно, а аз си помислям: „Какъв адски щастлив вид имаш!“. Чувството е едновременно оценяващо и критично. Едно от онези неща, които особено обичам у него, но в този момент то е също и нещото, което ми се иска да променя у него. Не да го направя нещастен, разбира се, а просто малко по-... семпъл. Толкова ли не вижда, че това решение има нюанси? Няма ли никакви резерви за това да живее толкова близо до семейството си? Да работи за баща си? Да напусне града, който обичаме?

Сърцето ми изведнъж се изпълва с възмущение и колкото и да се опитвам да припиша част от това на разпалеността на Анди, знам, че емоцията ми извира от един източник, от едно място, от един вътрешен конфликт.

Лио.

Докато Анди чака отговора ми, аз си напомням, че няма значение какво ще бъде решението именно за тази къща или дали изобщо ще се преместим в Атланта, животът ми ще продължи, без Лио да е в него. Така че, трябва да го изключа от уравнението и да реша какво е добре за Анди и мен.

Но когато поглеждам очите на съпруга си, стената между двата свята се пропуква — светът в самолета снощи и всичко, което можеше да бъде, и животът ми с Анди, продължаващ напред в дома ни в Атланта. Дом с две, а може би и три коли в гаража. И ловджийско куче, гонещо мъхеста жълта топка за тенис по тучната, зелена морава. И Марго по-надолу на същата улица, готова да размени готварски рецепти и квартални клюки. И Анди, който излиза всяка сутрин в памучния си кариран халат и старчески чехли, за да вземе сутрешния вестник. И бузести, жизнерадостни, синеоки деца с оранжеви надуваеми пояси, които ритат в басейна в задния двор. И аз, която стоя до кухненския прозорец, беля ябълка и с копнеж си спомням за предишния си живот и за разнообразието, което имах. За времето, когато снимах Дрейк Уотърс в Ел Ей. За последното утро, когато видях Лио.

Свеждам поглед към масата и се питам колко ли време ще мине, преди да престана да мисля за допира му в самолета. Преди онзи последен момент отзад в таксито да не изгаря повече съзнанието ми като въглен. И страхът, че той може завинаги да завладее сърцето ми и да ме накара да си отворя устата и да пророня: „Да го направим!“.

От външната страна на нещата аз само давам на съпруга си разрешение да пусне факс. Само се съгласявам на промяна на местожителството, на покупката на някакъв недвижим имот в Атланта. Но в дълбочина то е нещо много повече. Дълбоко в себе си аз също се и разкайвам. Доказвам любовта си. Подновявам клетвите си. Предпазвам брака си. Избирам Анди.

— Не искаш ли да идем да я видиш с очите си? — пита отново той, като нежно поставя върховете на пръстите си в свивката на лакътя ми.

Това е последният ми начин да се измъкна, последната ми вратичка. Всичко, което би трябвало да направя, е да отида да видя къщата и да изляза с решение, *каквото* и да е то, което да не е в полза

на къщата. Нещо, върху което не мога да поставя пръста си. Особен, неприятен фън шуй, който Анди и две южнячки с безупречно чувство за естетика са пропуснали по някакъв начин. Може да се покаже ирационална или неблагодарна, но бих могла да спечеля още малко време. Макар че за какво ще ми е това време, нямам представа. Време да продължа да проверявам гласовата си поща напразно, с надеждата, че той ще се появи да ми каже „още едно нещо“? Време да го търся на всяко кръстовище, във всеки ресторант, във всеки бар? Време да допусна голямата грешка да скоча в едно такси и да се върна на Нютън авеню? Така че в момента се боря против онова, което искам, и вместо това кимам и отговарям:

— Доверявам се на вкуса ти.

Това е вярно, разбира се. Наистина се доверявам на вкуса на Анди. В този момент дори вярвам повече, отколкото на своя. Но също така чувствам някакви други, едва доловими емоции — нездравословни елементи на пасивна агресивност и стоическо негодувание към това да стана покорна, традиционна съпруга и да приемам една изкривена динамика, която никога, в никаква форма не е съществувала в нашите взаимоотношения.

Това чувство ще премине. Това е белег върху локаторния екран на връзката. Просто следвай пътя си докрай.

— Сигурна ли си, мила? — пита тихо Анди.

Умът ми рефлексивно отскача върху сърцето ми и аз казвам високо и ясно, сякаш пред съдебен репортер за вечния, неоспорим протокол:

— Да. Да го направим. Сигурна съм.

[1] Позорен знак „А“, носен от съгрешили жени, по едноименния роман (1850) на американския писател Натаниъл Хоторн. — Бел.прев.

↑

19.

Марго се разплаква, когато ѝ казваме, че подготвяме оферта за къщата, а свекърва ми дори вдига мизата, като заявява, че новината е отговор на молитвите ѝ. Вече задоволена, Марго лесно се разплаква, дори когато не е бременна, на дългите реклами или от няколко тона от „Много тържествено“^[1], а Стела се моли много по-малко, отколкото любимия ѝ син, че се завръща след толкова години, прекарани „горе в Севера“. И все пак. Наистина, няма връщане назад след тези реакции — човек просто не си играе с най-нежните семейни струни.

Така че, когато в Ню Йорк настъпва пролетта, моето кратко, инстинктивно решение, взето над домашно изпечени вафли, без да съм спала и с голяма доза вина, поема по свой собствен, безумен път напред.

За щастие, след като Анди съобщава ликуващ за напускането си в адвокатската фирма, той също, като че ли има най-малкото двойствени чувства по отношение на предстоящото ни преместване, въпреки че вниманието му е съсредоточено повече върху цялостната картина и проявява едва ли не весела невъздържаност — почти както гимназистите от по-горните класове нямат търпение да дойде краят на учебната година и завършването им. Той трескаво крои планове заедно с най-близките ни приятели, прави графици за последните ни вечери в любимите ни ресторанти и купува билети за представления на Бродуей, които сме се канили да гледаме от памтивека. Дори една събота сутрин настоя да отидем с ферибота до Статуята на свободата — забележителност, на която съм се възхищавала от прозореца на самолета, почти като момент на гордост. После, докато изтърпявахме тълпите от туристи, ситния дъжд и ужасно монотонния екскурзовод, Анди ме насърчава да направя снимки на изгледа, за да ги изложим в новия си дом. Угаждам му, но не мога да не си помисля, че една обрамчена снимка на нюйоркското пристанище, колкото и да е внушителна (ако самата аз казвам така), няма да донесе много утеха, когато ще ми липсва недосегаемата енергия на Ню Йорк.

До този момент дребните неща са тези, които се връзват в мен най-силно, докато си вършим работата в града и препускаме към крайния срок през юни. Като богатата структура на всекидневието ми, състояща се от неща, които почти не съм забелязвала преди, но сега ме изпълват със сантименталност. Като ходенето ми пеша на работа и мълчаливото другарство на работещите като мен, с които се разминавам на пешеходните пътеки. Като оживените закачки на Сабина и Джулиън в ателието и острата миризма от печатарската машина на Оскар. Като дълбоките бръчки на мъжа от химическото, докато решително връзва плика с ризите на Анди и ни пожелава приятен ден с турския си акцент, и веселата команда на корейската ми маникюристка „да си избира лак“, макар да е научила досега, че винаги си нося свой собствен. Като полюшването на вагона на метрото, препускащ по релсите, и задоволството, когато хванеш такси в някоя оживена нощ в края на седмицата във Вилидж. Като бургерите в „П. Дж. Кларк“, китайския дим сум^[2] в „Чай-натаун Брасри“ и гевречетата в ъгловата бодега^[3] до нас. Неща като да знам, че когато изляза от нашата сграда от кафяв камък, ще видя нещо ново всеки божи ден. Неща като разнообразния избор и хората, като суровата градска красота, като безкрайното жужене на вероятности навсякъде.

Във всички тези блуждаещи мисли неотменно присъства Лио — наред с обезпокоителното съзнаване, че дълбоко в себе си го свързвам с града и обратното. До такава степен, че, напускайки Ню Йорк, е все едно, че напускам него.

Аз обаче нито веднъж не му се обаждам. Дори когато измислям поне половин дузина безупречни, свързани с работата извинения и също толкова умни обяснения за това защо едно по-категорично приключване може да бъде добре за *всекиго*. Дори когато изкушението е толкова силно, че чак ме плаши — вероятно така бих се чувствала по отношение на кокаина, ако някога бих го опитала.

Вместо това непоколебимо оставам вярна на възвишеното схващане за редното срещу нередното, черното срещу бялото и стопроцентовата лоялност към Анди. Като крайна застрахователна полица считам за нужно да бъде до мен всеки удобен случай, което означава почти през цялото време, след като напусне фирмата. Насърчавам го да ме придружава до работата ми или до някоя фотосесия, влача се с него до гимнастическия салон и планирам

винаги да се храним заедно. Непрекъснато правя първата крачка за физически контакт с него — както в леглото вечер, така дори и на някои публични места. Често му казвам, че го обичам, но никога механично. Напротив, наистина мисля за тези думи, за значението им. Обич като глагол. Обич като ангажимент.

През цялото време си казвам, че съм почти на финалната права. Емоциите ми скоро ще влязат в релси и нещата ще се върнат към нормалния си ритъм, или поне към дните преди онова кръстовище. И ако това не се случи, преди да напусна града, то положително ще се случи в Атланта, в съвсем нов контекст, далече от Лио.

Но докато дните се изнизват и заминаването приближава, се улавям, че се питам какво точно е било нормалното. Нормални ли бяха нещата, когато Анди и аз започнахме да се срещаме? Нормални ли бяха до момента, когато се сгодихме и когато закрачихме по пътеката към свещеника? Обичах ли истински Лио? По едно време бях сигурна, че отговорът е „да“. Но, ако това да го видя отново — и просто да докосна ръката му — може да обели многото пластове в сърцето ми, тогава престанала ли съм да го обичам, както се очаква човек да престане да обича всекиго, освен този, с когото е? Ако отговорът е „не“, тогава дали времето или промяната на географското място наистина ще разреши проблема? И независимо от отговора, какво казва обикновеният *въпрос* за връзката ми с Анди?

Нещата стават по-смуцаващи от странното, неопределено чувство, че този емоционален терен не е напълно непознат, че аз съм изпитала някои от тези чувства много отдавна, още когато майка ми почина. В случая за съпоставка не може и дума да става, тъй като в напускането на Ню Йорк или в това, че няма да разговарям с Лио няма трагичен елемент. Но в известен смисъл, който е трудно да се назове точно и е несигурен, има ясно застъпване.

И така, късно една вечер, когато Анди е навън с приятели, аз се огъвам и се обаждам на сестра ми, надявайки се да намеря точното встъпление — и точните думи, — за да предам какво чувствам, без да повишавам значението на Лио или да проявя неуважение към паметта на майка ни.

Сузан вдига телефона в добро настроение и ми казва, че Винс също е излязъл с приятели, което в неговия случай не е рядкост. Няколко минути говорим общи приказки, после изслушвам

оплакванията ѝ за седмицата, свързани предимно с Винс, и няколко колоритни разказа по време на полет. Най ми харесва този за една побъркана възрастна жена в първа класа, която разляла коктейла си „Блъди Мери“ неведнъж, не два пъти, а три пъти върху пътника до нея и когато Сузан отказала да ѝ сервира четвърти коктейл, тя проявила войнственост.

— В какъв смисъл войнственост? — драмите по време на полет винаги ме развеселяват и удивляват.

— Нарече ме кучка. Чудничко, а?

Разсмивам се и я питам какво е направила после, защото знам много добре, че е имало някакво отмъщение.

— Накарах няколко полицаи да посрещнат пияния ѝ задник на изхода.

И двете прихваме.

— Била е права жената. Ти наистина си кучка.

— Знам. Това ми е призванието.

Пак се разсмиваме и след секунда Сузан най-неочаквано ме пита дали съм се чула с Лио.

Минава ми през ума да ѝ разкажа за полета ни, но решавам, че това е нещо, което винаги ще запазя като лично, свещено. Затова ѝ отговарям, че не съм и въздишам толкова шумно, че това предизвиква продължение.

— Ооо! Какво става?

Замислям се за няколко секунди, после ѝ споделям, че откакто съм се върнала от Ел Ей, Лио не престава да ми липсва и че това чувство изобщо не е стихвало. Че нещо ми напомня за „онази зима“ — което е завоалиран начин да споменем смъртта на мама, когато не сме в настроение да излеем изцяло скръбта си.

— Леле, Елън! Нима сравняваш това, че не си разговаряла с Лио, със смъртта на мама?

Бързо и разпалено отричам и добавям:

— Може би просто съм меланхолична, защото напускам града... и заради всички промени.

— Ти... какво? Сравняваш напускането на Ню Йорк със смърт?

— Не. И това не е — съзнавам, че не бива да си правя труда да споделям такова сложно чувство дори на сестра си.

Но както е в стила ѝ, Сузан ме притиска за обяснение. Замислям се за секунда, после ѝ казвам, че по-скоро става дума за чувството за предстоящ завършек и че колкото и да се подготвям за предстоящото, всъщност не знам какво да очаквам.

— А и този страх, който се натрупва по време на чакането — добавям неуверено. — Както беше с мама... Ние от седмици знаехме, че краят е близо. Смъртта ѝ изобщо не беше изненада. И все пак... дойде ни като изненада, нали?

Сузан прошепва „да“ и за момент разбирам, че и двете безмълвно си спомняме деня, когато училищният съветник влезе съответно в нейната и в моята класна стая, а после изчака заедно с нас навън, до пилона със знамето и една пряспа сняг, идването на баща ни да ни вземе и закара вкъщи, за да я видим за последен път.

— И след това... — продължих, като си заповядвах да не плача и да не допускам никакви картини от онзи ужасен ден или всеки следващ — отчаяно исках да завърша училище и да тръгна по нов път... на ново място, което да не ми напомня непрекъснато за мама...

— Да... Отиването на лагер през онова лято помогна донякъде.

— Наистина — и си спомних, че това беше част от мотивацията ми да потърся колежи, далече от Питсбърг, на места, където мама никога не е била, нито е говорила за тях, при хора, които не знаеха, че съм останала без майка. Прочистих гърлото си и продължих: — Но в същото време, така както много исках да се махна от къщи и от всички вещи на мама, от сълзите на татко — дори от теб, — в същото време ме плашеше мисълта, че веднъж замина ли или прелистя ли календара, или пък направя ли нещо напълно различно от начина, по който живяхме с нея, ще я загубим още по-бързо. Че едва ли не ще... я заличим от съзнанието си.

— Много добре разбирам какво имаш предвид. Много добре... Но... Ели...

— Какво? — питам тихо, знаейки, че ще последва труден въпрос. И наистина, Сузан пита:

— Защо не *искаш* да заличиш Лио?

Дълга минута мисля и въздушната връзка се изпълва с мълчание. Но колкото и да се опитвам, не ми идва подобаващ отговор — или изобщо някакъв отговор.

[1] Серия тържествени маршове, изключително популярни в САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Наименования на леки ястия от китайската кухня, поднасяни с чай, букв. „парченце любов“. — Бел.прев. ↑

[3] Тип испански или латиноамерикански минимаркет. — Бел.прев. ↑

20.

Беше първата събота на юни и последната ни в Ню Йорк. Сутринта пристигнаха трима дебеловрати хамали от Хобокен и след девет часа опаковане апартаментът ни се оголва напълно, остават само няколко куфара пред външната врата, няколко парчета изолирбанд, залепени за кухненските плотове и стотици мънички кълбета прах, които се вихреха по дървения под. Анди и аз, потни и изтощени, стоим в някогашната ни семейна стая и слушаме жуженето на климатика на прозореца, който се напрягаше в жегата.

— Май че е време да потегляме — казва Анди и гласът му отеква в белите стени, за които така и не намерихме време да боядисаме в поинтересен нюанс. Той изтрива бузата си в ръкава на старата си тениска на петна, една от близо трийсетте, които бе определил за „преместване и боядисване“, макар да го подразних, че той вероятно не може да изпадне в положение, в което да боядисва или да се мести в продължение на цял един месец.

— Да, да вървим — отговарям и умът ми се пренася към следващата стъпка от пътуването ни — отиването с такси до хотела, където ще се изкъпем и преоблечем за прощалното ни парти довечера. Двамата най-близки приятели на Анди от юридическия факултет са домакини на събитието, макар че ще присъстват приятели от всички кръгове в живота ни в Ню Йорк. Дори Марго и Уеб ще пристигнат за тържеството, а на сутринта ще се върнат заедно с нас в Атланта, където ще станат официалните ни посрещачи. Събирам ръце и се насилвам да кажа весело:

— Хайде да отпрашваме.

Анди помълчава, после пита:

— Дали първо да не направим нещо... церемониално?

— Какво например?

— Не знам... Може би някоя снимка?

Поклащам глава. Анди е трябвало да ме опознае досега — може и да съм фотограф, но не и такъв, който документира символични

моменти като завършек, начало, дори ваканции и специални случаи. Предпочитам да снимам случайни всекидневни неща — факт, който озадачава, а понякога и обезпокоява приятелите и семейството ми.

— О, не — отказвам и измествам поглед към прозореца и проследявам един гълъб, който се разхожда по циментовата тераса отсреща.

След доста дълъг момент Анди взема ръката ми и казва:

— Как се чувстваш?

— Добре — отговарям и с облекчение установявам, че това е самата истина. — Само малко тъжна.

Той кима, сякаш да потвърди, че завършеците почти винаги са малко тъжни, дори когато има нещо, към което да гледаме напред. После, без повече фанфари, ние се обръщаме и напускаме нашия първи семеен дом.

Няколко минути по-късно таксито ни спира пред хотел „Грамърси парк“ и аз осъзнавам с прилив на угризение и паника, че двамата с Анди изведнъж, *на секундата*, сме се превърнали в гости — *туристи* — в града, където някога живеехме.

Но когато влизаме в прелестното, еkleктично обзаведено фоайе, пълно с марокански плочки, ръчно тъкани килими, полилеи от венецианско стъкло и поставените навсякъде картини на Анди Уорхол, Жан-Мишел Баскиа и Кийт Харинг, аз си казвам, че това е друг начин да усетиш града.

— Ооо! — възкликвам с възхищение от огромната камина от камък и мрамор и лампа във формата на муцуна на риба-трион пред нея. — Това място е *много* яко.

Анди се усмихва и казва:

— Аха. Наистина е страхотно. Като моето момиче.

Усмихвам му се, докато вървим към администрацията, където знойна брюнетка, на чиято табелка е изписано името Беата, ни приветства с „добре дошли“ със силен източноевропейски акцент.

Анди отговаря със „здравейте“ и издокараното, благовъзпитано момче в него изпитва нуждата да обясни нашия мърляв външен вид, затова той смотолева извинително:

— Ние току-що се изнесохме от апартамента си.

Беата кимва в знак на разбиране и вежливо пита:

— Къде се местите?

Аз отговарям с *Атланта*, *Джорджия* възможно най-достолепно, дори ръкомахам възбудено, сякаш разкривам добре пазена северноамериканска тайна, град бижу, който тя трябва обезателно да посети, ако още не го е сторила. Не съм сигурна защо изпитвам нуждата да превъзнасям Атланта пред една напълно непозната — дали аз самата да се почувствам по-добре, или да противодействам на отбранителността, която чувствам всеки път, когато кажа на някого в града къде се местим и неизменно получавам поглед на съжаление или искрена критика: „Защо точно Атланта“.

Анди го приема малко по-лично — както реагирам аз, когато чуя някой да говори лошо за Питсбърг — но всъщност не мисля, че тази реакция е обида за Атланта, доколкото тя е функция на комплекса за превъзходство на Ню Йорк, чувство на самодоволство, че останалият свят или поне останалата част от страната, е хомогенна и по никакъв начин не може да се сравнява. И докато сега негодувам срещу този начин на мислене, неудобната истина е, че не изразявам пълно несъгласие с преценката и знам, че горе-долу така се чувствах, когато приятели напуснаха града — поради друга работа, връзка или да раждат в предградията. „По-добре ти, отколкото аз“, мислех си, макар да съм се оплаквала горчиво от града само преди миг. В края на краищата смятам, че именно този силен ефект е най-завладяващата част от това да живееш в Ню Йорк и нещото, което ще ми липсва най-много.

Във всеки случай отговорът ми, изречен с приповдигнат, изпълнен с гордост тон към Беата, като че ли свърши работа, защото тя се усмихва и възкликва: „О, колко прекрасно!“, сякаш ѝ казах „Париж, Франция“. После тя ни регистрира, запознава ни накратко с хотела, преди да подаде ключовете на Анди и да ни пожелае приятен престой.

Благодарим ѝ и възможно най-незабележимо тръгваме обратно през фойето към съседния бар „Роуз“, който е също толкова богато украсен като фойето и в него има маса за бiliarд с червено кадифе и друга висяща от стената творба на Уорхол. Чувствам, че умът ми започва да се отплесва към Лио и към последния път, когато бях в моден хотелски бар, но пропъждам тези мисли, когато чувам Анди да казва с престорена официалност:

— Какво ще кажеш за по един аперитив?

Подминавам менюто с коктейлите и му казвам, че интересът ми клони към мохито с канела. Той приема и поръчва за двамата в стаята ни. След минути ние се озоваваме сами в луксозна стая с гледка към парка „Грамърси“, едно от любимите ми места в града, макар че никога не съм била отвъд заключените му порти — може би, защото никога не съм била и в хотела.

— Прелест — отбелязвам, докато обхващам с поглед романтичния, безупречно поддържан частен парк и отпивам от мохитото си.

— Знаех, че винаги си искала да го видиш отвътре — казва Анди и обвива ръка около мен. — Затова реших, че ще е чудесен начин за сбогуване.

— Ти винаги мислиш за всичко — казвам и чувствам прилив на признателност към съпруга си.

Анди ми хвърля усмивка, изразяваща „О, глупости“ и отпива солидна глътка от питието си, а после се съблича по боксерки и се пуска в пламенно изпълнение на „Дяволът слезе в Джорджия“.

Прихвам и поклащам глава.

— Я влизай под душа — и си давам обет тази вечер да се чувствам щастлива. Макар че съм капнала от умора. Макар че мразя да съм център на вниманието. Макар че не обичам сбогуванията. И макар че един човек на Нютън авеню няма да присъства и дори си няма и представа, че заминавам.

Час по-късно нашето парти в „Блайнд Тайгър“ — бирария на Блийкър Стрийт, е в разгара на веселието. Осветлението е приглушено, музиката гърми поносимо и аз съм на четвъртата си бира за вечерта. Настоящият ми избор — марката „Лагунитас Хеъри Айбол“ — ми е любимата засега, въпреки че може да е чиста функция на все по-засилващото ми се алкохолно опиянение. Едно е сигурно — отстранила съм всичките си безпокойства и си прекарвам дори по-добре от обета, който си бях дала, предимно защото всички останали изглежда се забавляват много, което никога не се случва, когато се съберат разнородни групи на едно място. Приятелите ми фотографи наистина имат малко общо с тълпата от адвокати, колеги на Анди, или

с облечените по последна мода от Ъпър Ийст Сайд, с които Марго и аз движехме, когато тя живееше в града. До този момент Марго заслужава голямо признание, задето не само че събра всички заедно, ами и ги сплоти, тъй като тя е единственият човек на света, чието присъствие е задължително за всяко парти. Тя е дружелюбна, благосклонна и отзивчива, намира начин да приобщи дори най-непохватния, странящ гост към останалите. Сега я наблюдавам как се движи из залата, с недокоснато дайкири в ръка, изумителна в розовата си деколтирана рокля без ръкави, пристегната в талията, и със сребърни обувки с каишки и високи, тънки токчета. Макар и бременна в шестия месец, коремът ѝ представлява само една малка, заоблена издутина, докато никъде другаде не е наддала и грам, а косата, ноктите и кожата ѝ са дори още по-удивителни отвсякога. Тя твърди, че това се дължи на витамините за бременни. С две думи, тя е най-хубавата бременна, която съм виждала, мнение, което чух поне от пет души тази вечер, включително от една жена от фирмата на Анди, която е точно в същото положение като Марго, но изглежда така, сякаш навсякъде е била напомпана с хелий — в носа, в глезените, дори в меката част на ушите ѝ.

— Стой далече от мен — обърна се шеговито младата жена към Марго. — Караш ме да изглеждам ужасно.

— Тя кара всички около нея да изглеждат ужасно, независимо дали е бременна, или не — намесвам се аз.

Марго скромно отмахва забележката с ръка и ни казва да не говорим глупости, но дълбоко в себе си не може да не знае, че това е истина. За щастие обаче, тя също така е по-очарователна от всички нас, така че никой не може да каже и копче за външния ѝ вид, дори най-противните, които са в нейното положение.

Погледите ни се срещат, когато тя се доближава до мен, Джулиън и жена му Хилари — ние седим край една напукана дървена маса в дъното на бара; тъкмо навреме, за да чуе излиянието на Хилари за това колко се възхищавала на решението на Анди да напусне една голяма фирма. Това е широко коментирана тема на вечерта сред недоволните колеги на Анди и това ме кара да се чувствам по-добре по отношение на преместването ни заради Анди.

— Аз от седем години се каня да напусна — допълва Хилари през смях и си дърпа дългата, руса конска опашка. — Но така и не го

направих.

Джулиън поклаща глава и вметва:

— Ако заделях по долар всеки път, когато тя казваше, че ще го направи, сега двамата можехме да се пенсионираме... А какво прави тя вместо това?

— Какво? — питаме Марго и аз в един глас.

Джулиън перва с пръст рамото на съпругата си и гордо заявява:

— Тя продължава и става съдружник.

— Не може да бъде! Защо не си ми казал досега? — питам Джулиън и го удрям по ръката.

— Тя едва вчера разбра — пояснява той, а аз си помислям за всички пикантни новини в живота му, които ще ми липсват сега, когато вече няма да работим заедно. Бяхме си обещали да поддържаме връзка — и аз мисля, че ще си пращаме имейли и ще се чуваме по телефона от време на време, — но няма да е същото, а и се опасявам, че той, Сабина и Оскар ще останат просто едни приятели, с които само ще си разменяме поздравителни картички. Но веднага слагам тези мисли в списъка на нещата, за които няма да се безпокоя тази вечер, затова се обръщам към Хилари и я поздравявам.

— Анди казва, че е почти невъзможно да станеш съдружник в голяма фирма.

— Особено за жена — вметва Марго, кимайки.

Хилари се размива.

— Е, да, сигурна съм, че ще бъде за кратко. Поне се надявам да е така... Ще стоя там само докато той ме изтощи... После ще си взема отпуск по майчинство и ще отпраша за хълмовете.

Казвам през смях:

— Звучи като план.

— Смяташ ли и ти да имаш такъв скоро? — пита ме Джулиън.

Това е въпрос, който Анди и аз сме си задавали често, откакто обявихме, че се местим, така че имам отговора си готов и репетиран.

— Не веднага — усмихвам се неопределено. — Но все някога в близко бъдеще...

Хилари и Джулиън ми се усмихват, изглежда, че на всекиго най-му харесва неопределеното „близко бъдеще“ в отговора ми. Първото място в списъка държи Марго, която сега се намества по-близо до мен

и ме хваща под ръка. Вдишвам парфюма ѝ, докато тя обяснява, че ние искаме децата ни да са горе-долу на една възраст.

Хилари възкликва:

— О, *определено!* Това ще е толкова хубаво и за двете, момичета... Ще ми се и аз да имах компания в отглеждането на детето, но толкова изостанах от приятелките си. Те вече кандидатстват за предучилищни забавачки, намират се в съвсем различен стадий в живота... Вие сте *толкова* щастливи, че сте заедно и ще живеете близо една до друга.

Двете с Марго измърморваме, че знаем, че сме щастливи и за един удовлетворяващ момент аз чувствам цялата тежест и истина на казаното. Разбира се, подбирането на подходящото време може и да не е идеално. Аз може и да бъда напълно готова да напусна града и децата ми може да бъдат с няколко години по-малки от тези на Марго, но това са дребни подробности. Цялостната картина е направо адски прекрасна. Отношенията ни с Марго, бракът ми с Анди, къщата ни в Атланта — всичко това е прекрасно.

И тази е последната ми мисъл, преди агентката ми Синтия да нахлуе в бара, да огледа помещението и задъхана да се насочи право към мен. Като бивш модел на дрехи големи размери и театрална актриса Синтия има доста необичайно чувство за стил, който кара хората да се заглеждат в нея и да се питат дали е известна. В действителност тя ми каза веднъж, че често я бъркали с Джина Дейвис и дори понякога дава автографи и отговаря на въпроси за филмирането на „Телма и Луис“ или „Бийтълджус“. Наблюдавам я как целува Анди по двете бузи и разрошва косата му, а после продължава стремителния си ход към мене, следвана по петите от съпруга ми.

— Само почакай! Само почакай да видиш какво нося — чувам я да му казва, както седя в другата половина на заведението. След миг и двамата са до мене и след като ѝ благодаря, че е дошла, съзнавам панически какво се кани да разкрие по време на нашето прощално парти.

И наистина, тя издава драматично пълните си, пурпурни устни, докато изважда огромното списание от бялата си чанта с ресни „Баленсиага“ и с вибриращ глас съобщава на увеличаващата ѝ се публика:

— Списание „Платформ“! Направо от печатницата!

— Мислех, че ще излезе по-късно този месец — казвам, чувствайки се скована и оголена, когато виждам не снимките на Дрейк, които бяха обработвала и усъвършенствала часове наред, а името на автора на статията.

— Така е, права си, то няма да се появи по будките по-рано от две седмици — казва Синтия. — Но аз приложих магията си и издействах ранен екземпляр за теб... Реших, че ще бъде чудесен подарък по повод заминаването ти, сладурче — тя се навежда и потупва носа ми два пъти с показалеца си.

— О, Боже. Това е страхотно! — възкликва Анди и повиква още приятели, между които и Уеб, да дойдат при нас.

— Ти вече видя снимките — казвам на Анди с тих, тревожен глас, сякаш нещо можеше да спре нарастващото към нас внимание, породено от Синтия.

— Да, но не на голяма, лъскава корица — отговаря Анди, като застава зад мен и започва да разтрива раменете ми.

Минава още една цяла, мъчителна минута, в която Синтия продължава натрупващата си напрежение мисия, като притиска корицата до набиващата се на очи цепка между гърдите ѝ и подхваща Шекспиров монолог за това колко съм талантива, колко е горда да ме представлява и как съм се запътила към истинска слава, независимо къде живея.

Междувременно спирам погледа си върху задната корица на списанието с черно-бяла реклама с Кейт Мос, любимият ми модел дотогава, и която с удоволствие бих снимала. На снимката устните ѝ са леко разтворени, развятата от вятъра коса отчасти закрива дясното ѝ око, а изражението ѝ е спокойно, но съблазнително.

Докато се вирам в опушените ѝ очи, изведнъж ме изпълва нелепото нарцислично чувство, че тя е на тази страница не за да рекламира часовниците „Дейвид Юрман“, а специално да ми се присмива. „Трябваше да им кажеш по-рано, чувам я да казва с английския си акцент. Имаше достатъчно много седмици да им кажеш, но предпочете да изчакаш последната си вечер в Ню Йорк, в претъпкано заведение. Добра работа.“

— Хайде, Синтия! — подканва я Анди на висок глас и прекъсва параноичните ми мисли. — Покажи ни страхотното списание!

— Добре, добре! — казва Синтия през смях, прелиства страницата с Кейт, вдига списанието високо над главата си и бавно го завърта, за да разкрие Дрейк в целия му блясък. За няколко секунди, докато малката ѝ, но прехласната публика ръкопляска, подсвирква и шумно аплодира, аз съм обзета от сюрреалното чувство на удовлетворение, че това всъщност е *моята* корица. Моята снимка на Дрейк Уотърс.

Но страховете ми се възвръщат с пълна сила, когато Синтия подава списанието на Анди и казва:

— Страница седемдесет и осма, агънце.

Стаявам дъх и мускулите ми се напрягат, когато Анди сяда до Джулиън и започва нетърпеливо да прелиства страниците до историята с Дрейк. Останалите се струпват зад него, възклицавайки одобрително на снимките, над които се бях трудила и бях запаметила, но сега не мога да събера сили да ги погледна. Вместо това се съсредоточавам върху лицето на Анди и с дълбоко облекчение решавам, че той е малко по-опиянен от мен и съвсем не е във форма да чете статията, още по-малко да се вглежда в текста на страницата. И наистина, той целият сияе и се радва на коментарите на приятелите ми фотографии, които любезно оценяват по-артистичните елементи на снимките ми, докато останалите от тълпата задават нетърпеливо въпроси като що за човек е Дрейк, а Марго, с характерната си загриженост, подканва всеки да внимава да не смачка или разлее нещо върху страниците. Това бърбене продължава известно време, докато списанието минава от ръка на ръка покрай масата и се спира пред Марго и мен с последната страница на статията.

— Удивително е — прошепва тя. — Толкова се гордея с теб.

— Благодаря — отговарям и виждам как тя бавно прелиства петте страници на журналистическия материал, после се връща към началната.

— Мисля, че тази ми е любимата — Марго посочва първата снимка на Дрейк, обрамчена от текста на Лио, чието име се мъдри най-отгоре, в средата на страницата.

Въпреки че погледът ми е привлечен право натам, размерът на буквите всъщност не е толкова голям, колкото се опасявах, нито е много тъмен или получерен. Затова, докато Марго бърби за това колко привлекателен е Дрейк и как сполучливо съм уловила същността му,

заклучавам, че може и да се измъкна невредима тази вечер. Дори може да ми се размине *завинаги*. В мен се надига силен прилив на адреналин — чувство на облекчение и триумф, които надделяват над срама, който би трябвало да изпитам. Представям си, че вероятно така се държи крадлата от магазини, когато кима спокойно за довиждане на охранителя на магазина, а в същото време чувства как крадените неща притискат хастара на джобовете ѝ.

Но само миг по-късно късметът ми отлита, когато чувствам как Марго се смразява до мен, а после се отдръпва. Поглеждам я и срещам погледа ѝ — мигом разбирам, че е видяла името на Лио, схванала е за какво става дума и сега е наясно. Очевидно тя не може да е наясно какво *точно* съм правила или не съм правила, но е сигурна, че съм постъпила нечестно с нея и по-важното — с брат ѝ. Ако беше някоя друга, щях да се приготвя за вълна от възмущение или най-малкото — за поредица от въпроси и обвинения. Но аз познавам много добре Марго. Знам колко е въздържана, как подбира думите си, колко е неконфликтна. Освен това знам, че никога няма да каже нещо, което да развали това парти или което и да е парти. Вместо това ме подлага на много по-тежко наказание. Млъква, добива каменно и стоическо изражение, затваря списанието и през останалата вечер повече не се доближава до мен.

21.

— Наистина ли смяташ, че ти е ядосана, задето си приела поръчката? — пита Сузан на другата сутрин, когато ѝ се обаждат от един магазин за сувенири на летище „Ла Гуардия“, за да ѝ разкаже за партито и да ѝ поискам съвет как да се държа с Марго, когато си видим след няколко минути на изхода за отвеждане към самолета. — Може би просто те гони параноя?

Нервно наблюдавам придвижването на Анди на опашката в съседния „Старбъкс“ и казвам:

— Да, така смятам. Защото освен едно набързо „довиждане“ в края на вечерта, тя повече не ми проговори. Нито дума.

Сузан прочиства гърлото си.

— Не е ли обичайно за голямо парти? С толкова много твои приятели наоколо? На вас двете не ви ли втръсва да сте заедно цялата вечер?

Не отговарям веднага, знам, че тези въпроси не са случайни — не съвсем деликатният начин на Сузан да критикува онова, в което вярва, и дори веднъж го спомена, е моята зависимост от Марго. И въпреки че обикновено се измъквам с хитрост от въпроса и защитавам приятелството, сега нямам време за заобикалки. Затова повтарям:

— Виж какво, Сузан. Тя определено не е доволна от цялата тази работа... И честно казано, не я виня. В края на краищата съм женена за брат ѝ, не го забравяй... Така че, имаш ли някакви идеи за това как да оправя нещата?

Чувам шум от течаща вода и потракването на чинии от закуска — или в случая със Сузан, по-вероятно да са чинии от предишната вечер.

— Какво трябва да направиш *ти* или какво бих направила *аз* на твоето място? — иска тя да уточня.

— Не знам. И двете — отговарям нетърпеливо. — И говори бързо... Анди ще се върне всеки момент.

— Добре — казва Сузан и затваря чешмата. — Ами аз бих се държала отбранително и бих й казала да се стегне, да престане да бъде толкова надменна и важна.

Усмиввам се и си казвам: „Не се и съмнявам, че ще го направиш“, а тя продължава да нарежда:

— Така де, какво толкова е станало? Бившето ти гадже те е насърчило към професионалната изява на *живота ти*, възможност да снимаш знаменитост от списъка на най-известните, и ти подобаващо и умно си се възползвала от тази възможност... заради *кариерата си*, а не за да възобновиш стара романтична връзка.

Тъй като аз не казвам нищо, Сузан ме подканва:

— Така ли е?

— Е, да, така е. Разбира се.

— И тъй. Ти заминаваш за Ел Ей и без да ти е известно, Лио също е там. Не е нещо, което си планирала, нали?

— Точно така — в това има нещо мило, но засега е напълно точна версия на събитията.

— После отклоняваш поканата на Лио за вечеря — ти всъщност го пренебрегна напълно — и беше с мен цялата вечер.

Кимам енергично и си помислям, че трябваше да се обадя на Сузан от бара още снощи; можех да си спестя доста от вътрешната си борба с този псевдоагитиращ разговор.

Тя продължава:

— И на самата фотосесия на другия ден ти прекара с него всичко на всичко около десет минути, като се държа напълно професионално. Нали така?

Технически, всичко това също е вярно, но замълчавам, мислейки си за похотливите мисли, които имах преди снимките; за продължителния поглед на Лио в ресторанта и, разбира се, за дългия, интимен, вълнуващ полет, когато си държахме ръцете.

— Точно така.

— И двамата не сте се чували, откакто се върнахте в града?

— Не — това също е съвсем вярно и е подвиг от моя страна, който заслужава похвала, като се има предвид колко много пъти *исках* да му се обадя. — Не сме.

— Е, тогава, кажи ми. Къде е голямата обида към семейство Греъм?

Вземам един прозрачен снежен глобус, на който пише „Аз обичам Ню Йорк“ от полицата, натъпкана с пластмасови дреболийки и леко го разклащам. Докато наблюдавам как снежинките падат върху Емпайър Стейт Билдинг, отговарям:

— Няма такава, предполагам.

— Всъщност — казва Сузан, подразнена от този отговор — Марго *знае* ли изобщо, че си се виждала с Лио?

— Ами... не. Вероятно само предполага, че сме се срещнали... което, естествено, стана.

— *Професионална* среща.

— Добре, чух те. Така че... смяташ ли, че трябва просто да разведря атмосферата, като ѝ разкажа как беше.

— Всъщност, не. Аз не бих. Тя ще те надвие с нейната пасивно агресивна игра. Според мен ти трябва просто да си траеш и да изчакаш тя да ти се обади.

— Ами ако не го направи? — сецам се за Кортни Финамор, една от най-близките приятелки на Марго от колежа, от която тя се отдръпна, след като Кортни се напи на един бал на женския клуб към университета и повърна в чисто новия сааб на Марго. Макар Кортни да показва, че се разкайва, тя изобщо не предложи да почисти колата или да плати за щетите. Не ѝ било до парите, възрази Марго, както си бях помислила, а до цялото това невероятно нехайство и грубиянство, както и до предположението, че, видиш ли, Марго има пари, затова едва ли ще има нещо против да се бръкне за почистването. Марго просто не можа да подмине случката, като все повече се уверяваше, че Кортни била толкова недостойна и егоистична. И все пак, въпреки тези силни чувства, тя не се настрои против Кортни. Просто се оттегли от приятелството, и то толкова тихомълком, че предполагам Кортни едва ли беше забелязала промяната в отношението на Марго към нея до деня, когато се сгоди и покани Марго за кума. След много кратък размисъл Марго реши, че не може да бъде двулична, затова учтиво отклони оказаната ѝ „чест“, без да дава никакво обяснение, извинение или оправдание. Марго присъства на сватбата, но очевидно тяхното приятелство бързо се развали и днес двете изобщо не си говорят — дори когато се срещнаха случайно през един уикенд миналата есен.

Макар че не мога да допусна такава отчуждение да се случи между Марго и мен, пак чувствам дълбоко угризение, когато казвам на

Сузан:

— Наистина не е в стила на Марго да се опълчва срещу хората.

— Ти не си „хората“. Ти си така наречената й „най-добра приятелка“. И ми казваш, че тя няма да се отнесе така и с теб ли? — Сузан подсвирква за по-голям ефект.

— Не знам. Може и да го направи — наежена съм от нейното „така наречена“ и се опитвам да се сетя за пример, когато Марго е била пряма с мен. По ирония единственият ми пример е свързан с Лио. — Тя ме нападна, когато с Лио скъсахме и аз се превърнах в глупава неудачница...

Сузан безапелационно ме прекъсва.

— Не си била глупава неудачница. Просто остана с разбито сърце. Има разлика.

Това мнение, разбира се, ме обезоръжава, тъй като никой не иска да вярва, че е глупав или неудачник, а още по-малко *глупав* неудачник, но в този момент времето ми *изтича*, защото Анди вече върви към мен с кафетата ни.

— Ето го, идва — казвам. — Каж ми какво е заключението.

— Заключението е, че това е нещо между *теб* и *Анди*... а не между теб и зълва ти, най-добрите ти приятелки и който и да било друг — тя изрича „най-добрите ти приятелки“ със сарказъм. — Но ако чувстваш, че искаш да разведриш атмосферата, направи го...

— Добре.

— Каквото и да направиш обаче, не се показвай като плашлив заек. И недей да раболепничиш или да се разтреперваш... Ясно?

— Ясно — отговарям и поемам кафето си от Анди, като му хвърлям благодарствена усмивка. Не помня някога тъй силно да съм се нуждаела от кофеин.

— Щото, Ели... — додава пламенно Сузан.

— Да?

— Ако раболепничиш или се разтрепериш... ти поставяш адски лош прецедент за себе си там в Дикси^[1].

Съветът на Сузан кънти в ушите ми, когато с Анди купуваме снежния глобус като последна, сантиментална прищявка и завиваме покрай ъгъла на път за изхода към самолета.

„Недей да раболепничиш и да се разтреперваш“, повтарям си наум и се питам дали така се държах снощи. Знам, че не съм

раболепничила пред Марго, понеже ние и дума не си разменихме, но дали не се бях разтреперила? Дали избягвах Марго толкова или може би повече, отколкото тя мене? Ако е било така, вероятно съм влошила нещата, като съм засилила лекото ѝ съмнение в огромно подозрение? И макар да съм сигурна, че тя видя името на Лио, може би аз също преувеличих нейната реакция в главата си, като допуснах собственото си гузно съзнание, силните емоции на преместването ни и най-малко едно питие в повече да изкривят действителността. Може би всичко ще изглежда и ще бъде различно тази сутрин. Така майка ми обичаше да казва често и когато се приближихме до Марго и Уеб, които вече бяха при изхода, аз стиснах палци днес да не е изключение от нейното правило.

Поемам си дълбоко дъх и изричам едно изпреварващо, ентузиазизирано „здравейте“, с надеждата да не прозвуча неестествена, както се чувствам.

Както винаги Уеб става и ме целува по бузата.

— Добр'утро, скъпа!

Марго, облечена безупречно в тъмносин пуловер, бели панталони и черешови на цвят ниски обувки, които подхождат на червилото ѝ, вдига глава от романа на Никълъс Спаркс и се усмихва.

— Ей, добро утро! Как мина остатъкът от нощта ви?

Сините ѝ очи се местят от мен към Анди и обратно и аз не долавям нищо по лицето, тона или поведението ѝ, което да подсказва, че е сърдита или разстроена. Напротив — тя показва обичайната си сърдечна, дружелюбна същност.

Залива ме облекчение и аз сядам до нея и ѝ давам безопасен отговор с безгрижен глас:

— Много забавно.

— Отчасти *прекалено* забавно — добавя Анди, като сяда от другата ми страна и слага ръчния ни багаж в краката си. — Май че не биваше да изпивам последното си питие в два сутринта.

Марго подгъва малко ъгълче от страницата, до която е стигнала, затваря книгата и я пъхва в голямата си черна чанта.

— В колко се прибрахте в хотела? — пита тя.

Двамата с Анди се споглеждаме и свиваме рамене.

— Май беше към три — казвам, вече напълно отпусната.

— Там някъде — добавя Анди и потърква слепоочията си.

Марго прави гримаса на съчувствие.

— Трябва да кажа... че това е една от най-добрите страни на бременността. Девет месеца никакъв махмурлук.

— Мила, та ти нямаш никакъв махмурлук от девет години — вметва Уеб.

Разсмивам се и се помислям, че той вероятно е прав за това. Пръстите на едната ми ръка ще са много, за да преброя колко пъти Марго е губила контрол в колежа или през двайсетте ни години. Като под „губила контрол“ нямам предвид да танцува гола до кръста на купони, а това, че си сваляше съвършено добрите контактни лещи и ги хвърляше в храстите на път за вкъщи от някой купон или пък излапваше цял пакет картофен чипс барбекю.

След няколко минути непринуден, безсмислен разговор Уеб казва, че отива за вестник. Анди предлага да го придружи и двете с Марго изведнъж оставаме сами в момент, който може да се определи като момента на истината.

И се оказва точно такъв.

— И тъй, Ели — подхваща тя бързо. — Умирам да говоря с теб.

„Можеше да ми скроиш номер“, помислям си и ѝ хвърлям кос поглед — изражението ѝ издава повече любопитство, отколкото обвинение.

— Знам — казвам плахо.

— Лио, значи? — пита тя с широко отворени очи и без да мига.

Стомахът ми се свива, като чувам името му на висок глас и изведнъж ми се приисква името му да беше по-обикновено — като Скот или Марк. Име, разводнено от други случайни запознанства или асоциации. Но в живота ми има само *един* Лио.

— Знам — повтарям и печеля време, като отпивам дълга глътка кафе. — Трябваше да ти спомена за това по-рано... щях да го направя... но нали разбираш... преместването... бебето ти... Много неща ме разсеяха...

Съзнавам, че пелтеча и че Сузан положително щеше да определи края на отговора ми като нещо, доближаващо се до раболепничене на плашлив заек, затова се стягам и опитвам от друг ъгъл. — Но съвсем не е така, както изглежда... Един ден аз... аз просто го срещнах случайно на улицата и бързо се разминахме... Не след дълго той се

обади на агентката ми и ме предложил да снимам Дрейк. Само това е, наистина...

Това е достатъчно за истината, за която не се чувствам напълно зле, като редактирам историята — пропускайки, че го видях в Ел Ей, а после и в самолета.

Марго изглежда видимо облекчена.

— Знаеш си, че ще е нещо толкова — казва тя. — Просто... си помислих, че щеше да ми кажеш за това? — тя добавя последната част предпазливо, изразявайки повече разочарование, отколкото присъда.

— Наистина смятах... и щях да го направя, преди списанието да излезе от печат — отговарям, без да съм сигурна в думите си, но се оправдавам щедро поради липса на доказателства. — Съжалявам.

Отново си помислям за Сузан, но си казвам, че едно простичко „съжалявам“ е много далече от раболепничене.

— Няма за какво да съжаляваш. Всичко е наред — казва бързо Марго.

След няколко секунди спокойно мълчание, в което аз просто си мисля, че трябва да ми се е разминало напълно, тя завърта диамантената си обеца докрай и пита без заобикалки:

— Анди знае ли?

Незнайно защо не очаквах такъв въпрос и той засилва остатъчната вина и махмурлука ми. Поклащам глава, чувствайки, че това не е отговорът, на който тя се надява.

И наистина, тя ме поглежда състрадателно.

— А ще му кажеш ли?

— Ами... предполагам, че трябва? — гласът ми се извива въпросително.

Марго погалва корема си с ръка.

— Не знам — казва тя замислено. — Може би не.

— Наистина?

— Може би не — повтаря тя по-решително.

— Не мислиш ли, че той ще види... името му? — изведнъж ми хрумва, че ние не сме използвали такъв род стратегия и анализ на взаимоотношенията от години. А и не е било нужно. Освен няколко глупави аргумента, които възникнаха по време на плановете за сватбата ни (в които Марго взе моята страна), Анди и аз никога не сме

се карали, или поне не по такъв начин, който да се нуждае от споразумение или намеса на приятелка.

— Вероятно не — казва Марго. — Той е мъж... Всъщност знае ли фамилията на Лио?

Отговарям, че нямам представа. Мисля, че я знаеше навремето, но може да я е забравил.

— В края на краищата — продължава тя, като кръстосва краката си в глезените, — какво значение има?

Поглеждам я, изпълнена деветдесет процента с трепетно вълнение от посоката, в която тръгна, и десет процента разтревожена, че това може да е вид капан, поставен от една лоялна към брат си сестра.

„Кръвта вода не става“, чувам Сузан да казва, когато кимам неопределено и чакам Марго да довърши мисълта си.

— Не може да се каже, че Лио е голямата любов в живота ти или нещо от сорта — заключава Марго.

Понеже не отговарям веднага, тя повдига красиво извитите си вежди още по-високо, очевидно чакайки потвърждение и уверение.

Затова казвам възможно най-решително:

— Не, не е.

Този път *знам*, че лъжа, но имам ли избор?

— Той е просто... един мъж от далечното минало — додава Марго и гласът ѝ замира.

— Така е — потвърждавам, свивайки се при мисълта за съвместния ни полет.

Марго се усмихва.

Аз също успявам да ѝ се усмихна.

После, точно когато наземната стюардеса съобщава, че е време да тръгваме към самолета и съпрузите ни се приближават до нас с купчина вестници, списания и бутилирана вода, тя се навежда и прошепва поверително:

— Какво ще кажеш просто да продължим напред и да запазим това за себе си?

Кимам и си представям как двете буквално напъхва ме разни изрезки под големия персийски килим, докато си тананикаме песента от „Златни момичета“ — една от любимите ни шоу програми, която гледахме след часовете в колежа.

— Всичко е добре, когато свършва добре — заявява Марго, думи, които, колкото и да е странно, ме утешават, но и ме изпълват с лошо предчувствие. Думи, които кънтят в главата ми, когато четиримата събираме ръчния си багаж и тръгваме бавно към нашия „Джетуей“ и моя нов живот, ново начало и нещо, което може да се определи донякъде като изкупление.

[1] Dixie — прозвище на Южните щати, станали конфедерация след Гражданската война. То води началото си от създадената през 1859 г. песен Dixie's land от Даниъл Емет (1815–1904). — Бел.прев. ↑

22.

Следващите няколко седмици, докато с Анди се установяваме в новия си дом, аз правя всичко възможно да вървя по пътя на изкуплението. Всяка сутрин, като се събудя, започвам да се навивам, като повтарям под душа весели клишета на висок глас като: „Домът е там, където е сърцето“ и „Щастието е състояние на ума“. Казвам на Анди, на Марго и Стела, дори на непознати — като на продавачката в хранителния магазин „Хоул Фуудс“ и на жената зад мен на опашката за заверка на документите ми за колата — че съм щастлива тук и че Ню Йорк не ми липсва. Казвам си, че само да мога да пожелаая тези неща да са истина, миналото ми ще бъде заличено, прегрешенията ми ще бъдат изчистени и Лио ще бъде забравен завинаги.

Но въпреки най-големите ми усилия с най-чисти намерения, нещата не се развиват точно така. Напротив, докато върша цялото обзавеждане през куп за грош — дали когато подреждам снимките с рамки върху лавиците на вградените библиотечни шкафове от двете страни на каменната камина, когато оглеждам внимателно видовете пластмасови кутии за съхранение на храна в магазина „Таргет фор Рабърмейд“, когато заедно с декоратора на Марго ще се спирам пред мострите за платове или ще засаждам бели каладиуми в големи бронзови саксии на предната ни веранда — аз се чувствам без настроение и не на място.

И по-лошо, гложди ме мисълта, че бях повече себе си по време на онзи полет в малките часове — състояние, в което не се бях чувствала от много отдавна, и че направих грешка, задето напуснах Ню Йорк. Голяма грешка. Грешка, която би станала повод за негодувание и би породила опасни пукнатини в живота ми. Грешка, която причинява болка на сърцето ти. Грешка, която те кара да копнееш за друг избор, за миналото, за някой друг.

Междувременно задоволството на Анди, клонящо към искрена радост, ме кара да се чувствам още по-отчуждена. Не толкова, защото нещастieto не идва само — въпреки че има такъв елемент — но

защото неговото щастие означава, че преместването ни е за постоянно и аз ще бъда впримчена в този свят завинаги. В неговия свят. Доживотна присъда с попадане в автомобилно задръстване и наложителното шофиране навсякъде, дори за чаша кафе или за бърз маникюр. С отбиване в редица от малки магазинчета и с липсата на избор за доставка на късна вечеря вкъщи. Със събиране на безсмислено лъскави, ненужни вещи, за да запълвам празните пространства в нашия разпръснато застроен дом. Със заспиване, заслушана в дразнещата мъртва тишина, вместо в приятното жужене и пулсиране на големия град. Със спокойни, знойни лета с Анди, който играе голф и тенис всеки уикенд, и без нито една бяла Коледа. С разтапящи се от любезност руси, синеоки съседи, които се обличат с „Лили Пулицър“ и играят на карти, и с които на практика нямам нищо общо.

Но ето че една сутрин през август, след като Анди тръгва за работа, а аз се озовавам наред с кухнята с неговата купа с овесени ядки, която той небрежно беше оставил на масата, изведнъж осъзнавам, че онова едва доловимо чувство вече е избуяло напълно, до задушаване. Втурвам се към мивката, хвърлям купата му в нея и панически се обаждам на Сузан.

— Мразя това място — казвам ѝ, едва удържайки сълзите си. Самото изричане на думите на висок глас като че ли затвърдява отношението ми и прави чувствата ми едновременно официални и окончателни.

Сузан издава успокояващ звук и казва:

— Преместването винаги е трудно. Нима отначало не мразеше Ню Йорк?

— Не — възразявам, все още надвесена над мивката и едва ли не се наслаждавам, че се чувствам като угнетена, призната домакиня. — Ню Йорк беше приспособяване. Отначало бях поразена... Но никога не съм го мразила. Не и както се чувствам сега.

— Какъв е проблемът? — пита тя и за секунда ми се струва, че е искрена, докато не добавя: — Привързаният съпруг ли? Огромната къща? Басейнът? Новото ти аудио? Или... момент... сигурно е това, че спиш до късно и не се налага да ставаш и да отиваш на работа, така ли?

— Ей, я почакай — казвам, чувствайки се разглезена и неблагодарна като знаменитост, която се оплаква, че не може да се усамоти и че животът ѝ е *тооолкова* труден. И все пак продължавам, вярвайки, че чувствата ми са оправдани. — Полудявам, че агентката ми не се обажда с поръчка и аз по цял ден снимам магнолиите в задния ни двор или как Анди се разтакава с кутията с инструменти и се прави на сръчен... или децата на ъгъла, които продават лимонада, докато бавачките им не ми отправят кръвнишки поглед, сякаш ще им направя нещо... Просто искам да работя...

— Но не ти е *нужно* да работиш — прекъсва ме Сузан. — Има разлика, повярвай ми.

— Знам. *Знам*, че съм късметлийка. Знам, че трябва да съм развълнувана или поне — *задоволена* с всичко... *това* — и обхващам с поглед просторната си кухня с нейните мраморни плотове, с блестящата готварска печка „Викинг“ и пода с широки кедрови дъски. — Но просто не се чувствам добре тук... Трудно е за обяснение.

— Опитай — подканва ме Сузан.

Главата ми се изпълва с обичайните ми оплаквания, преди да се спра на незначителния, но по някакъв начин символичен анекдот от предишната вечер. Разказвам ѝ как едно малко момиченце от съседната къща дойде да ни продава курабийки, правени в девическия скаутски лагер, и как се подразних, докато наблюдавах Анди да се мъчи над формуляра за поръчки, сякаш вземаше решението на живота си. Имитирам го, като преувеличавам акцента му: „Какво трябва да вземем: три кутии «Тагалонг» и две «Тин Майнт»^[1] или две «Тагалонг» и три «Тин Майнт»?“.

— Да бе, какво важно решение! — заявява безизразно Сузан.

Не ѝ обръщам внимание и продължавам:

— А после Анди и майката на малкото момиченце се впускат в двайсетминутни празни приказки за техните две степени на разделение^[2], което очевидно е *много* в този град — и всичките им общи познати от „Уестминстър“...

— Лондонското ли?

— Не. Много по-важно от онова малко старо абатство в Англия. Въпросното „Уестминстър“ е най-елитното частно училище в Атланта... в целия Югоизток, скъпа моя.

Сузан се засмива кратичко и на мен ми минава през ума, че макар тя да иска да съм щастлива, вероятно на някакво ниво моето състояние ѝ доставя удоволствие. В края на краищата тя ми го каза още от самото начало: „Ти си аутсайдер. Не си една от тях. И никога няма да те допуснат напълно до тях“.

— И после — продължавам, — когато мисля, че всичко е приключило и ние с Анди може да се върнем към нашето безсмислено, сковаващо гледане на телевизия — между другото, имам чувството, че само това правим, — майката кара дъщеря си да благодари на „господин и госпожа Греъм“ и за секунда на дезориентация поглеждам през рамо за родителите на Анди, преди да осъзная, че аз съм госпожа Греъм.

— Не искаш ли да си госпожа Греъм? — пита Сузан многозначително.

Въздъхвам.

— Не искам връхната точка на деня ми да бъде „Тин Майнт“.

— „Тин Майнт“ са много вкусни. Особено ако ги подържиш във фризера.

— Я стига.

— Извинявай. Давай нататък.

— Как да ти кажа... Чувствам се просто... като в капан... изолирана.

— Ами Марго?

Обмислям въпроса, разкъсвана между чувството на подчертана лоялност към приятелката ми и тъжната истина, че макар да разговарям с Марго по няколко пъти на ден, усещам известно отчуждение напоследък, чувство, което започна с онзи неин укорителен поглед по време на прощалното ни парти — и което остана, въпреки разговора ни на другия ден на летището.

Тогавя ѝ бях благодарна, че ме оправда, че не ми обърна гръб въпреки прегрешението ми. Но сега ме изпълва смущаващото, дразнещо чувство, че тя всъщност смята, че дължа на нея, на Анди и цялото семейство толкова много. Че съм извадила късмет, че съм тук, в сърцето на династията Греъм и че не е възможно да ми липсва Ню Йорк, че нямам право да изпитвам някакви чувства за каквото и да било или когото и да било, ако те по някакъв начин не съвпадат с

тяхната представа, тяхното мнение за подобаващо благоприличие и достойнство.

„Онова, което най-много ти харесва, е нещото, което ще те доведе до лудост“, мисля си аз — и това е самата истина. Толкова ми харесваше съвършеният като картина свят на Греъмове. Възхищавах се на богатството, успехите, близостта им един към друг — как дори бунтарят Джеймс (който най-накрая се изнесе от къщата за гости на родителите си) започна да ходи на църква почти всяка неделя сутрин, макар и с кървясали очи и вмирисани на цигари смачкани панталони таки. Харесваше ми, че те се съветват един с друг, преди да предприемат нещо, че са изключително горди с фамилното си име и традиции и че до един издигат Стела на пиедестал. Харесвах факта, че никой не беше умрял, разведен или дори разочарован.

Но сега... Сега се чувствам като в капан. Поставен от тях. Поставен от всичко това.

За секунда ми минава през ума да призная това на Сузан, но съзнавам, че ако го сторя, ще си проиграя картите. Никога няма да съм в състояние да си върна думите назад или да ги смекча и някой ден, когато бурята отmine, сестра ми може да ми ги хвърли в лицето. Това ѝ е присъщо.

Затова просто казвам:

— Марго е добре. Продължаваме да се чуваме често... Но просто не сме на една и съща вълна... Тя е погълната от бременността си, което е разбираемо, предполагам...

— Мислиш ли, че скоро ще бъдете отново на една вълна? — пита тя, явно намеквайки за плановете ни с Анди да създадем семейство.

— Вероятно. Може и аз да нароя няколко дечица. Ние вече така сме се застояли вкъщи, че сякаш ги имаме. Тъкмо за това си мислех снощи... Как родителството изглежда толкова приятно за приятелите ни в Ню Йорк, които имат деца. Те като че ли изобщо не са се променили — същата комбинация от незрялост, но са станали и по-изтънчени. Юпита работяги. Преобладаващото население в града. Продължават да ходят да слушат хубава музика и да се отдават на дълга закуска в модни ресторанти.

Въздъхвам и се сещам за Сабина — как, вместо да води трите си близнечета само на часове за игри и безсъдържателна музика, тя също така ги мъкне в МоМА^[3] или на филмовия фестивал САН. И вместо да

ги облича в бухнали гащеризончета, тя ги облича в обикновени черни памучни тениски и дънки, като ги превръща в мини сабинчета, размивайки границите на поколенията.

— Но тук разговорът изглежда истински — продължавам, вече възбудена. — Всеки е завършена личност, дори преди да има деца. Като през петдесетте години, когато младежите ставаха като родителите си на двацет и една... И аз чувствам как и ние — Анди и аз — ставаме такива... Вече я няма загадката, няма го предизвикателството, страстта, силното желание. Просто е това... нали разбираш. Това ще е нашият живот отсега нататък. Само че това ще е животът на Анди. Не моят.

— Значи той е доволен, че сте се преместили? И не изпитва никакво угризение?

— Никакво. Прелива от вълнение... Подсвирква си дори повече от обикновено... Същински Анди Грифит^[4]. Подсвирква си вкъщи. Подсвирква си в двора и гаража. Подсвирква си, докато тръгва на работа с татенцето си или отива да играе голф с тукашните си най-добри приятели.

— Тукашните си най-добри стари приятели? Ти не каза ли, че червеновратите^[5] не живеят в Атланта?

— Не говоря за червеновратите, а за бившите членове на братствата в колежа.

Това размива Сузан, а в това време аз изплаквам остатъците от „Трикс“, които плуват в локва от мляко с цвета на розово великденско яйце, и макар навремето да намирах избора за закуска на Анди симпатичен, в този момент просто се чудя как е възможно един зрял човек, без деца, да яде овесени ядки с пастелен цвят, на чиято кутия е нарисувано зайче.

— Каза ли му как се чувстваш? — пита сестра ми.

— Не. Няма смисъл.

— Не виждаш смисъл в честността? — пробва тя внимателно.

Подобно нещо ѝ казвам винаги, когато тя и Винс имат проблеми: „Бъди открита. Споделяй чувствата си. Излей ги навън“. Изведнъж ми хрумва, че не само сме си разменили ролите, но и че такъв съвет е по-лесно да се изговори, отколкото да се изпълни. Той изглежда лесен само когато твоите проблеми са относително маловажни. А точно в този момент моите проблеми са всичко друго, но не и маловажни.

— Не искам Анди да се чувства виновен — казвам, което е сложната страна на въпроса.

— Добре, но може би трябва да се чувства виновен. Той те накара да се преместиш.

— Не ме е карал да правя нищо — възразявам, пронизана от успокояваща защита на Анди. — Той ми предложи куп вратички за измъкване. Аз просто ги подминах... Не оказах никаква съпротива.

— Постъпила си глупаво.

Отдалечавам се от мивката и с чувството, че съм десетгодишна, заявявам:

— *Ти* си глупава.

[1] Марка шоколадови бисквити. — Бел.прев. ↑

[2] Перифраза на модела „шест степени на разделение“, според който човек може да стигне до всеки друг човек посредством пет или шест свои познати. — Бел.прев. ↑

[3] Съкращение на Museum of modern art — Музей на съвременното изкуство. — Бел.прев. ↑

[4] Телевизионен сериал, излъчван от 1960 до 1968 г. „Шоуто на Анди Грифит“ разказва за овдовелия шериф Анди Тейлър, чиято роля се изпълнява от Анди Грифит. — Бел.прев. ↑

[5] Превод от rednecks — название на бедните бели земевладелци в Южните щати. — Бел.прев. ↑

23.

Няколко дни по-късно, на фона на гласа на Опра и пленена от своята маниакалност, надписвам гладки бели етикети за чекмеджетата в кухнята. На думата „шпатули“ чувам почукване на страничната врата и вдигам глава — виждам Марго през прозорчето на вратата.

Още преди да ѝ помахам да влезе, тя отваря вратата с думите:

— Здравсти, мила. Аз съм!

Докато изключвам звука на телевизора и вдигам поглед от маркера, се чувствам две трети благодарна за компанията ѝ и една трета — подразнена от нейното самонадеяно нахълтване. И може би малко смутена, защото ме сварва да гледам телевизия през деня — нещо, което в Ню Йорк никога не правех.

— Здравсти — повтаря тя и ми хвърля крива усмивка. Облечена с прилепнала по торса ѝ деколтирана блуза без ръкави, черен клин и с джапанки, тя създава впечатлението, че бременността ѝ ѝ тежи и я прави едва ли не тромава, поне според стандартите на Марго. Дори ходилата и глезените ѝ започват да се подуват. — Нали ще дойдете вкъщи на вечеря?

— Разбира се. Дори те търсих по телефона, за да потвърдя... Къде беше? — струва ми се твърде необичайно да не знам точното местонахождение на Марго.

— На предродилна йога — тя се навежда да седне на дивана, издавайки стон. — А ти какво правиш?

Изписвам с печатни букви „решетъчни лъжици“ върху етикета и го вдигам.

— Организирам се.

Тя кимва разсеяно в знак на одобрение и пита:

— Какво ще кажеш за Джоузефин?

Поглеждам я учудено, докато не схващам, че говори за име на бебе. *За кой ли път.* Напоследък като че ли друго не обсъждаме. По принцип тази игра на имена ми харесва и, естествено, разбирам значението на името на дете — понякога като че ли името също

оформя личността — но вече започва да ми писва от тази тема. Ако Марго поне беше научила пола на бебето, задачата щеше да ни улесни наполовина.

— Джоузефин... — повтарям. — Харесва ми... очарователно... нестандартно... много симпатично.

— Хейзъл? — пак предлага тя.

— Хмм. Малко ми е позъорско. Освен това... не се ли казва така дъщерята на Джулия Робъртс? Нали не искаш да те одумват, че копираш звездите?

— Е, да, сигурно. А Тифани?

Това име не ми харесва особено и го възприемам като някакъв придатък на иначе класическия списък на Марго, но аз продължавам да съм тактична. Да кажеш на приятелка, че не ти харесва потенциалното име на бебето ѝ, е доста опасно (все едно да заявиш, че не харесваш гаджето ѝ — гаранция, че те ще се оженят).

— Знам ли. Хубаво е, но ми е някак... Мислех, че ще се придържаш повече към традиционните, семейни имена.

— Това правя. Тифани се казва братовчедка на Уеб — онази, която почина от рак на гърдата... Но според мама то е име на осемдесетте, някак натруфено... особено сега, когато търговската марка стана толкова популярна...

— Е, да, знам за няколко жени с името Тифани в Питсбърг — изтъквам. — Така че, вероятно тя е права, че е доста изтъркано...

Марго не долавя намека ми и весело продължава:

— То напомня за „Закуска в «Тифани»“ и Одри Хепбърн... А! Какво ще кажеш за Одри?

— Одри ми харесва повече от Тифани... макар че не му отива рима „кобри“.

Марго се размива — тя е голям фен на моите игрословици.

— Какво ти разбира едно дете от думата „кобри“?

— Знае ли човек... — после питам: — Какво стана с името Луиза?

Седмици наред Луиза — друго семейно име — държеше първенството при женските имена. Марго дори купи бански костюм от една разпродажба на детски дрехи и го даде да се избродира едно „Л“, в случай че бебето е момиче. Което между другото толкова ясно показва какво е предпочитанието на Марго, че започнах да се безпокоя

бебето да не се окаже момче. Дори снощи споделих с Анди, че Марго ще бъде като актриса, номинирана за „Оскар“, която чака картончето да бъде прочетено. Върховно напрежение, последвано от главозамайване, ако спечели — и да се прави пак на развълнувана, ако не спечели.

Марго продължава:

— Луиза ми харесва. Само че просто не мога да го приема.

— Не е лошо да побързаш и да избереш някое. Остават ти само четири седмици.

— Знам. Което ми напомня, че трябва да почнем да правим фотосесията с бременността ми... В понеделник ще ходя на фризьор, а пък Уeb каза, че през следващата седмица ще може да се прибира по-рано. Така че, когато си свободна...

— Добре — спомних си за разговора, който водихме преди месеци; беше ме помолила — и аз се съгласих — да направя, както тя се изрази, „художествени, черно-бели снимки на корема“. Тогава идеята ми се стори добра, но като се има предвид настроението ми напоследък, никак не ми е до това, особено сега, когато научавам, че и Уeb ще се включи в сеанса. Представям си го как я гледа любящо, гали корема ѝ и може би дори залепва една целувка върху издутия ѝ пъп. Уф! Колко ниско паднах. Ако не внимавам, от снимки за „Платформ“ ще стигна дотам, че да правя снимки на лигите на плачещо бебе или на дрънкалки пред клатушкащо се прохождащо дете.

Затова с всички тези мисли отговарям:

— Не мислиш ли, че това ще е малко... как да кажа... фромаж!

По някакъв начин употребата на определението „сиреняво“ на френски като че ли охлади посредствеността на въпроса.

За миг Марго изглежда обидена, но бързо се окопитва и доста категорично казва:

— Не. Харесва ми... Снимките няма да бъдат изложени в антрето, а в спалнята ни или за албумите... Джини и Крейг имат такива и те са наистина изумителни.

Въздържам се да ѝ кажа, че едва ли би ме въодушевило да бъда като Джини и Крейг, които оглавяват списъка ми за дразнители в Атланта.

Джини е най-старата и — докато не я детронирах — най-добрата приятелка на Марго. За тяхното запознанство бях чувала десетки пъти,

предимно от Джини. С две думи, майките им били в една компания от квартала, когато дъщерите им били бебета, но след две седмици напуснали компанията, защото решили, че никоя от другите майки не била чувствителна като тях. (Особено, като разбрали, че една от другите майки сервираше сухи „Чириос“ за сутрешна закуска, което можеше да бъде подминато, ако не предлагала също подобна зърнена закуска и на съседките си. И то в пластмасови купи. На това място Джини вметва вечно дразнещия и неискрен южняшки израз: „Виж я ти нея!“. В превод: „Горката *мърлячка!*“.)

Затова, естествено, майките им се отцепили от групата и образували своя, а останалото е история. Съдейки по албумите на Марго, момичетата са били неразделни като тийнейджърки, било то като мажоретки (Джини случайно винаги държи лявата пета на Марго в пирамидата, в което аз виждам символ на приятелството им) или излегнати на шезлонги в техния кънтри клуб в подходящи жълти бикини, или на чай, на котилйони^[1] и на дебютантски балове. Винаги широко усмихнати, винаги със слънчев загар, винаги заобиколени от група не чак толкова големи красавици, които им се възхищават. Съвсем различни от няколкото снимки, които имам с Кими, най-добрата ми приятелка в родния ми град, на пързалката за летни кънки, с коси, с втъкнати в тях пера, с тесни деколтирани блузи без ръкави във флуоресцентен цвят и няколко реда оръфани, плетени гривни.

Във всеки случай, точно както ние с Кими след завършването на гимназия тръгнахме всяка по свой път (тя се записа в училище за красота и сега прави все същите прически на етажи в салона си в Питсбърг), така стана и с Джини и Марго. Техните преживявания бяха по-сходни, тъй като Джини следваше в университета на Джорджия и също се включи в неговия женски клуб, но тези преживявания в един напрегнат отрязък от живота бяха различни, с различни хора — което щеше да премахва „най-добра“ от „най-добра приятелка“ почти всеки път. До този момент Джини остана в същата тайфа от Атланта (поне половината от съученичките ѝ от гимназията отидоха в университета в Джорджия), а Марго се отдели и се посвети на своите собствени стремежи в „Уейк Форест“. И част от тези нейни собствени стремежи беше свързана с мен, една янки, която не се вместише (дори изобщо не беше приета добре) в социалния ред на Атланта. В действителност, като погледна назад, понякога си мисля, че сприятелявайки се с мен,

Марго по някакъв начин се самоопределяше отново, нещо като да следваш нова, ексцентрична банда. Не че аз бях алтернатива или нещо друго, но една католичка с кафяви очи и кестенява коса, с питсбъргски диалект определено беше една голяма промяна, като се имаше предвид южняшкото, социално възпитание на Марго. Честно казано, аз мисля също, че на Марго ѝ харесваше, че съм интелигентна, ако не и поинтелигентна от нея, в сравнение с Джини, която беше до известна степен начетена, но не и интелектуално любопитна. Всъщност от подочути подмятания при техни телефонни разговори от времето на колежа ми стана ясно, че Джини не проявява интерес към нищо друго, освен към купони, дрехи и момчета и макар Марго да споделяше тези интереси, тя беше по-съдържателна под повърхността.

Затова беше напълно предсказуемо, че Джини ще започне да ревнува и да се състезава с мен, особено през онези първи няколко години, когато постепенно започнах да я измествам. Не го правеше явно, просто проявяваше студенина, съчетана с преднамерено преразказване на общи лични истории и шеги в мое присъствие. Може и да съм била параноичка, но тя като че ли полагаше особено старание да обсъжда неща, които нямаха връзка с мен — като сребърните им прибори с шарки (майките на двете момичета избирали шарките си в магазина за сребро „Бевърли Бремър“ в Бъкхед), последните клюки от автоклуба „Пидмънт“ или идеалния размер в карати на диамантените обеци (очевидно всичко под един карат е прекалено „тийнейджърско“, а което е над два и половина е „толкова новобогаташко“).

С течение на времето, докато тяхното приятелство оставаше в миналото, а моето с Марго се установяваше в настоящето — първо в колежа, а после и в Ню Йорк, Джини съзря зловещото предзнаменование. После, след като връзката ни с Анди се задълбочи и тя разбра, че независимо колко отдавна се познава с Марго, аз щях да съм семейство, стана абсолютна даденост, че аз ще узурпирам признатото ѝ право и ще бъде избрана за шаферка на Марго — недвусмисленият, зрял еквивалент на носенето на колиетата за най-добра приятелка. И макар Джини да играеше благосклонната подгласничка на всички годишни празненства и обеда на шаферките на Марго, аз имах ясното чувство, че според нея Марго, както и Анди, можеха да постъпят другояче.

И все пак не бях мислила особено много за тази съществена момичешка драма, докато Марго не се върна в Атланта. Отначало, тя дори създаваше впечатлението, че не желае да се окопава отново в старата атмосфера. Беше останала лоялна към Джини — едно от най-добрите качества на Марго, — но от време на време подмяташе по някоя и друга забележка, отнасяща се до тесногръдието на Джини, как нямала желание да почива на друго място, освен на Сий Айлънд, че изобщо не четяла вестници и колко е „странно“, че Джини не е работила нито един ден в живота си. (Като казвам „нито един ден“, имам предвид точно „нито един ден“. Нито като спасителка в гимназията, нито краткотрайна канцеларска работа, преди са се омъжи и веднага да роди — какво друго да направи? — едно момченце, а след две години и момиченце. Тя изобщо не знае какво е надница. И случайно — за мен, която беше работила постоянно от петнайсетгодишна, този факт надхвърля определението „странно“. Той се доближава повече до това да познаваш сраснали близнаци или цирков акробат. Крайно чудновато и дори малко тъжно.)

Но откакто пристигнахме в Атланта, Марго като че вече не забелязваше тези неща у Джини и вместо това просто я прегръща като заслужаваща доверие приятелка от родния край, която посреща завръщането на най-добрата си приятелка. И въпреки че здравомислещите зрели хора (каквато обичам да считам себе си) всъщност не вършат неща от рода директно да класифицират най-добрата приятелка, пак не мога да не се чувствам подразнена от моята бивша русокоса Немезида сега, когато съм изстреляна в нейния стилизиран, хомогенизиран свят на Бъкхед.

Затова, когато следващите думи на Марго бяха: „О, между другото, поканих тази вечер и Джини и Крейг. Надявам се, че всичко е наред“, аз се усмихнах широко и изкуствено и отговорих:

— Звучи чудничко!

Подходящо определение за моя нов южняшки живот.

Същата вечер твърде късно успявам да започна да се приготвям за вечерята, любопитен феномен, при положение, че нямах нищо належащо да правя цял ден. Изцедих мократа си коса и тъкмо започнах да намазвам бузите си обилно с овлажнител, когато чух Анди да тича

по стълбите, подвиквайки името ми с тон, който говори, че всичко в света е наред, а после добавя:

— Мила! Прибрах се!

Замислям се за тази извадка от домакинския наръчник от петдесетте години, която рутинно си пробива път покрай интернета, давайки на жените *позволеното и непозволеното*, за да бъдеш добра съпруга и особено как трябва да посрещаме съпруга си след тежкия му ден в работата. *Да направиш вечерта негова... Да си сложиш панделка в косата и да имаш свеж вид... Да предложиш да му свалиш обувките... Да говориш с утешителен глас.*

Целувам Анди по устните, после му съобщавам с превзет и саркастичен глас:

— Добра новина, скъпи. Джини и Крейг също ще бъдат с нас тази вечер.

— О, стига — усмихва се той. — Бъди мила. Те не са чак толкова неприятни.

— Напротив.

— Бъди мила — повтаря той, а аз се мъча да си спомня дали това влизаше в правилата. Винаги бъди мила за сметка на истината.

— Добре. Ще бъда мила до петия път, когато тя нарече нещо „супер хубавичко“. След това си влизам в кожата. Става ли?

Анди се смее, а аз продължавам, като имитирам Джини:

— „Тази рокля е «супер хубавичка». Това детско креватче е «супер хубавичко». Джесика Симпсън и Ник Лаши са «тоо-олкова супер хубавички.»“

Анди се размива отново, а аз се обръщам към огромния си гардероб, пълен само до една трета, и избирам чифт джинси, кожени чехли и първокачествена тениска с надпис „Ориндж Кръш“.

— Смяташ ли, че това е подходящо за вечеря? — питам го, като нахлузвам тениската през главата си, почти надявайки се, че Анди няма да одобри избора ми.

Той обаче ме целува по носа и казва:

— Разбира си. Изглеждаш „супер хубавичка“.

Както се очакваше, Джини се е издокарала в тясна права рокля, плетени сандали и перли, а Марго също си е сложила перли към

прелестната си светлосиня рокля за бременни. (Перлите на Марго са ексцентрични, огромни и ефектни, вързани на врата с бяла рипсена панделка вместо със здравата връв, завещана от баба й, на която са били нанизани някога.)

Стрелвам Анди с поглед, който той пропуска, защото в този момент се навежда да погали кученцето на Джини — китайска порода без козина, на име Делорес, без което тя никога не излиза от къщи (и още по-лошо, което редовно маже с крем против слънчево изгаряне).

Мога да се закълна, че тя предпочита Делорес пред децата си — или поне пред сина си, който страда тежко от Синдром на дефицит на вниманието и Джини се перчи, че стратегически му дава „Бенадрил“^[2] преди дълго пътуване с кола или вечери навън.

— Чувствам се толкова неподходящо облечена — казвам на Марго, докато й подавам бутилка вино, която грабнах от запаса ни от вина на излизане от къщи. Прокарвам ръце по облечените си с дънки бедра и добавям: — Но нали каза неофициално облекло?

Джини изглежда някак ликуваща, без да съзнава факта, че аз тайничко се чувствам удобно, дори самодоволно в джинсите и тениската си — и че мисля, че тя е тази, която е облечена неподходящо.

Докато тя се накланя, за да ме прегърне сдържано, Марго ми благодари за виното и отговаря:

— Така казах. И ти изглеждаш страхотно — тя налива коктейлите „Маргарита“ в огромни, ръчно изработени чаши. — Божичко, защо нямам твоя ръст... Особено напоследък. Джини, не би ли убила, за да имаш нейните крака?

Джини никога не успя да възвърне формата си след ражданията, въпреки личния си тренъор и упражненията за корема; без да знае, че аз знам за това, тя поглежда с копнеж краката ми, преди да измърмори нещо уклончиво. Явно е, че предпочита комплиментите й към мен да бъдат от съвсем друго естество — като наскорошния скъпоценен камък, който тя даде, докато избирахме поканите за поднасяне подаръци за бебето на Марго (събитие, от което аз възмутително се ужасявам) в книжарницата „Пейсис Пейпърс“. След като се потрудохме за текста и избора на бледорозова хартия с необрязани краища, черно мастило и старомодна тема с детска количка, си помислих, че сме приключили със задачата ни. Взех си чантата с

облекчение, че си тръгвам, когато Джини ме хвана за китката и усмихвайки се снизходително, каза:

— *Шрифта*, мила. Трябва да изберем *шрифта*.

— О, добре — отвърнах и се сетих за старото си работно място в Ню Йорк и колко много научих за печатарските букви от Оскар. Повече, отколкото Джини можеше да научи от планирането на сватбата си и няколко сбирки за поднасяне на подаръци за бебета и благотворителни балове. Но аз продължавам да се забавлявам, като подмятам:

— Затова предполагам, че новият *Times New Roman* този път няма да е подходящ.

В този момент Джини положи всичките си усилия, за да изрази ужас пред симпатичното червенокосо момиче, което ни помагаше, после заяви:

— О, Елън. Толкова ти се *възхищавам*, че си запозната с тези *подробности*... Аз *се опитвам* да науча нещо повече, но просто *не мога*.

Виж ти!

Но ето че сега седя в гостната на Марго, облечена в тениска „Ориндж Кръш“, единственият ярък цвят сред морето от консервативни, елегантни летни пастелни тонове. И единствената, която не беше чула извънредната лятна новина — Кас Филипс открила, че съпругът ѝ Морли купил арфа на стойност три хиляди долара за двайсет и една годишната си любовница, която се оказала кръщелница на най-добрата ѝ приятелка. Което, както можете да си представите, причинило доста голямо вълнение в „Чероки“, кънтри клуба, в който членуват съответните страни.

— *Арфа ли?* — възкликвам. — Какво стана със стандартната домашна роба?

Джини ме стрелва с поглед така, сякаш напълно съм пропуснала същността на историята и казва:

— О, Елън. Та тя е арфистка.

— Ясно — отговарям и смотолевям, че дотолкова съм разбрала, но кой всъщност решава да купува арфата?

Анди ми намига и вметва:

— Елизабет Сمارт.

Спомням си липсващите постери на свирещата на арфа Елизабет и се усмихвам на способността на съпруга ми да дава примери едва ли не за всичко, но Джини подминава нашата размяна на реплики и ме уведомява, че тя и Крейг, освен струнен квартет имали и арфистка на репетицията за сватбената вечеря.

— Елизабет коя? — обръща се Крейг към Анди, сякаш се опитва да вмести името в спретнатия си малък бъкхедски контекст.

— Знаеш я — обаждам се аз. — Мормонката, която беше отвлечена, а година по-късно я видяха да се разхожда из Солт Лейк Сити в роба, заедно с брадатия си похитител.

— О, да. Онази — казва Крейг презрително. Докато го наблюдавам как си отрязва голямо триъгълно парче сирене „Бри“ и го поставя между две солени бисквити, ми хрумва, че така, както прилича на Уеб в някои отношения — и двамата са червендалести спортни типове, които преливат от вицове — така няма нищо общо с непринудеността и способността на Уеб да предразполага хората. Като си помисля, той всъщност никога не ме е приемал, дори рядко ме поглежда. След като изтръсква няколко трохи от крепонените си къси панталони, додава: — Чух, че арфистката пушела като комин.

— Крейг! — вайка се Джини от съпруга си и изглежда ужасена, сякаш го е хванала да мастурбира пред списание „Лентхаус“.

— Извинявай, миличка — и я целува така, сякаш току-що са започнали да се срещат, а всъщност са заедно буквално от първия ден в колежа.

Уеб е развеселен и пита как се е издънил Морли. Джини обяснява, че Кае открила сумата в кредитната карта „Амекс“ на Морли.

— Сторило ѝ се подозрително и се обадила в магазина... След това се сетила за внезапния му интерес към симфоничната музика — очите на Джини светеха от скандалните подробности.

— Той не си ли е помислил, че предвид славата му на женкар, тя ще провери също и кредитната му карта „Амекс“? — пита Марго.

Крейг намигва и казва:

— Обикновено това е безопасно пристанище.

Джини отново изрича стенийки името на съпруга си, после го побутва закачливо:

— И ще те напусна на часа.

„Точно така“, казвам си. Тя е *точно* от типа държанки, които се примиряват с няколко залъгвания. С всичко, което може да поддържа съвършения им външен вид.

Докато групата продължава да разплита гнусната сага с арфата, мислите ми отскачат към Лио и аз за стотен път се питам дали в технически смисъл изневерих на Анди онази нощ в самолета. Преди това винаги исках отговорът да е „не“, както заради Анди, така и заради мен. Но тази вечер се улавям, че малка част от мене като че ли иска да попадна в тази тайна категория. Исква да има тайна, която да ме дистанцира от Джини и целия този свят на отчаяни съпруги, в който се озовах. Едва ли не я чувам как клюкарства с нейните приятелки от Бъкхед: „Не виждам какво толкова е намерила Марго у тази с нищо не изпъкваща янки, която подбира натруфен шрифт и носи тениски“.

Останалата част от вечерта е скучна, разговорът се върти само около голф и бизнес между мъжете и за бебета — между жените, докато някъде посред вечерята Джини не отпива от виното си, трепва и казва:

— Марго, скъпа. Какво е това, което пием?

— Мерло — отговаря бързо Марго и нещо в гласа ѝ ме предупреждава за неприятност. Поглеждам бутилката и виждам, че е тази, която аз донесох, а като се взрях по-отблизо, разпознах, че е същата, която Шарън поднесе на Анди и мен, след като се преместихме в нийоркския си апартамент.

— Е, да, ама има адски гаден вкус — казва Джини. (Малко по-рано тази вечер тя спомена, че с Крейг възнамерявали да заминат в *Меек-сиу-ко*.)

Марго хвърля на Джини предупредителен поглед — поглед, който вероятно са си разменяли в гимназията — но Джини или не го улавя, или нарочно го пренебрегва, защото продължава да се задява.

— Къде го намери? В „Уол-Март“?

Преди Марго да отговори, Крейг грабва бутилката от масата, прочита етикета и изрича с присмех:

— Ха! Пенсилвания. От Пенсилвания е. Ясно. Всички знаем колко световноизвестни са лозята във Филадельфия — и се размива, горд с шегата си, горд, че показва изисканост и оценка за всички позитивни неща в живота. — Не биваше да го поднасяш, наистина — добавя той, карайки всеки от нас да избухне в смях.

Анди ме поглежда, сякаш да ми каже: „Нека си приказва“. И той, като майка си и сестра си, избягва да влиза в каквито и да било пререкания и дълбоко в себе си знам какво точно трябва да направя сега. Толкова съм сигурна, че никой нямаше намерение да ме обижда — че Крейг и Джини вероятно не разбраха, че аз съм донесла виното — и че това е само добродушно заяждане между близки приятели. Нещо от рода на гафовете, които всеки може да направи.

Но защото те идват от Джини и Крейг и защото аз не харесвам Джини и Крейг и те не харесват мен и защото в този момент искам да съм навсякъде другаде в света, но не и да седя на маса в моя нов град Атланта и да вечерям с Джини и Крейг, аз заговарям с тънък глас:

— Всъщност е от Питсбърг.

Крейг ме поглежда смутен и казва:

— Питсбърг ли?

— Да, Питсбърг... *не* Филадельфия — отговарям, зачервена от възмущение. — Това е най-доброто мерло в *Питсбърг*.

Крейг, която явно няма представа откъде съм и изобщо не си е направил труда да попита, продължава да се чуди, а аз виждам как Уеб и Марго си разменят смутени погледи.

— Аз съм от Питсбърг — казвам насмешливо и с желание да се извиня. — Аз донесох бутилката — измествам погледа си към Джини и въртя виното в чашата си. — Съжалявам, че не е с нужното качество.

После, докато Крейг гледа възгупаво, Джини пелтечи нещо от рода, че си взема думите назад, Марго се изсмива нервно, Уеб променя темата, а Анди не прави абсолютно нищо, аз мълчаливо вдигам чашата си и отпивам дълга глътка от евтиното червено вино.

[1] Вид бални танци, състоящи се от няколко самостоятелни танци и игри (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Противоалергично лекарство, което понякога причинява сънливост. — Бел.прев. ↑

24.

По време на краткия път пеша към къщи в същата тази задушна вечер чакам Анди да се обяви в моя защита или поне да спомене нещо за епизода с мерлото. Защото в момента възнамерявам да подмина случката със смях или пък да подметна няколко отбрани коментари относно Джини и Крейг — за нейното безвкусно бръцолевене, за неговата неуместна проява на превъзходство, за неотстъпчивия, почти комичен снобизъм и на двамата.

Но за моя изненада, и дори за още по-голямо разочарование, Анди не проронва и дума за тях. Напротив, показва толкова нетипична за него отчужденост, дори сдържаност, че започвам да си мисля, че вероятно ми е много ядосан, задето станах причина за препирнята по време на така нареченото барбекю на Марго. Когато приближаваме алеята пред къщата ни, се изкушавам да подхвана въпроса, но се въздържа от страх да не би това да се изтълкува, сякаш чувствам вина. А аз не чувствам да съм направила нещо нередно.

Затова упорито избягвам темата и проявявам неутралитет и веселост.

— Филетата бяха страхотни, нали? — отбелязвам.

— Да. Бяха много вкусни — казва Анди и кима към подминаващия ни мъж, тичащ за здраве, облечен от главата до петите с отразителен екип.

— Няма вероятност този да бъде блъснат от каквото и да било — подмятам през смях.

Анди не обръща внимание на апатичната ми шега и продължава със сериозен глас:

— И царевичната салата на Марго беше чудесна.

— Ъхъ. Да. Трябва да ѝ поискам рецептата — смънкам и гласът ми прозвучава малко по-сприхаво, отколкото ми се искаше.

Анди ме стрелва с поглед, който не мога да разгадая — някаква комбинация от тъга и отбрана, после пуска ръката ми и бърка в джоба си за ключовете. Изважда ги и тръгва по-забързано по алеята към

предната веранда, отключва вратата и се спира да ме пропусне пред себе си. Той винаги прави това, но тази вечер жестът му е някак формален, дори напрегнат.

— О, благодаря ти — казвам, чувствайки се безпомощна в очакването да се стигне както до спор, така и до близост.

Анди не показва нито едното, нито другото. Просто минава покрай мен, сякаш съм чифт обувки за тенис, оставени на стълбите, и продължава право към стаята ни.

С неохота тръгвам след него и го виждам, че започва да се съблича. Отчаяно искам да изясня какво витае във въздуха между нас, но нямам желание аз да направя първата крачка.

— Ще си лягаш ли? — питам го, поглеждайки часовника в спалнята ни.

— Да, скапан съм.

— Едва десет часа е — едновременно съм ядосана и тъжна. — Няма ли да гледаш телевизия?

Той поклаща глава.

— Беше дълга седмица — казва той и млъква, сякаш е забравил какво се канеше да направи, след което бръква в най-горното чекмедже на скрина и изважда най-хубавата си пижама от египетски памук. Вдига изненадан поглед и ме пита: — Ти ли я изглади?

Кимам така, сякаш нищо особено не съм направила, въпреки че се чувствах като мъченица, докато я гладих вчера сутринта, заради колосването ѝ и каквото там беше нужно. *Пръскане с вода, въздишка, гладене. Пръскане с вода, въздишка, гладене.*

— Не трябваше — казва той, откопчавайки ризата си бавно, преднамерено, като избягваше погледа ми.

— Исках да го направя — излъгах, съсредоточена върху тънкия му врат, извит към най-долното копче, и с мисълта, че нямам какво по-добро да правя в Атланта.

— Не беше нужно... Нямам нищо против гънките.

— На дрехите или на лицето ми — подмятам иронично, с надеждата да разчупя леда... а после да споря.

— И на двете — отговаря Анди все още с каменно лице.

— Това е добре — казвам насмешливо. — Защото, знаеш, не съм от жените, които ще си инжектират ботокс.

— Да, знам — кима той.

— Джини си инжектира ботокс — чувствам се малко глупаво, поради явния и непохватен опит да изместя разговора към това, което ми се върти в главата, и още повече, когато Анди не лапва въдицата.

— Така ли? — изрича той незаинтересовано.

— Да. През два месеца — уточнявам, хващайки се за сламката. Сякаш честотата на посещенията ѝ в кабинета на пластичния ѝ хирург ще го побутне най-накрая да прекрачи някаква въображаема линия и той ще вземе моята страна.

— Е — свива рамене той, — всекиму каквото му е нужно.

Поемам си въздух, вече готова да го предизвикам с подобаващ аргумент. Но преди да си отворя устата, той се обръща и изчезва в банята, оставяйки ме седнала в края на леглото ни, сякаш аз съм лошото момиче.

Същата вечер като капак на всичко Анди веднага ляга да спи — което е едва ли не най-дразнецното нещо, което може да направи човек след спор или в нашия случай — неразрешено положение. Той нито се мята, нито се обръща, нито се вълнува до мен в тъмнината. Само ме целува за лека нощ със студено безразличие и потъва в спокоен, дълбок сън. Това, разбира се, толкова ме вбесява, че не съм в състояние да мигна и преповтарям в ума си цялата вечер, после изминалите няколко седмици и няколкото месеца по-рано. В края на краищата нищо не може да те доведе до състояние на неистови хиперанализи и ярост, както безсъние, породено от малък спор.

Затова, когато старият часовник в антрето (подарък от Стела за новата ни къща, който никак не харесвам, както заради предвещаващия му нещо лошо външен вид, така и заради звука му) бие три пъти, психически се чувствам толкова зле, че се премествам на дивана на долния етаж, където започвам да мисля за годежа ни — последния път, за който си спомням, че се чувствах в защита на миналото си.

За да бъда честна (каквато не съм в настроение да бъда), планирането на сватбата мина предимно гладко. Отчасти вярвах, че съм относително спокойна булка, тъй като всъщност ме беше грижа само за фотографията, клетвите ни и, незнайно защо, за тортата (според Сузан това било просто извинението ми да вкуся повече печива). Отчасти, мисля, че нещата вървяха добре, защото Марго

наскоро беше минала по тоя път и ние с Анди изобщо не се посвенихме да я копираме, като използвахме същите църква, кънтри клуб, цветарска фирма и оркестър. Според мен обаче мина добре преди всичко, понеже имахме само *една* майка в цялата картина и аз с огромна радост я оставих да поеме нещата в свои ръце.

Сузан не беше на това мнение — не разбираше как е възможно толкова лесно да отстъпя пред твърдото мнение и традиционния вкус на Стела.

— Ти не си падаш по розови рози — беше отбелязала тя един следобед по повод Греъм, докато преглеждахме компактдискете ми, за да изберем подходяща песен за първия танц.

— Защо, харесвам ги — свих рамене.

— О, моля те. Дори да е така... а всичко останало? — продължи Сузан раздразнена.

— Какво например?

— Ами всичко... те като че ли очакват да станеш една от тях — повиши тон тя.

— Нали затова са сватбите — отговорих спокойно. — Аз наистина ставам Греъм, тъй да се каже.

— Но се предполага, че се сливат две семейства... а тази сватба е някак повече тяхна, отколкото твоя. Сякаш те... те се опитват да поемат контрол върху теб... постепенно да извадят от строя твоето семейство.

— Откъде ти хрумна?

— Да видим... Първо, ти си на тяхна територия. От къде на къде ще се жениш в Атланта? Не е ли редно сватбата да се състои в родния град *младоженката*!

— Предполагам... Така е. Но по-разумно е да бъде в Атланта, тъй като Стела върши почти цялата работа.

— И подписва всички чекове — добави Сузан и тогава се наежих и й казах, че не е честно от нейна страна.

Но сега се питам дали финансите не бяха фактор в крайна сметка. Мога да кажа с непоколебима сигурност, че не се ожених за Анди заради парите му и, че не бях, както Сузан като че ли искаше да ми внуши, купена. Но на определено ниво предполагам, че наистина се чувствах задължена на Греъм и следователно съучастничка, що се отнасяше до подробностите.

Освен парите имаше и нещо друго — нещо неопределено, което изобщо не поисках да погледна по-задълбочено — до този момент, посред нощ, както съм на дивана. То беше чувство на неадекватност — безпокойство, че на определено ниво може би не бях достатъчно подходяща. Може би не отговарях на изискванията на Анди и семейството му. Никога не съм се срамувала от родния си град, от корените си или от семейството си, но колкото повече се приобщавах към семейство Греъм, към начина, по който живееха, и към техните традиции и обичаи, толкова по-често започвах да гледам на миналото си в нова светлина. И именно това безпокойство — може би само подсъзнателно тогава — ме беше изпълнило с невероятно силното чувство на облекчение, когато Стела подметна, че планира сватбата ни да се състои в Атланта.

По онова време аз оправдавах чувствата си. Казвах си, че съм напуснала Питсбърг основателно. Исках различен живот за себе си — не *по-добър* живот, просто различен. И към това се прибавяше и различна сватба. Не исках да се омъжвам в нашата, изложена на течение католическа църква, да ям задушено зеле от еднократни чинии и да танцувам буги в залата на Съюза на ветераните от войните. Не исках да размазват в лицето ми сватбената торта, съпругът ми да сваля със зъби синия ми дантелен жартиер, а букетът ми да бъде уловен от някое деветгодишно дете, защото на практика всяка втора гостенка е вече омъжена и с деца. Не исках да бъда замеряна с ориз от приятелите на съпруга ми — малцината, които тепърва щяха да завършват училището си, — а после да се кача в черна лимузина, на чийто багажник отзад ще са завързани празни консервни кутии от „Айрън Сити“, на път за „Дейз Ин“, където ще пренощуваме, а на другия ден ще потеглим със самолет на организиран от туристическа фирма меден месец в Канкун^[1]. Не че ми е противно всичко това — просто имах различна представа за „мечтаната сватба“.

Сега разбирам, че не е въпрос само за това какво съм искала — било е също и страх как семейство Греъм и техните приятели ще ме възприемат. Никога не съм се опитвала да крия как съм израснала, но не исках те да ме гледат под лупа, защото се опасявах да не би някой да стигне до ужасяващото заключение, че не съм достатъчно подходяща за Анди. И именно това чувство, това опасение кристализира и се разкри при покупката на сватбената ми рокля.

Всичко започна, след като Анди поиска ръката ми от баща ми, като дойде в Питсбърг, за да заведе баща ми в „Браво Франко“, любимият му ресторант в центъра на града, и там да поиска благословията му, лице в лице. Жестът спечели много точки от страна на баща ми, който изглеждаше толкова щастлив и горд, когато разказваше случката, че дълго време го поднасях, че се е опасявал, че никога няма да ме омъжи (шега, която престанах да разказвам още щом стана ясно, че може би такава съдба очаква Сузан). Във всеки случай, по време на техния обяд, след като баща ми дал тържествено благословията си, той честно споделил с Анди за сватбения фонд, който той и майка ми отдавна били открили за дъщерите си — спестявания от седем хиляди долара, които да се използват както ние решим. Освен това казал на Анди, че той настоява да купи роклята ми, тъй като майка ми държала тя да го направи за дъщерите си — едно от нейните символични съжаления през последните й дни.

И тъй, след като с Анди се сгодихме, той ми разказа тези подробности, като изрази благодарността си за щедростта на баща ми, призна, че много харесал моя старец и сподели колко много му се искало да можел да заведе на обяд и майка ми. Между другото обаче Анди и аз знаехме, без да го изразяваме гласно, че въпросните седем хиляди долара нямаше да повлияят значително на разноските на пищната ни сватба — и че Греъмъви щяха да компенсират доста значителния дефицит. И това ме устройваше. Устройство ме да играя ролята на благосклонна снаха и знаех, че не биваше да накърнявам чувствата на баща си, ако му кажех, че неговият принос едва щеше да покрие сумата за въпросните розови рози.

Проблемът беше роклята. Баща ми настоя да му изпратя сметката директно. Това ме постави пред два неприятни избора — да купя нескъпа рокля или да избира нещо, което няма да е по джоба на баща ми. И тъй, с тази главоблъсканица в главата си, тръгнах, изпълнена с неудобство, из магазините, заедно със Стела, Марго и Сузан, да избирам рокля, като непрекъснато поглеждах етикетите с цената, за да намеря нещо, което да е под петстотин долара. Кое в Манхатън просто не съществува, поне не и в бутика „Медисън“ и магазините по Пето авеню, където Марго ни беше определила среща. Като се върна назад, знам, че можех да споделя всичко на Марго и че тя щеше да

направи така, че да намери бутик в Бруклин, който да отговаря на бюджета на баща ми.

Вместо това трябваше да вървя из магазините, докато не се влюбих в абсурдно скъпата рокля на дизайнерското дуо „Бадгли Мишка“ в „Бергдорф Гудман“. Това беше мечтаната рокля, за която не знаех, че трябва да я имам, докато не я видях — семпла, но пищна, от кремав креп, с гарнитура от тюл с мъниста. Стела и Марго плеснаха с ръце и започнаха да ме убеждават, че тази трябва да е роклята; дори Сузан навлажни очи, когато се завъртях на пети пред тройното огледало.

Когато се стигна до плащането, Стела извади картата си „Амекс Блек“ и категорично настоя тя да плати. Поколебах се, но приех щедротото ѝ предложение, като най-безсрамно пренебрегнах баща си — и още по лошо, майка си — и напълних главата си с всякакъв вид обяснения. *Онова, което той не знае, няма да го засегне. Майка ми няма да присъства на сватбата ми, а аз поне ще имам мечтаната рокля. Майка ми щеше да поиска да я имам.*

На другия ден, след много мисли и угризения, изработих съвършена стратегия, която да прикрие следите ми и да остави гордостта на баща ми ненакърнена. Върнах се в „Бергдорф“, избрах едно було за петстотин долара и казах на продавачката, че баща ми иска да ми го купи и че той ще се обади с подробностите по кредитната му карта. Също така ѝ намекнах доста директно, че искам той да мисли, че цената включва и роклята ми. Продавачката на име Бони, с тънки устни и дребни кости, чийто силен акцент от Тъпър Ийст Сайд никога няма да забравя, ми намигна в знак на разбиране, нарече ме „скъпа“ и конспиративно ме увери, че ще уреди нещата, нямало да представлява никакъв проблем.

Но, разбира се, въпросната Бони сгафи всичко, като изпрати на баща ми и сметката, и булото. И макар че той не каза дума за това, от изражението му, когато ми даде булото в Атланта, всичко ми стана ясно. Знаех колко много накърних чувствата му и двамата знаехме защо го направих. Никога в живота си не се бях чувствала толкова засрамена.

Изобщо не споделих случката с Анди — с никого не я споделих, — толкова силно беше желанието ми да я забравя. Но мисля, че тези емоции излязоха отново на повърхността снощи, по време на вечерята

у Марго, и сега пак, посред нощ, докато отново съм изпълнена със срам. Срам, който ме кара да искам да мога да върна времето назад и да облека друга рокля на сватбения си ден. Да искам да залича онова изражение на баща ми. Кое то, естествено, не мога да направя.

Но пък мога да се противопоставя на Джини. И мога да ѝ дам да разбере — както и на всеки друг, че съм горда с това откъде произхождам, както и че съм горда с това коя съм. И, за бога, мога да спя на дивана в знак на протест, ако съпругът ми не го разбере.

[1] Град в Мексико. — Бел.прев. ↑

25.

На другата сутрин се събуждам и виждам Анди надвесен над мен. Вече се е изкъпал и облякъл в яркозелено поло, раирани къси панталони от фин памук и плетен кожен колан.

— Здравей! — казвам и прочиствам гърлото си, като в същото време си помислям, че тези къси панталони изглеждат нелепо на всеки, който е над пет години.

— Здравсти! — отговаря той толкова троснато, че явно сънят не е излекувал проблема му. *Нашия* проблем.

— Къде си тръгнал? — питам, защото забелязвам ключовете за колата в ръката му и портфейла му, издуващ задния му джоб.

— Да свърша някои работи.

— Добре — чувствам как у мен се надига ярост от непоколебимия му отказ да проговори снощи, да пита какво има, да пита защо съм спала на дивана, да се запита или да се поинтересува дали съм щастлива в Атланта.

Той върти ключовете си на показалеца — навик, който започва да ми лази по нервите, — и казва:

— Е, ще се видим ли по-късно?

— Да, разбира се — смънквам.

Наблюдавам го, докато прави няколко безгрижни крачки към вратата, и извиквам, като използвам северняшкото определение на думата:

— Ей!

Анди се обръща и вторачва студен поглед в мен.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите?

— *Моят* проблем ли? — пита той с иронична усмивка в ъгълчетата на устата му.

— Даа. Какъв проблем *имаш*? — осъзнавам, че стилът ни на спор е всичко друго, но не и изискан, може би защото не го правим често. Всъщност не мога да си спомня за нито един спор, откакто сме женени. Нещо, което свикнах да „нося“ като значка на честта.

— Ти си тази, която спи на дивана — казва Анди, като крачи пред камината и продължава да върти ключовете си. — Каква е причината?... Нали си казвахме, че никога няма да го правим.

Отмятам одеялото от краката си, сядам и накрая изричам:

— Защо, по дяволите, не ме защити снощи?

Анди ме поглежда, сякаш внимателно обмисля въпроса, и казва:

— Откога имаш нужда някой да те спасява?... Напоследък изглеждаш напълно самостоятелна.

— Как трябва да разбирам това? — питам рязко.

— Много добре знаеш как — отговаря той, което ме ядосва още повече.

Дали има предвид факта, че оставам сама тук, докато той работи и играе голф? Или че нямам нищо общо с жените от квартала? Или че ние почти не правим любов вече — и когато правим, рядко разговаряме след това?

— Не, нямам представа как да го разбирам — възразявам разпалено. — Но това, за което имам представа, е, че щеше да е хубаво, ако съпругът ми имаше какво да каже на оная *кучка* и нейния червенобузест мухльо, когато тя...

— Я ме осветли. Когато тя какво? Когато се пошегува за виното ли?

— Страхотна шега, няма що!

— О, я стига. Тя помисли, че е от Марго... Нима това я прави *кучка*?

— Тя е *кучка*. Това я прави и сноб на всичко отгоре. Сноб без абсолютно *никаква* подплата — за мен това е най-противното у Джини и Крейг. Снобите винаги са противни, но не толкова, ако играят някакъв вид игра. Джини и Крейг обаче не играят никаква игра, те са просто непоносими досадници, чиято самонадеяност е безпогрешно свързана с *вещите*. С луксозните коли и скъпите вина, с истинските перли и крепонените къси панталони на райета.

— Значи сноб била — сви рамене Анди. — Ти просто си свикнала да не зачиташ хората... И сега... сега си се настроила срещу шибаната Атланта и вземаш всичко много лично.

— Снощи беше лично.

— Аз пък казвам, че не беше — отвърна той със спокойния си адвокатски тон. — Но да речем, че беше.

— Да, да речем — казвам и му хвърлям широка, изкуствена усмивка.

Той подминава сарказма ми и продължава:

— Наистина ли си струваше да поставяш сестра ми и Уеб в неудобно положение?

Моята сестра. Анди никога не говори за Марго като за неговата сестра по време на нашите разговори и затова не мога да не си помисля, че това издава достатъчно настроението му. Настроение, което започва да отразява моето. „Ти срещу тях“, чувам да казва Сузан. „Ти не си от тях“.

— Е, очевидно съм сметнала, че си заслужава — отговарям, като си мисля, че тази е цената да имаш такива магарета за приятели.

— А пък аз очевидно смятах, че не си заслужава.

Поглеждам го с чувството, че съм напълно сразена и изолирана, че е направо невъзможно да споря с един владеец се, самомнителен съпруг, който току-що ми каза, с много думи, че поставя на първо място чувствата на другите хора. Чувства, които не съвпадат с моите. Затова казвам:

— Е, да, ти си много по-добър от мене. Това е ясно.

— О, я стига, Елън. Не се дръж предизвикателно, чу ли?

Хрумва ми, че той е напълно прав — аз наистина се държа предизвикателно. И то много. И все пак това осъзнаване не помага за смекчаване на сърцето ми. По-скоро само ме ядосва още повече... и ме прави по-решена да не отстъпвам.

— Хайде, върви да си вършиш работите — казвам и му соча вратата. — Аз ще остана тук да гледя цял ден.

Той извърта очи нагоре и въздиша.

— Добре, Елън. Прави се на мъченица. Щом така искаш. Ще се видим по-късно — той се обръща и тръгва към вратата.

Аз правя физиономия и насочвам двата си средни пръста към гърба му, после чувам как гаражната врата се отваря, БМВ-то на Анди потегля и ме оставя в оглушителна тишина. Продължавам да седя още няколко минути, потънала в съжаление към себе си, и се питам как тъй Анди и аз стигнахме дотук — както до щата Джорджия, така и до напрегнатото емоционално състояние на брака ни. Брак, който няма още и година. Сещам се какво казват хората — че първата година е най-трудна и се питам кога ще стане, ако изобщо стане — по-лека. И в

тези тихи моменти се поддавам на онова, което се гласях да направя, откакто дойдохме в Атланта.

Качвам се по стълбите към кабинета, ровя до дъното на чекмеджето на бюрото си и изваждам забраненото списание „Платформ“, което не бях отваряла от онова прощално парти в Ню Йорк. Нито дори когато мярнах списанието на опашката за касата в супера „Дрогер“ или когато Анди гордо показва екземпляра, който си беше купил, на родителите си.

Няколко минути стоя вторачена в снимката на Дрейк на корицата. После нещо в мен прещраква и аз си поемам дълбоко въздух, сядам и запрелиствам страниците до въпросната статия. Ритъмът на сърцето ми се учестява, когато виждам получерния шрифт на името на автора, печатните букви на текста на Лио и моите снимки, снимки, които събуждат всичките емоции на въпросния ден: свиващи стомаха ми предчувствия, желанието. Непознати емоции напоследък.

Затварям очи и когато пак ги отварям, започвам да чета, като жадно поглъщам историята. След като я прочитам докрай, прочитам я още веднъж и още веднъж, бавно, методично, сякаш търся някаква тайна, някакво двойно значение, скрито в пасажите, изреченията, думите; смисъл, който успявам да открия безброй пъти, докато накрая главата ми започва да се върти и единственото, което ми се приисква, е да говоря с Лио.

Затова продължавам.

Включвам компютъра, намирам имейл адреса му и му изпращам съобщение:

„Лио,

Току-що прочетох статията ти. Безупречна е. Направо чудесна. Благодаря ти за всичко. Надявам се, че си добре.

Елън“

После, преди да съм размислила, удрям клавиша „изпрати“. Самото кликване на клавиша помита цялото ми безпокойство, възмущение и тревога. Дълбоко в себе си знам, че греша. Знам, че търся рационално обяснение на действията си и се безпокоя, че вероятно дори създавам проблеми с Анди, за да стигна до този

резултат. Знам също, че направо си търся белята в живота. Но за момента се чувствам добре. *Наистина* добре. Отдавна, *много отдавна* не се бях чувствала така добре.

26.

Точно след четири минути името на Лио се появява във входящата кутия на имейла ми. Гледам смаяна екрана, сякаш съм баба ми, която се удивлява на технологията: „Как, да му се не види, дойде това тук?“ — и за секунда съжалих за започнатото. Дори ми минава през ума да изтрия имейла му или поне да стана от компютъра за няколко часа, за да се стопи възелът в гърдите ми.

Но изкушението е огромно. Затова превключвам към рационално обяснение и си казвам, че не стигнах дотук лесно. Свързането ми с Лио не беше прищявка. Не му писах след безсмислена семейна препирня. Постъпих така в резултат на седмици самота, депресия и безпокойство, граничещи с отчаяние. След като снощи съпругът ми ми обърна гръб — и отново тази сутрин. Освен това става дума просто за един имейл. Какво толкова?

И тъй, поемам си дълбоко въздух и кликвам, за да отворя отговора на Лио. Чета съобщението му, изписано задушевно — цялото с малки букви — и сърцето ми тупти по-силно отвсякога: „благодаря, радвам се, че ти е харесала, беше голям ден. Лио. п.п. защо толкова късно?“

Чувствам, че се изчервявам, докато пиша в отговор: „Че прочетох статията ти или че ти се обаждам?“

Той отговаря почти мигновено: „и двете.“

Усмиввам се и чувствам как стресът ми се стопява, после се мъча да измисля нещо умно, но и правдиво. Предпазлив отговор, който хем ще поддържа разговора, хем няма да премине границата и да навлезе в територията на флирта. Накрая изписвам: „По-добре късно, отколкото никога?“

Изпращам го, след това се навеждам към компютъра с ръце върху клавиатурата за начална позиция, както ни учиха в курса по машинопис; цялото ми тяло е нащрек в очакване на отговора му. След малко той идва: „напълно съм съгласен.“

Накланям глава на една страна и зяпвам, докато размишлявам над точния смисъл на думите му. Замислям се за всичките години, в които не поддържахме никаква връзка, а после и за дните след полета ни заедно. Замислям се за това колко усилено се мъчих, и *продължавам* да се мъча да му устоя, както и за нашата опасна химия. Питам се какво ли означава всичко това — все трябва да означава *нещо*. И това нещо ме ужасява и изпълва с най-дълбоката вина на католическата ученичка.

Но после си представям Анди — стиснал устни снощи по време на вечерята, после как закопчава колосаната си пижама, а след това как се надвесва над мен тази сутрин с изписана по яйцето му присъда. Представям си го и в момента как крачи весело из града, помахва със „здравей“ на познати и непознати, разменя празни приказки навсякъде, където отиде. Празни приказки на голф игрището, празни приказки в църквата, празни приказки на бензиностанцията. Безгрижни, весели, много празни приказки.

Дишането ми се учестява, докато изписвам: „Липсват ми разговорите ни.“

Задържам поглед в изречението с удебелен шрифт, после го изтривам и наблюдавам как буквите изчезват една по една отзад напред. Но дори когато вече ги няма, продължавам да ги виждам на екрана. Продължавам да ги чувствам врязани в сърцето ми. Това е самата истина — точно това чувствам, точно това искам да кажа. Липсват ми разговорите с Лио. От години ми липсват, но особено след пътуването ни в самолета. Затова ги изписвам отново, после затварям очи и натискам клавиша „изпращане“, като мигом се изпълвам със смесица от колебание и облекчение. Когато ги отварям, Лио вече е отговорил: „ти също ми липсваше, Елън.“

Дъхът ми секва. Има нещо в това, че използва името ми. Нещо в неговото „също“, сякаш той знае, без да съм го казвала, колко много ми липсваха не само *разговорите ни*, но и *той самият*. Има нещо в това как изглеждат думите на екрана — обикновени, изтъркани и прями, като че ли не е кой знае какво да ги кажеш, защото това е най-очевидното, неоспоримо нещо на света. Вцепенена, обмислям избора си и в този момент пристига друг имейл.

Кликвам и чета: „още ли си там?“

Кимам на екрана и си представям лицето му — в очакване на отговора ми — и си помислям, че Анди може да се прибере, да накладе малък огън в кухнята, а после да се надвеси над рамото ми, а аз вероятно ще остана залепена за този стол.

„Да.“ Натискам „изпращане“, чакам.

Той пише в отговор: „добре.“

После, след секунди, в друг имейл: „това може би ще е по-лесно по телефона... удобно ли е да ти звънна?“

„Това“, казвам си. Кое *това*? *Този* разговор ли? *Тази* изповед ли? *Този* танц към измяната ли? Поколебавам се, съзнавайки колко по-безопасен е имейлът и че съгласието по телефона е друг прекосен мост. Но част от мен, която иска да разговаря с него, иска да разбере какво преживяхме заедно и защо то приключи, не може да се сдържи и написва: „Да.“

И той го прави. Чувам приглушения звук на мобилния ми телефон, който звъни весело в чантата ми, метната в гардероба снощи, и се втурвам да се обадя, преди да се е включила гласовата поща.

— Здравей — казвам, опитвайки се да дишам спокойно и да звуча непринудено, сякаш не съм развълнувана да чуя гласа му отново.

Почти съм сигурна, че той се усмихва, когато отговаря:

— Здравей, Ели.

Сърцето ми се разтапя и аз му се усмихвам в отговор.

— Тъй значи, току-що си прочела статията ми?

— Тъхъ — поглеждам през прозореца към алеята ни за коли долу.

— Агентката ти не ти ли даде екземпляра, който ти изпратих?

— Даде ми го — чувствам странно разкаяние, задето излиза, че съм се отнесла с такова безразличие към историята му. Но той не може да не знае, че не е така. Не може да не знае колко много означаваше този ден за мене — което е действителната причина, че изчаках толкова дълго, за да прочета материала му. И все пак се запъвам да измисля извинение: — Да. Аз просто бях... заета напоследък.

— О, така ли? Много работа ли?

— Не точно — отговарям и чувам, че при него Боб Дилън пее „Tangled Up in Blue“.

— Тогава с какво си била заета? — настоява да узнае той.

„Заета да надписвам етикети, да гледам Опра и да гладя“, помислям си, но казвам:

— Ами, преди всичко, нали се преместих в Атланта... — и млъквам, залята от нова вина, задето употребих първо лице, единствено число. Но не се поправам. В края на краищата напоследък всичко се свежда дотам.

Лио казва:

— Атланта, а?

— Аха.

— И харесва ли ти?

— Ни най-малко! — отговарям с весела, оптимистична ирония.

Лио се засмива.

— Наистина ли? Защото един мой приятел живее в Атланта... в Декатур, струва ми се. И казва, че е доста яко там. Много неща могат да се правят... музика, култура.

— Е, не чак толкова — отговарям и си помислям, че може би не съм честна по отношение на Атланта. Че може би имам проблем с версията на Греъмви. Което, разбира се, е доста важен проблем.

— Какво не ти харесва там?

Забавям отговора си, мислейки си, че трябва да кажа нещо неопределено, общо, кратко, но вместо това навлизам в подробности за всичките си опасения за така наречения добър живот, като вметвам думи като „изолирана“ и „глезена“, „социално издигане“ и „задушаване“.

Лио подсвирква с уста.

— Божичко! Не премълчавай.

Усмивам се, съзнавайки колко по-добре се чувствам след моята филипика — и още по-добре, когато Лио казва с нотка на надежда:

— Можете ли да се върнете отново в Ню Йорк?

Изпускам нервна въздишка и се насилвам да изрека името на съпруга си.

— Не мисля, че Анди ще го одобри особено.

Лио прочиства гърлото си.

— Да. Предполагам, че няма... Той... е от там, нали?

— Да — и си казвам: „Той е местният герой“.

— А не си ли споделяла с него, че неговият град не ти харесва? Че да се живее другаде, освен в Ню Йорк е като да пиеш топла газирана вода, която е изветряла?

— Не съвсем — отговарям весело, ходейки по опънатото въже на лоялността. Винаги съм чувствала, че да се оплакваш от съпруга си е в някои отношения по-лошо, отколкото физическата изневяра; едва ли не ще предпочета Анди да целуне друго момиче, отколкото да каже на същото момиче колко съм зле в леглото. Така че, въпреки спора ни снощи, променям тона си и се опитвам да бъда възможно най-честна. — Той наистина се чувства щастлив тук... Работи заедно с баща си... нали знаеш, семеен бизнес... а и вече си купихме къща.

— Я да отгатна. Някаква баровска, страхотна къща с всичките ѝ там екстри, нали?

— Нещо такова — отговарям, изпитвайки неудобство от богатството си, но в същото време и донякъде с отбранителен тон. В край на краищата аз приех това богатство. *Избрах Анди*. Семейството му. Този живот.

— Хмм — изрича Лио, сякаш размишлява над всичко това.

Аз продължавам:

— Семейството му ще се поболее, ако се преместим обратно.

— Но и Марго е там, нали? — пита Лио с нотка на презрение.

Чувствайки се разкъсвана от противоречия, отговарям:

— Да. Тя се премести тук преди около година... и чака дете... Така че... вече е много късно за местене обратно.

Лио издава звук — наподобяващ или смях, или дълбоко издишване.

— Какво? — питам.

— Нищо.

— Кажете, де — настоявам меко.

— Ами... Нали току-що си казахме, че... никога не е прекалено късно?

Стомахът ми се свива, поклащам глава и оформям с устни мамка му. Дяволите да ме вземат. И това чувство само се засилва, когато Лио добавя:

— Вероятно ще ти стане по-добре, ако се върнеш за друга фотосесия, нали?

— В Ню Йорк?

— Аха.

— С теб? — питам колебливо, с надежда.

— Да, с мене.

Поемам си въздух, притискам за миг зъбите си в долната си устна и казвам:

— Не съм сигурна, че идеята е добра... — гласът ми заглъхва, оставяйки ни в наситена с емоционални асоциации и ускорено сърцебиене тишина.

Той пита защо — макар че не може да не знае защо.

— Да видим — заговарям, издигайки преграда от шеговит сарказъм. — И тъй... Може би защото съм омъжена? И защото ти си ми бивше гадже? — после, против желанието си, не мога да не добавя: — И заради бившето ми гадже, което изчезна изневиделица преди години и оттогава нито го бях чувала, нито виждала... докато един ден не се срещнахме случайно?

Изчаквам го да отговори, нервна съм, задето изприказвах толкова неща. След време, което ми се стори доста дълго, той изрича името ми: „Ели“, което прозвучава точно както го изричаше в самото начало.

— Да? — прошепвам.

— Трябва да те питам нещо...

Смразявам се в очакване на въпроса му и казвам:

— Какво?

Той прочиства гърлото си.

— Марго каза ли ти, че... идвах да те търся?

Мислите ми запрепускват в стотици посоки, питам се за какво говори, чувствам най-лошото — което също така е и *най-доброто*.

— Идвал си да ме търсиш? — от смисъла на думите му главата ми се замайва. Извъръщам поглед от прозореца. — Кога си *идвал*?

— Две години след това.

— След кое? — вече знам отговора.

И наистина го чувам:

— Две години, след като скъсахме...

— Кога по-точно? — питам и като обезумяла събирам рамката на времето — около месец, след като с Анди започнахме да се срещаме, вероятно дори в самия ден, когато се любихме с него за първи път — на двайсет и девети декември.

— О, не знам. Някъде веднага след Коледа... Подреждам безумната, невероятна хронология и питам:

— В нашия апартамент ли?

— Да. Бях наблизил... и просто... се отбих да те видя. Нима не ти е казала?

— Не — отговарям, останала без дъх. — Не... Изобщо не ми е казвала.

— Даа. Нямах представа.

Мълча, чувствам се замаяна, силите ме напускат и усещам, че съм дори по-смаяна, отколкото, когато се разминахме на кръстовището.

— Какво ѝ каза? Какво си искал?

— Не помня... точно.

— Не помниш какво си искал или какво си ѝ казал?

— О, помня какво исках.

— И?

— Исках да ти кажа, че... съжалявам... Че ми липсваш...

Отвратена и замаяна, затварям очи и казвам:

— Каза ли това на Марго?

— Нямах тази възможност.

— Защо? Какво се случи? Разкажи ми всичко — настоях.

— Ами... Тя не ми отвори с домофона... Слезе направо долу... Разговоряхме във фойето... Даде ми ясно да разбере какво ѝ е отношението към мен.

— И какво е то?

— Че ме мрази. После ми каза, че ти вече имаш връзка... че си много щастлива. Каза ми да те оставя на мира и че ти не искаш да имаш *нищо* общо с мен. Нещо от този род...

Опитвам се да осмисля думите му, докато той продължава с въпроса:

— Наистина ли имаше вече връзка?

— Току-що я бях започнала.

— С Анди ли?

— Да — клатя глава и в мен се надига гняв. Гняв, натрупал се от предишната вечер. Гняв в момента. Гняв към мен самата, задето се чувствам крехка, незащитена. И преди всичко, гняв към Марго, че не ми е казала толкова важен факт. Дори след толкова много години.

— Не мога да повярвам, че тя и дума не е обелила по въпроса — казвам, очите ми парят от напирещите сълзи и се питам защо той не ми се е обадил или не ми е пратил имейл. Как е могъл да се осланя на думите на Марго?

— Даа. Макар да... знам, че нямаше да има никакво значение.

Мълчание отново изпълва пространството между нас, аз се чудя как да отговоря. Знам какво трябва да кажа. Трябва да кажа, че е прав — нямаше да има никакво значение. Трябва да му кажа, че много е закъснял, че аз щях да постъпя по същия начин като Марго и да му отговоря по същия начин. Трябва да му кажа, че тя е постъпила така само за мое добро. Че Анди е *все още* за мое добро.

Но не мога да се заставя да изрека нищо от това. Не мога да превъзможна чувството, че съм била измамена. В най-добрия случай, измамена в избора за различен живот — избор, който имах правото да направя и който никой не е трябвало да прави вместо мен. В най-лошия случай, бях измамена в крайно решение от най-голямо значение — разбирането, от което щях да се чувствам по-добре по отношение на най-лошите неща, които щяха да ми се случат, преди майка ми да почине, както и възможността да се примиря с чувствата си към Лио, заради начина, по който нещата между нас приключиха. Да, ние скъсахме. Да, *Лио* скъса с мен. Но после е съжалил. Обичал ме е достатъчно, за да се върне. Аз заслужавах той да се върне. Това можеше и да няма значение за живота ми, но щеше да има значение за сърцето ми. Затворих очи и се понесох на вълната на обидата и възмущението, на нарасналия гняв.

— Както и да е — казва Лио някак притеснен, докато се мъчи да промени темата и да се върне в настоящето.

— Както и да е — повтарям като ехо.

В следващия момент чувам вратата на гаража да се отваря — Анди се връща и аз се предавам пред онова, което исках да направя през цялото време.

— И тъй, разкажи ми за въпросната поръчка.

— Ще дойдеш ли? — пита Лио с оживление в гласа.

— Да — отговарям, — ще дойда.

27.

През следващите минути, докато Лио ме запознава накратко с поръчката — статия за Кони Айлънд — аз се моля Анди да не нахълта в стаята и да ме завари с притаен дъх и пламтящи бузи. В даден момент ще трябва да му кажа, че ще замина за Ню Йорк, но не мога да го припиша на спора ни. То не е заради спора ни.

— Ще ми трябват няколко общи снимки на плажа... на дъсчената крайбрежна пътека... на увеселителните влачета — продължава Лио.

— О, разбира се — казвам разсеяно. Не съм готова да затворя, при никакви обстоятелства, но не искам да насилвам късмета си.

— Няма да е толкова вълнуващо, колкото миналите снимки, нали? — отбелязва Лио, сякаш ще снимам за възхвала.

— Няма значение — казвам развълнувана и жадна за още малко подробности. — За къде ще бъдат?

— За „Гаим Аут“.

Кимам и го питам:

— За кога ще ти трябват снимките?

— През следващите две седмици. Изпълнимо ли е?

— Би трябвало — мъча се да запазя хладнокръвие, правя се, че не съм замаяна от радост от откритието за неговото завръщане. — Ще ми се да чуя повече за това... но...

— Трябва да затваряш ли? — пита Лио доста разочарован за мое задоволство.

— Да — отговарям, после му казвам защо: — Анди се прибра...

— Ясно — Лио го изрича така, сякаш да затвърди положението ни на съзаклятници. За разлика от снимките с Дрейк, този път ние сме заедно. От началото до края.

— Пак ще ти се обадя... — гласът ми заглъхва.

— Кога? — пита той и макар тонът му да не издава нетърпение, въпросът му говори именно за това.

Усмиввам се противно на волята си — спомням си как се опитвах да го притисна за същото, като винаги настоявах да ми каже

кога пак ще се чуем, пак ще се видим. Затова му отговарям с един от неговите ученически, леко иронични отговори:

— Толкова скоро, колкото позволяват човешките възможности — и се запитвам дали си спомня собствения си израз и дали го използва с „как ѝ беше името“.

Лио се размива, това звучи толкова приятно. Спомня си, това е добре. Спомня си всичко, също като мен.

— Чудесно — откликва той. — Ще чакам.

— Добре — тръпки ме ползват, като се сетя колко дълго го чаках, колко време ми отне, докато се откажа от него.

— Е... чао, Елън — усмивката му се връща в гласа му. — Чао засега.

— Чао, Лио — и затварям телефона, поемам си няколко глътки въздух, за да дойда на себе си. После изтривам кой ме е търсил и тръгвам към банята. „Става дума за работа — помислям си и се поглеждам в огледалото. Става дума за намиране на собственото щастие“.

Измивам си зъбите, наплисквам си лицето със студена вода и навличам чиста тениска и бели къси панталони. Слизам долу, като се приготвям да се видя с Анди и осъзнавам, че макар ядът ми от сутринта да не е преминал напълно, разговорът ми с Лио го е уталожил и на негово място е дошло умерено вълнение и изпълнена с вина толерантност. Възможно е сега Анди да играе крокет с Джини в задния двор и честно си казвам, че това няма да ме нервира. Дори може да им поднесе ментов коктейл с уиски.

Но вместо с Джини Анди е със Стела, вместо крокет, виждам редица от рекламни торбички на „Нийман Маркъс“, поставени върху кухненския плот. Докато разгъва тънка бяла хартия от една рамка от чисто сребро, Анди ми хвърля поглед, с който или се извинява, или просто ме предупреждава да не издавам семейното ни напрежение, а може би и двете. Отвърщам му със смирена, неопределена покровителствена усмивка и после превключвам на поведение „добрата снаха“.

— Здравей, Стела — поздравявам я бодро, заставайки малко по-изправена, за да подражавам на съвършената ѝ стойка, точно както често се улавям, че и намирането на думи, и говорът ми са по-бавни в нейно присъствие.

— Здравей, миличка! — казва тя и ме прегръща. Вдъхвам неизменния ѝ летен парфюм — смесица от портокалови цветчета и сандалово дърво, докато тя продължава:

— Надявам се, няма да възразиш, че... понапазарувах малко за вас...

Поглеждам към плота и виждам най-малко още дузина сребърни рамки с различна големина — всичките украсени, всичките тържествени и, несъмнено, всичките много скъпи.

— Много са красиви... Но не биваше — казвам, с искреното желание да не беше ги купувала. Защото макар наистина да са красиви, те съвсем не са по вкуса ми. Аз харесвам обикновените черни, дървени рамки.

— О, това е нищо — отговаря Стела, като изважда една рамка, цялата в мъниста, и поставя в нея една семейна снимка от детството ѝ, на която всички са облечени в дрехи от фин бял лен и се усмихват широко от борда на малка лодка в Чарлстън. Небрежно-елегантна лятна снимка в стила на белите протестанти с англосаксонски корени. Тя издухва пращинка от стъклото и изчиства с палец зацапано място в ъгъла. — Просто малък подарък за новата къща.

— Ти вече ни подари толкова много неща — казвам, изреждайки наум старинния часовник, ленените кърпи за ръце за тоалетната, евтините, но все още запазени мебели за верандата, маслената картина на Анди като дете — все целенасочени подаръци за дома, все неща, които не можех да откажа, все неща, съответстващи на благосклонната пасивна агресия на Стела. Тя е толкова мила, толкова грижлива, толкова щедра, че чувстваш, че трябва да правиш нещата по нейния начин. И ги правиш.

Тя пропъжда с ръка забележката ми и казва:

— Не е нищо, наистина.

— Добре тогава, благодаря ти — казвам кратко и си помислям, че Марго беше тази, която ме научи на правилото да възразя един-два пъти, но накрая никога да не отказвам подаръци или комплименти.

— Няма защо, скъпа — Стела несъзнателно потупва ръката ми. Ноктите на пръстите ѝ са самото съвършенство на лакиране в червено, което подхожда на плисираната ѝ пола и чантичката плик „Ферагамо“ и придават на едрото сапфирено украшение на безимения ѝ пръст склонност към патриотизъм^[1].

— И тъй, Ел — намесва се Анди с вид, който издава неприкрито желание. — Какво ще кажеш, дали да не използваме тези рамки за снимките ни от сватбата и медения месец? Онези, които са в антрето?

Стела засиява и ме гледа очаквателно за одобрението ми в качеството ми на господарка на дома.

— Разбира се — усмихвам се и си мисля, че това ще е много подходящ избор, като се има предвид, че сватбата също бе организирана в стила на Стела.

Анди събира няколко рамки и посочва към предната част на къщата.

— Хайде... да идем да им определим местата.

Мигане, мигане. Побутване, побутване.

Докато Стела си тананика и започва прилежно да сгъва пазарските торбички, аз извъртам очи нагоре и тръгвам след Анди към антрето за нашата целенасочена разузнавателна мисия „рамки“.

— Много съжалявам — подхваща той шепнешком и се обляга на лъскавата до блясък махагонова масичка (също „подарък“ от родителите му), където са подредени сватбените ни снимки. Изражението и езикът на тялото му са искрени, дори сериозни, но аз не мога да не се запитам колко от готовността му да се разкае има връзка с присъствието на майка му в дома ни. И как Греъмови като че ли правят всичко, мислейки един за друг. — *Наистина* съжалявам.

— Аз също — чувствам се във война със себе си, докато избягвам погледа му. Част от мен отчаяно иска да се помири с Анди и да го почувства близък отново, но друга част едва ли не иска да задържи обтегнатите отношения, за да оправдае онова, което правя. *Каквото и да е то.*

Кръстосвам плътно ръце пред гърдите си, защото той продължава:

— Трябваше да кажа нещо снощи... по повод забележката за виното...

Най-накрая го поглеждам в очите; чувствам се донякъде разстроена, че той *всъщност* като че ли смята, че препирнята ни е била заради посредствените лозя край Питсбърг. Естествено, той може да каже, че тук става дума за нещо повече — въпроси, много по-съществени от снощи. Като например дали съм щастлива в Атланта,

дали си подхождаме, както си мислехме навремето, и защо в нашия скорошен брак се чувства напрежение.

— Няма нищо — казвам и се питам дали щях да бъда толкова отстъпчива, ако не бях разговаряла с Лио. — Може би преиграх до известна степен.

Анди кимва като в знак на съгласие, което укрепва намаляващото ми възмущение дотолкова, че да добавя дребнавата забележка:

— Но аз наистина, *наистина* не понасям Джини и Крейг.

Анди въздиша.

— Знаем... Но ще бъде доста трудно да ги избягваме...

— Не можем ли поне да опитаме? — казвам и почти се усмихвам искрено този път и пускам ръцете до тялото си.

Анди се размива тихо.

— Разбира се. Ще опитам.

Усмихвам му се, докато той продължава:

— И нека след следващото ни пререкание... да се сдобрим, преди да си легнем. Родителите ми никога не си лягаха скарани... вероятно затова са заедно толкова дълго...

„Поредната самодоволна забележка за свършените Гръмови“, помислям си, а гласно изричам:

— Е, да, вярно, аз се преместих на дивана сърдита.

Той се усмихва.

— Разбирам. Но нека не правим и това.

— Добре — свивам рамене.

— И тъй, всичко наред ли е между нас? — пита той и бръчките на челото му изчезват.

Пронизва ме възмущение, че той си мисли, че толкова лесно можем да продължим нататък, да замажем нашите неприятности, моите чувства.

— Даа — отговарям с неохота. — Добре сме.

— Просто добре ли?

Поглеждам го и за миг ми се приисква да му изясня нещата. Да му кажа, че ние сме наред малка криза. Да му кажа всичко. В сърцето си знам, че това е единственият начин да оправим всичко, да станем отново едно цяло. Но тъй като не съм напълно готова да станем отново едно цяло, аз се усмихвам вяло и казвам:

— Някъде между наред и добре.

— Е, предполагам, че това е начало — Анди се навежда и ме прегръща. — Толкова много те обичам — прошепва той в ухото ми.

Затварям очи, отпускам се и го прегръщам също, като се опитвам да забравя за разправията ни и оплакванията ми за живота ни и преди всичко затова как Марго може би е подправила миналото ми — било то с добри намерения, или не.

— И аз те обичам — казвам на съпруга си, чувствайки вълна едновременно на обич и привличане, — а после и облекчение, че все още се чувствам по този начин с него.

Но в мига, преди да се отделим един от друг, точно там, до сватбените ни снимки, и с очи, които продължавам да държа затворени, единственото, което виждам, е Лио, застанал в антрето ми през всичките тези години. А сега седи в апартамента си в Куинс, слуша Боб Дилън и чака да му се обадя отново.

[1] Имат се предвид цветовете червено, синьо и бяло на националното знаме на САЩ. — Бел.прев. ↑

28.

Въпреки че отвътре непрекъснато ми идеше да го направя, успявам да прекарам уикенда, без да се обадя по телефона, да пусна имейл или да изпратя съобщение на Лио. Вместо това върша правилните неща — всичко онова, което се очаква от мен. Поставям в нови рамки снимките. Пиша на Стела приветлива бележка с почти дълбока искрена благодарност. Ходя на църква и закузвам с целия клан Греъмове. Правя близо сто качествени черно-бели снимки на Уеб и Марго и корема ѝ. През цялото време потъпквам всеки надигащ се пристъп на яд, като уверявам себе си, че не приемам поръчката от злоба, отмъщение или преразглеждане на миналото. Напротив, ще отида в Ню Йорк по работа и за да прекарам известно време с Лио. Имам абсолютното право на работа, както и да бъдем приятели с Лио. И нищо от тези неща не бива да накърнява брака ми, приятелството ми с Марго или живота ми в Атланта.

И тъй, до неделя вечер, докато седя пред компютъра и купувам самолетен билет за Ню Йорк, вече съм напълно убедена, че намеренията ми, ако не напълно, са поне достатъчно чисти. Но когато заварвам Анди в дневната да гледа голф по телевизията и подмятам нехайно, че ми предстоят снимки на Кони Айлънд за „Таим Аут“, сърцето ми се изпълва с познатата вина.

— Това е чудесно — казва Анди, без да отлепва поглед от Тайгър Удс.

— Дааа... Както изглежда, ще пътувам по-следващата седмица... ще направя снимките... ще пренощувам и... може би ще се видя с някои приятели — казвам, сякаш мисля на глас. Сърцето ми ще изскочи от лошо предчувствие. Стискам палци Анди да не започне да задава много въпроси, за да не се наложи да лъжа как съм получила поръчката.

Но когато той само възкликва: „Страхотно!“, вместо да пита за подробности, изведнъж се чувствам някак пренебрегната, да не кажа — направо незаслужаваща капка внимание. В края на краищата ние

непрекъснато обсъждаме неговите дела и колегиалните взаимоотношения в кантората му — с баща му, секретарките и другите младши съдружници. Той редовно изказва пред мен на глас встъпителните си и заключителни аргументи. А миналата седмица дори ходих да наблюдавам кулминационната точка на свидетелски показания по едно дело за възстановяване на застраховка — бях се издокарала и седях най-отпред в съдебната зала, за да го насърчавам безмълвно, докато той превеждаше открито много пострадалия ищец, носещ гипсова превръзка, по пътеката от лъжи, преди да покаже на видео лента как мъжът играе фризби в парка Пидмонт. После много се смяхме в колата, ударихме длани един на друг и весело повтаряхме: „Не можеш да понесеш истината!“ — любимата ни реплика от филма „Доблестни мъже“.

И все пак това ли е най-доброто, което мога да чуя, когато става дума за моята работа? Една дума, изразяваща широко разпространена възхвала. „Страхотно“!?

— Дааа — пак казвам и си представям как работя с Лио до себе си. — Трябва да е добре.

— Звучи добре — изрича Анди и се намръщва, когато Тайгър опитва дълъг лек удар. Топката се търкулва право към дупката, пада вътре, но после изскача от нея. Анди удря юмруци в масичката за кафе и извиква:

— По дяволите! Как можа да не влезе?

— При това положение какво — изостава с един удар ли? — питам.

— Дааа. А на него наистина му беше нужен — Анди клати глава и извива надолу ръба на зелената си шапка с емблемата на „Масгърс“, която той винаги слага от суеверие за късмет на идола си.

— Тайгър винаги печели — отбелязвам, докато камерата улавя преданата му, прелестна съпруга.

Тъкмо се питам доколко е здрав бракът им, когато Анди отговаря:

— *Невинаги.*

— Така изглежда. Дава шанс на някой друг — продължавам и макар да съм малко обидена на Анди, в същото време се възмуствам от себе си, задето се опитвам да обсъждам нещо толкова неоспоримо, какъвто е случаят със световния фаворит Тайгър.

— Аха... Сигурно — изрича Анди, сякаш едва ме е чул.

Обръщам глава към него и оглеждам леко наболото, секси окосмяване по брадичката му, ушите му, които като че ли щръкват малко повече, когато е с шапка, и успокояващото синьо на очите му, което подхожда напълно на небесносините райета на полото му. Отмествам се по-близо до него на дивана — сега между нас няма пространство и бедрата ни се докосват. Полагам глава върху гърдите му и двамата преплитаме ръце. После затварям очи и си казвам да престана да съм толкова раздражителна. Не е честно да съдя Анди, особено след като той няма никаква улика, че е подсъдим. Минават няколко минути, в които оставаме в това приятно положение, аз слушам приспивния глас на коментаторите и откъслечните аплодисменти от време на време от иначе пазещата тишина публика и не спирам да си повтарям, че съм щастлива.

Но след малко, когато нещо с Тайгър пак се обърква и Анди скача на крака като ужилен, започва да размахва ръце и да говори на телевизора в негова подкрепа, каквато аз от седмици не съм получавала от него:

— Хайде, приятел. Ти *никога* не си пропускал тези, когато са от значение! — чувствам как ме облива нова вълна на възмущение.

„Нищо чудно, че си имаме неприятности“, помислям си, като сега вече слагам официален етикет върху онова, което преди изглеждаше само едностранно неизразено мнение. Съпругът ми показва повече страст към голфа — при това голф по телевизията — отколкото към нашите взаимоотношения.

Задържам поглед в него още няколко минути, като стоически наблюдавам домашната сцена, която без чужда помощ смекчава вината ми, задето заминавам за Ню Йорк. После ставам, качвам се горе, вземам мобилния си телефон и се обаждам на Лио.

Той отговаря след четвъртото позвъняване леко задъхан, сякаш е тичал, за да вдигне телефона.

— Не ми казвай, че си променила решението си — изрича той, преди дори да съм казала „здравей“.

Усмиввам се.

— Нищо подобно.

— Значи идваш?

— Идвам.

— Със сигурност ли?

— Да. Със сигурност.

— Кога?

— Другия понеделник.

— Страхотно — казва Лио по същия начин, по който Анди приключи разговора ни долу.

Заглеждам се в тавана и се чудя как една и съща дума може да звучи съвсем различно от устата на Лио. Колко различно е *всичко* с Лио.

На другата сутринхващам Сузан на път за летището и я посвещавам в последната глава на привидно никога несвършващата сага за Лио. Когато стигам до частта за Марго, тя, както се очакваше, кипва.

— Тя за коя се мисли? — пита Сузан.

Знаех си, че фокусът на сестра ми ще се насочи върху Марго и се чувствам едновременно подразнена и отбранителна, когато отговарям:

— Знам. Трябваше да ми каже... Но вярвам, че го е направила от сърце за мое добро.

— Направила го е от сърце за доброто на *брат* си — възразява Сузан с нотка на презрение. — А не за твое.

— Едно и също е — казвам, защото смятам, че в най-добрите взаимоотношения е еднакво важно доброто и на двамата. И независимо от нашите проблеми, на мен ми харесва да си мисля, че Анди и аз все още имаме такава връзка.

— *Изобщио* не е едно и също — не отстъпва Сузан.

Докато си претоплям кафето за втори път, обмислям думите ѝ и се питам коя от нас има право. Аз ли, която съм прекалено идеалистична, или Сузан, която е просто непримирима?

— Освен това — продължава Сузан, — коя е тя, че да се прави на Господ?

— Не бих казала, че „се прави на Господ“. Това не е евтаназия... Тя просто се е опитвала да ме предпази...

— Предпазвала те е? — прекъсва ме Сузан. — От какво?

— От Лио... От мен самата.

— Значи си щяла да предпочетеш Лио, така ли? — пита тя ликуващо.

Изпълва ме чувство на безсилие, иска ми се тя да е по-непредубедена в моменти като този. Искан ми се да постъпва повече като майка ни, чийто първи инстинкт беше винаги да вижда доброто в хората, да гледа на нещата откъм светлата им страна. Но пък може би тъкмо смъртта на майка ми е направила Сузан такава — винаги да мисли най-лошото и никога да не вярва, че нещата могат и да се оправят. Избутвам тези мисли настрана, съзнавайки колко често смъртта на майка ми усложнява неща, които всъщност почти нямат нищо общо с нея. Колко много пресилва тя всичко, дори след като вече я няма. *Особено след като вече я няма.*

— Приятно ми е да си мисля, че можех да му кажа същото — продължавам, мъчейки се да бъда честна със сестра си... и със себе си. — Но не знам... може би щях да преосмисля чувствата си дотолкова, че да прекратя отношенията с Анди. Можеше да направя ужасна грешка.

— Сигурна ли си, че щеше да е грешка?

— Да — отговарям и се сещам за една стара статия за едно списание, която прочетох наскоро, статия, която бях писала някъде по времето, когато с Анди започнахме да излизаме, точно когато Лио се е върнал. Поколебавам се, но после казвам на Сузан за нея. — Бях толкова щастлива, че започнах здравословна, стабилна връзка.

— Писала си това? Използвала си същите думи?

— Малко или повече.

— Здравословна и стабилна, а? Това звучи... *приятно* — казва Сузан, давайки ясно да се разбере, че „приятно“ не е нещо, към което да се стреми човек в йерархията на взаимоотношенията. Че „страстно“ е по-добро от „приятно“, винаги.

— „Приятно“ е доста подценено — казвам и си помислям, че половин Америка би убила за „приятно“. В днешно време бих избрала „приятно“.

— Щом казваш.

Въздъхвам.

— По-добре е от онова, което имах с Лио.

— И какво е било то?

— Вълнение... Безпокойство... Несигурност... Всичко беше толкова различно с Лио.

— В какъв смисъл различно? — пита тя автоматически, безмилостно.

Отварям задната врата и сядам на стълбите на верандата с чашата с кафе, мъчейки се да намеря отговор на въпроса ѝ. Но всеки път, когато се опитам да го оформя с думи, се чувствам така, сякаш предавам Анди, сякаш по някакъв начин искам да противопоставя страстта на платоническата любов. А съвсем не е така. Всъщност снощи с Анди правихме секс — *страхотен* секс — инициатор, на който бях аз, но не от чувство за вина или по задължение, а защото той изглеждаше толкова неустоим, както се беше излегнал в леглото до мен по къси долни гащета. Целунах го там, където свършваше почернялата му от играенето на голф кожа, възхищавайки се на стегнатия му като на тийнейджър корем. Той отвърна на целувката ми, което ме накара да си помисля за това колко много жени се оплакват, че съпрузите им подминават любовното встъпление, а Анди никога не пропуска да ме целуне.

— Елън? — прозвучава раздраженият глас на Сузан по телефона.

— Тук съм — отговарям, хвърляйки гневен поглед към маранята на задния двор. Прекалено е горещо за кафе. Отпивам глътка и оставям чашата си в една наторена леха.

— В какъв смисъл различно? — повтаря Сузан, макар да имам чувството, че тя *знае* много добре какво е различното, че всяка жена знае разликата между онзи, за когото се жениш, и онзи, който си е отишъл.

— Ами нещо като... планината и плажа — отговарям най-накрая, хващайки се за сламка, за да направя някакъв вид адекватна аналогия.

— Кой е плажът? — пита Сузан и чувам бибипкането на летищна товарна количка, проправяща си път в терминала, последвано от гръмко съобщение за промяна на изхода към самолета.

Изведнъж ме пронизва желание да съм на летището, в очакване да замина някъде. *Където и да е*. За първи път изпитвам завист към работата на Сузан — към физическата ѝ свобода, към постоянното ѝ движение. Вероятно и на нея това ѝ харесва, иначе защо ще

продължава да работи нещо, което тя често описва като работа на сервитьорка без бакшиши.

— Анди — отговарям и вдигам поглед към палецото бяло небе. Като че ли безмилостната гореща вълна е избелила синевата му и е оставила безцветна празна шир. — Анди е слънчевият ден със спокойни тюркоазни води и чаша вино — усмихвам се и за миг се чувствам обнадеждана от мисълта, че се излежаваме на някой плаж. Може би ни трябва единствено една хубава почивка. Може би на мен ми трябва да се кача на самолет *този път* с Анди, вместо да пътувам без него. Но дълбоко в себе си знам, че едно романтично бездействие няма да оправи проблемите ни — и че аз може би ще бъда прецакана незнайно как.

— А Лио? — продължава Сузан.

— Лио — името му се изплъзва от езика ми и сърцето ми затуптява по-бързо. — Лио е екскурзия в планината. Когато вали ситен дъжд. Когато си малко дезориентирана и гладна, а нощта всеки момент ще падне.

Двете със Сузан се разсмиваме.

— Няма конкуренция — отбелязва тя. — Плажът печели.

— Всеки път — въздъхвам.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е в това, че... ми харесва да съм в гората... Харесва ми тъмнината... спокойствието. Толкова е загадъчно... вълнуващо. А и гледката от върха към вечнозелените дървета, към долината...

— Е страхотна... — довършва изречението ми Сузан.

— Дааа — поклащам глава и си представям силните ръце на Лио и широките му рамене. Как изглежда в чифт „Ливайс“, докато върви леко пред мен, винаги контролирайки нещата. — Наистина е такава.

— Ами тогава, продължавай напред и се наслаждавай на гледката...

— Така ли мислиш? — очаквам да ми предпише точните параметри, да ми каже какво мога и какво не бива да правя.

Тя обаче просто отговаря:

— Само не се приближавай много до ръба.

Изсмивам се нервно, повече притеснена, отколкото развеселена.

— Иначе може и да паднеш — додава тя.

И все пак, в дните, доближаващи ме към пътуването ми, въпреки съвета на Сузан и бдителността ми да държа Лио на една ръка разстояние, се улавям, че съм някак прекалено близо до ръба и неговата орбита ме всмуква обратно. Формалната ни размяна на имейли преминава постепенно във вълнение на позната — дори с нотка на флиртуване — закачка, която на свой ред отстъпва пред един постоянен поток от по-дълги и все по-интимни текстове, имейли и дори телефонни разговори. Докато не съм напълно обсебена, точно както навремето, като за известно време се опитвам да убедя себе си, че изобщо не съм обсебена. Че съвсем не е както някога.

После, най-неочаквано, вече е сутринта преди заминаването ми — а също така и денят на сбирката за поднасяне на подаръци за бъдещото бебе на Марго — събитие, от което на определено ниво вече се ужасявах, най-малкото защото Джини си присвои планирането, като го направи официално, показно тържество, вместо една приятна среща на близки приятелки, събиращи се да честитят предстоящото раждане на едно обичано бебе. Но сега, повече отвсякога, гледам на празненството като на нещо, което трябва да изтърпя и да очаквам с нетърпение да приключи, за да мога да избягам в Ню Йорк, да възстановя момента, който двамата с Лио прекъснахме по време на среднощния ни полет, и да стигна до същността на въпроса, какъвто и да е той.

Тъкмо се протягам под завивките, след като току-що съм целунала Анди за довиждане и с пожелание за успешна игра на голф, когато мобилният ми телефон иззвънява силно, вибрирайки към ръба на нощното шкафче. Пресягам се към него, надявайки се да е Лио, жадна за сутрешната си доза бодрост от него. И наистина, на дисплея светва неговото име.

— Здравей — казвам замаяна, щастлива и сърцето ми се разтуптява по-бързо, докато очаквам първите му думи.

— Здравсти — отговаря Лио с все още сънен глас. — Сама ли си?

— Да — казвам и се запитвам за стотен път дали той е все още с приятелката си. Въз основа на неговите неочаквани прекъсвания на телефонните разговори имам чувството, че той е с нея и макар ревнивата, собственическа част от мен да иска той да е сам, в някои

отношения ми харесва, че и той има връзка. По някакъв начин приятелката му изравнява резултата; предоставя на Лио нещо, което и той да загуби.

— Какво правиш?

— Още съм в леглото... и си мисля.

— За какво?

Поколебавам се, преди да му поднеса нещо като признание.

— За утре — отговарям, преливайки едновременно от въодушевление и от страх. — За теб.

— Какво съвпадение — казва той и въпреки че думите му са някак свенливи, той ги изрича много недвусмислено и директно. — Нямам търпение да те видя.

— Аз също — цялата изтръпвам, като си представям нас двамата заедно на Кони Айлънд да се разхождаме покрай водата, да правим снимки в златистия, романтичен час преди залеза, да се смеем, разговаряме и просто да сме заедно.

— Значи и ти искаш да ме видиш? — пита той и звучи също толкова замаян, колкото съм и аз.

— Още сега ли?

Той се размива.

— Не. *Не сега*. Утре. След снимките.

— О, не ме е грижа. Какво си намислил? — питам и мигом съжалявам за отговора, опасявайки се, че прозвучах прекалено блудкаво сантиментална, каквато бях някога — все оставях той да взема решенията.

— Може ли да те заведе на вечеря?

— Разбира се — и закопнявам утре да дойде час по-скоро. — Звучи *наистина* чудесно.

— Ти звучиш чудесно. Харесва ми дрезгавият ти глас. Връща спомени.

Усмиввам се и се претъркувам в леглото — в половината на Анди, където чаршафите му все още пазят миризмата му. После затварям очи и се вслушвам в трепетната, интимна тишина. Поне цяла минута, ако не и повече изминава така и аз се пренасям в нашето общо минало. Времето преди Анди. Време, когато можех да се чувствам без угризения, без вина. Без нищо друго, освен чистото удоволствие от

момента. И накрая се оставям на бликация в мен физически копнеж, който се трупаше от много дълго време.

След това си казвам, че той не знае какво направих току-що и че той положително не прави същото. Казвам си, че трябва да се освободя от всички тези мисли и че утре сутринта ще бъдем съвсем делови или, в най-добрия случай, близки приятели със съпътстващо романтично минало. Но преди всичко си казвам, че каквото и да се случи, аз обичам Анди. И *винаги* ще обичам Анди.

29.

Няколко часа по-късно, след като сбирката за поднасяне на подаръци за предстоящото бебе на Марго приключи и гостите ѝ се разотидоха, аз крача из великолепната, украсена за случая дневна на Джини (допълнена с маслени картини на кучетата ѝ, гоблен с герба на семейство Крейг и малък роял, на който никой от къщата не може да свири или поне не му е разрешено да го докосва) и натъпквам разпилени панделки и опаковъчна хартия в бял чувал за боклук и като цяло се чувствам обзета от противоречия. Предимно заради развитието на нещата тия дни, и особено сега, в навечерието на пътуването ми.

От една страна, изгарям от безумни мисли за Лио, като наум опаковам наново багажа си и си представям момента, когато за първи път ще го видя и момента, когато отново ще се сбoguвам с него. От друга страна, и противно на волята ми, бях прекарала изненадващо поносимо добре, граничещо с действително забавление, благодарение отчасти на тежкия аромат на мимози. Продължавам да съм на мнението, че социалната атмосфера на Бъкхед на нейното макрониво, е безсъдържателна, повърхностна и изключително тъпа, но едно към едно повечето жени на сбирката бяха искрени и по-интересни, отколкото си мисли човек, когато ги види да дърдорят по мобилните си телефони в своите рейндж роувъри, возейки „марковите“ си деца на задната седалка.

Още повече, докато седях до Марго на дивана, с почетната роля на стенограф за подаръците, имах чувството на принадлежност и гордост, че съм Греъм. Съпруга на Анди. Снаха на Марго. Снаха на Стела.

В един момент емоционалната ми дилема кристализира, когато една от съседките на Стела ме попита къде живеят родителите ми и аз трябваше за част от секундата да взема решение дали да поясня, че баща ми продължава да живее в родния ми град, а майка ми е починала преди години. Междувременно Стела, кралицата на бързомислещата тактичност едва доловимо се пресяга, стисва ръката ми и отговаря

толкова естествено, че изобщо не оставя впечатлението, че отговаря вместо мен.

— Бащата на Елън живее в Питсбърг, в къщата, където тя е израснала. Двете с Марго по това си приличат! — заявява тя бодро, а светлината от кристалния полилей на Джини проблясва в диамантения ѝ пръстен. Отправям ѝ благодарствен поглед, облекчена, че не се наложи да предам паметта на майка ми, за да избегна неловкия момент, когато присъстващите ще се просълзят — и да трябва да избирам между това да се чувствам тъжна заедно с тях или, съответно, да разсея неудобството с едно безгрижно: „О, няма нищо, то беше отдавна“.

Защото в крайна сметка, макар да се бе случило много отдавна, изразът „няма нищо“ никога няма да отговаря на истината.

И сега, докато чакам Анди да дойде да ме вземе след трийсет и шестте си дупки в играта на голф, ме изпълва друго, неочаквано пробуждане на скръб поради загубата на майка ми, докато седя с Марго, Джини и техните майки, угаждам си с още шампанско и слушам разбора на отминалото празненство, засягащ всичко, включително кой е най-хубавият подарък (яркозелена детска количка „Багабу“, подарена от приятелките по тенис на Марго), най-позорният подарък (юрганче, подарено по-рано на жената, която го подарява, и което, без тя да знае, беше избродирано с името на дъщеря ѝ Руби), най-добре облечената гостенка (с истински „Шанел“), най-зле облечената поканена (с плетена на една кука пурпурна на цвят блуза с гол гръб и вързана на врата, с черен сутиен под нея) и ужасеното размишление за това „кой, по дяволите, разля мерло върху стола в трапезарията на Джини“.

— Поне да бях включила камерата за бавачката — казва през кикот Джини, препъвайки се с високите си токчета, преди да се плъосне върху един отделен от гарнитурата, тапициран с леопардови шарки стол.

Усмиввам се при мисълта колко по-поносима — дори *приятна* — е Джини, когато си е пийнала повече и не позира непрекъснато, не интригантства, нито се опитва да докаже, че е много по-близка с Марго от мен. Тя пак си е кучка с удивително чувство за установена норма.

— *Наистина* ли имаш такава? — пита Стела, вглеждайки се в тавана.

— Неслучайно се нарича скрита камера — намесвам се, като си играя с парченце жълто лико. Умерената ми страна се изкушава да извози целия чувал с боклук до вкъщи, тъй като Марго разопакова подаръците си толкова внимателно, но като се има предвид състоянието ми на емоционален смут, не ми се струва, че има смисъл да се притеснявам за запазването на опаковъчна хартия.

— Разбира се, че тя има камера за бавачка, Стел — обажда се майката на Джини, Пам, като сочи един букет от изкуствени цветя върху вграден библиотечен шкаф. — Марго също трябва да си монтира такава... особено с новородено и с наплива от бавачки и други помощници.

Вътрешно трепвам неприятно от често използваната дума „помощници“ — тя обхваща лица от градинари, през бавачки и икономки, до поддържащите басейни, дори — в случая с Пам — *шофьори* (тя не е сядала зад волана на магистрала от двацет и две години, странен факт за гордост според нея). Всъщност дали ще хулят, или ще хвалят *помощниците си*, това трябва да е най-малко любимата ми тема в света на Марго — с техните частни училища за децата им и галатържества с черни вратовръзки (които често са галатържества за частните училища на децата им).

Стела продължава:

— Хващала ли си някоя да... върши нещо нередно? — очите на свежърва ми са широко отворени и тя, която иначе е толкова отговорна и динамична, сега изглежда някак пасивна пред нахаканата си, деспотична най-добра приятелка. Наблюдавам ги двете, една до друга, и за миг се запитвам дали когато съм край Марго всъщност съм друга версия на мен самата.

Джини поклаща глава, вземайки си една от ексцентричните петифури с цвят на лавандула от наследствената ѝ сребърна табла, която, в това съм напълно сигурна, *помощничката* ѝ е лъснала тази сутрин.

— Засега не... Но *изобщо* не можеш да си прекалено внимателна, когато се отнася до децата ти.

Всички кимваме безмълвно, сякаш да доловим дълбоката мъдрост в този току-що изречен от Джини „бисер“ — „бисери“, които тя винаги изтърсва с тон на откровение, като че ли тя е първата, която изрича или си помисля подобна мисъл. Любимият ми, който я чух да

вметва, когато гостенките изразиха предположение, че Марго сигурно ще роди момче, защото коремът ѝ е доста нисък, е: „Толкова се радвам, че тя и Уеб чакат да узнаят какво ще бъде! Това е *единствената* изненада, останала в живота“. Ау, колко си оригинална, Джини! Не съм чувала досега нещо подобно. И, отделно от това, макар че нямам определено мнение за вземането на такъв вид решения, как толкова много двойки смятат, че това, че не се възползват от технологията на ултразвука, се окачествява като „изненада“? И още, какви други изненади са минали мимоходом през последните няколко десетилетия? Хората не правят ли вече празненства с изненади? Престанаха ли неочакваните доставки на цветя или подаръци? Не разбирам.

Допивам чашата си с шампанско, обръщам се към Джини и обявявам:

— Ами струва ми се, че знам кой разля виното.

— Кой? — питат всички в хор, дори Марго, която обикновено предугажда, когато ще изрека някоя шега.

— Онази противна *мърла* — отговарям, потискайки самодоволна усмивка.

— Коя? — отново питат всички в един глас, а Джини започва да предполага, като изброява имената на някои от не толкова привлекателните гостенки.

Поклащам глава, след което гордо заявявам:

— Луси — имам предвид Луси и *Анди*. Неговата любима от гимназията, а после и от първия курс в колежа, която Марго добави към поканените, след като поиска разрешението ми.

„Ако ще се чувстваш неудобно, няма да я каня“, повтори неведнъж Марго, като не преставаше да я хвали, че събирала пари за различни благотворителни дейности и какви връзки в кълтри клуба имала — наред със злочестото, макар и далечно семейно родство (Луси е омъжена за втори братовчед на Уеб).

Аз непрекъснато уверявах Марго, че това изобщо няма да ме притесни, че дори съм любопитна да се запозная с първата любов на Анди и че предпочитам да я срещна при подобни обстоятелства. Но тайничко мислех, че действителната ми мотивация беше повече свързана с Лио. В края на краищата идването на Луси на тази сбирка щеше да ми послужи като друга златна благовидна причина за поредицата ми от вътрешни извинения: „Бившият на Марго се грижи

за озеленяването ѝ. Бившата на Анди идва на сбирката по повод бременността на сестра му. Тогава защо аз да не мога понякога да работя с бившия си?“.

Във всеки случай аз наистина се шегувам сега, защото Луси съвсем *не е* противна. Чертите ѝ като на куклата Кюпи, кожата ѝ с цвят на слонова кост и червените ѝ букли я поставят направо в категорията на хубавиците, а тялото ѝ вероятно е най-хубавото, което съм виждала на живо — във формата на пясъчен часовник от рисунка, което щеше да изглежда още по-ексцентрично, ако тя не се обличаше толкова консервативно. Марго и Стела се размиват одобрително, докато техните дребнави приятелки си разменят доволни погледи с повдигнати вежди, а техните радари, настроени да улавят свада между две жени, издават приятен звук.

Извъртам очи нагоре и казвам:

— Стига бе, *шегувам се*. Момичето е прелестно.

Джини изглежда разочарована, че не се стига до стълкновение, а Пам тръсва глава назад с кикот на раздразнение и казва някак прекалено ентузиазирано:

— Тя е цяло *съкровище*, нали?

— Така е — отговарям великодушно и мислено се връщам към разговора ми с Луси по-рано този следобед — колко мила, дори малко притеснена изглеждаше тя, когато ми каза, че ѝ е много приятно да се запознае с мен. Отвърнах ѝ, че за мен също е удоволствие да се запозная с нея, при това го мислех съвсем сериозно. После, въпреки смуцаващата картина как като деветнайсетгодишна възсяда съпруга ми, добавям: — Чувала съм толкова хубави неща за теб.

Луси, която положително си е представяла същото, се изчервява, усмихва се и се размива. След това заговаря за Анди — и за времето им, прекарано заедно — абсолютно в същия дух, признавайки, че той бил нейно гадже, като наблегна повече на тогавашното време — и на младата любов — отколкото на *тяхната* връзка.

— Надявам се той да е изхвърлил всички снимки от абитуриентския бал. Каква грозна, тупирана коса. Какво ли съм си мислела?... Ти носеше ли характерната за осемдесетте тупирана коса, Елън?

— Дали съм носила тупирана коса ли? Ами аз съм от Питсбърг, където е бил сниман „Флашданс“. Носех и тупирана коса, и калцуни.

Тя се засмя, след което преминахме към настоящето и заговорихме за петгодишния ѝ син Лиам, който имал слаба форма на аутизъм и че от всичко друго най-много му помагало язденето на кон. После обсъдихме преместването ни в Атланта и работата ми (изненадах се, като разбрах, че Марго разказала на Луси и на много от другите гостенки за фотосесията ми с Дрейк). И беше за отбелязване, че двете продължихме на различни теми. Но по време на сбирката я улових, че ми хвърли поне десетина погледи крадешком, погледи, които показваха, че тя продължава да има някакви чувства към Анди. Което, разбира се, предизвика всякакъв вид смесени чувства, като вината и признателността бяха начело в списъка.

Чувам тази комбинация от емоции отново, когато Стела ме поглежда и казва толкова искрено:

— Луси е хубаво момиче, но ти си много по-хубава, Елън.

— И някак по-умна — добавя Марго, като оправя връзката на бледожълтата си рокля с кройка „прегърни ме“.

— Анди е направо късметлия, че си с него — додава Стела.

Отварям уста да им благодаря, но Джини се намесва — вероятно усещайки задушавния семеен момент.

— Всъщност къде са мъжете? Вече приближава три... Крейг обеща да наглежда децата този следобед, докато аз се отърва от това шампанско.

Пресягам се за чантата си и си помислям, че когато бащите остават сами с децата си, това не бива да се нарича „наглеждане на децата“.

— Може би Анди е звънял — казвам и изваждам мобилния си телефон в мига, когато на дисплея светва името на Лио. Стомахът ми се свива от вълнение и макар да знам, че трябва да прибера обратно телефона в чантата си, аз ставам и се чувам да казвам:

— Извинете ме за секунда. Търсят ме по повод утрешните ми снимки.

Всички кимат разбиращо, а аз се отдалечавам към кухнята — вече безупречно почистена благодарение на усърдните служители от фирмата за кетъринг и невидимата икономка на Джини — и казвам тихо „здравей“ в телефона.

— Нали идваш утре? — пита Лио.

— И още как — прошепвам и усещам нов прилив на адреналин.

— Просто искам да се уверя.

Висок писклив смях се разнася от дневната, което кара Лио да попита:

— Къде си?

— На сбирка за даряване на бъдеща майка.

— Да не си бременна? — пита Лио бездушно:

— Да, бе — отговарям с облекчение, че не е така, а после ме изпълва вина, задето се почувствах така.

— И тъй. За утре. Искаш ли да дойдеш направо у нас? И да тръгнем заедно оттук?

— Разбира се — пак прошепвам. — Това ме устройва.

— Добре тогава... Май не бива да те задържам повече — казва Лио, макар да чувствам, че иска да продължи разговора.

— Ами, да — отговарям с неохота.

— До утре, Елън.

— До утре, Лио — казвам, усещайки, че флиртувам и съм развълнувана, затварям телефона, обръщам се и виждам Марго вторачена в мене. Глуповатата ми усмивка мигом се изпарява.

— С кого разговаряш? — пита ме тя и очите ѝ святкат от изумление и укор.

— Във връзка със снимките — отговарям, запъвайки се, като наум връщам разговора, питайки се какво от него е чула.

Няма съмнение, че е чула да произнасям името на Лио — както и тона на гласа ми, — защото тя продължава:

— Как може да постъпваш така?

— Как постъпвам? — смънкавам, изчервявайки се все по-силно.

Марго събира вежди, устните ѝ се свиват.

— Отиваш в Ню Йорк, за да се видиш с него, нали?

— Отивам... в Ню Йорк по *работа* — което очевидно не е опровержение.

— По *работа*! Наистина ли, Елън? — по тона ѝ не се разбира точно дали е обидена, или ядосана.

— Да. По *работа* — повтарям и кимам енергично, придържайки се към последната капка истина. — Напълно законна поръчка за снимане на Кони Айлънд.

— Да, да, знам. Кони Айлънд. Точно така — клати глава тя и през ума ми минават няколкото въпроса, които ми беше задала по

повод снимките, и за беглите отговори, които получи от мен, преди да прехвърля темата към по-безопасни води. — Но с *него*? Ще се видиш с него, нали?

Кимам бавно, надявайки се на пощада, на разбиране — както аз се опитах да откликна на едно нейно решение преди години.

— Анди знае ли? — същият въпрос ми зададе на летището, само че този път мога да кажа, че тя е напълно сигурна, че той не знае.

Поглеждам я, но не проронвам дума, което, разбира се, е равнозначно на „не“.

— Защо, Елън? Защо го правиш?

— Ами... трябва да го направя — отговарям извинително, но твърдо.

— *Трябва*? — тя поставя едната ръка върху корема си и събира една до друга ниските си обувки „Ланвин“. Дори в кризисни положения изглежда изискана, уравновесена.

— Марго... моля, те опитай се да разбереш...

— Не, не, Елън — прекъсва ме тя. — Не *разбирам*... Не разбирам защо вършиш нещо толкова неразумно... и обидно... и разрушително. Да приемеш поръчка за Дрейк беше едно, но *това*... Това вече е прекалено...

— Не е точно така — пак се оплитам аз.

— Чух те, Елън. Чух гласа ти... Чух как разговаряше с него... Направо не мога да повярвам... Ти разваляш *всичко*.

И когато тя слага и другата ръка върху корема си, разбирам какво има предвид тя под „всичко“. Нейният празник. Приятелството. Бракът ми. Нашето семейство. *Всичко*.

— Съжалявам — казвам.

И макар да съжалявам, чувствам как срамът ми преминава в самодоволство, когато ми идва наум, че може би ние нямаше да водим този разговор, ако тя беше постъпила честно с мен преди години. Ако си беше спомнила, че ние сме *преди всичко* приятелки много преди връзката ми с Анди. Мислите ми препускат, докато обмислям дали да ѝ кажа, че съм разбрала как е постъпила. Затова ѝ намеквам:

— Просто трябва... да изясня някои неща, които трябваше да бъдат изяснени много отдавна...

Очевидно тя не схваща намека, защото клати глава и казва:

— Не. Няма абсолютно никакво извинение за това...

— Така ли? — прекъсвам я. — Тогава какво е *твое* извинение, Марго?

— Извинение за какво? — поглежда ме тя смутена, а аз се питам дали е забравила за идването на Лио навремето, или по-скоро е изхвърлила случая от съзнанието си.

— Задето не ми каза, че той е идвал да ме търси — казвам го със спокоен глас, но сърцето ми ще изхвъркне.

Марго примигва, за момент изглежда стресната, но бързо се съвзема и отговаря:

— Защото ти беше с Анди. Вече имаше *връзка* с Анди.

— И какво от това?

— И *какво от това* ли? — ужасява се тя. — И *какво от това*!

— Нямам предвид „какво от това“, че съм с Анди... Имам предвид какво те караше да мислиш, че като ми кажеш за Лио, това ще е заплаха за всичко?

Тя кръстосва ръце и се размива.

— Виж. Мисля, че имаме вече отговора.

Вторачвам се в очите ѝ, отказвайки да смесваме двата въпроса.

— Ти трябваше да ми кажеш — продължавам ядно аз. — Имах правото да знам. Имах *правото* да направя избор за себе си... И ако си си помислила, че е съществувала някаква *вероятност* да напусна Анди... е, толкоз по-основателна е била причината да ми кажеш.

Марго поклаща глава в знак на съвсем категорично възражение и тогава ми идва наум, че никога не съм я чула да се извинява или да признава, че греши. За нищо. За никого. Никога.

— Анди има право да разбере за *това* — заявява тя, подминавайки довода ми. — Той има право да знае какви ги върши жена му — после изправя гръб, вирва брадичка и заявява със стоманен, леден, сприхав глас: — Ако ти не му кажеш, Елън... тогава аз ще му кажа.

30.

След секунди Крейг, Уеб, Анди и Джеймс нахлуват през страничната врата — потни, почернели от слънцето и видимо доволни. Поемам си дълбоко въздух, мъчейки се да възвърна самообладанието си, и виждам, че Марго прави същото. За миг ме обзема тревога да не би тя да направи безпрецедентна сцена и да разгласи случилото се пред всички. Но едва ли би притеснила брат си по този начин. Вместо това тя се втурва към Уеб, полага глава върху гърдите му, сякаш търси подслон в собствената си безупречна връзка.

Наблюдавам двамата и съм изумена, че само допреди броени месеци изпитвах същото към Анди — че той беше моята опора. А сега стоя на няколко крачки от него и се чувствам самотна, изолирана.

— Кой победи? — пита Марго и хвърля скришом поглед към Анди, надявайки се да е той. Ако съпругата му ще го мами, поне той да е прекарал добре на голф игрището.

И наистина, Анди ѝ хвърля мила, самоуверена усмивка, намигва и пита:

— А ти кой мислиш, Магс?

— Братото е голям късметлия — обажда се Джеймс, а в това време Джини, Стела и Пам идват при нас в кухнята и изглеждат доволни, че са пак в компанията на мъжете си.

— Анди е победил! — съобщава Марго с изкуствено въодушевление.

Мъжете започват да ни разказват за играта, вметвайки, че трябвало да сме там, за да видим как Крейг, в момент на раздразнение, фраснал чисто новия си стик в едно магнолиево дърво. И то неведнъж. Всички избухват в смях, освен Марго и мен, а Крейг гордо подчертава колко скъп бил стикът. Междувременно той изважда четири бири „Хайнекен“ от хладилника, отваря ги толкова бързо, че ми напомня за един барман в часа на евтините питиета^[1] — работа, която съм напълно сигурна, че не е вършил. Той ги подава на Анди, Уеб и

Джеймс и надига своята, като между глътките търкаля бутилката по челото си.

— А как мина сбирката? — пита Анди, очевидно единственият мъж в стаята — включително бъдещият баща, — който помни, че същинското събитие на деня не е било голфът. Добавям няколко точки към качествата на добрия съпруг, въпреки факта, че знам, че той не бива да бъде подлаган на критичен поглед.

Марго накланя глава на една страна, усмихва се едва доловимо и отговаря:

— Мина чудесно.

— Беше толкова прекрасно — добавят Стела и Пам със съвсем същата интонация. Двете си разменят прочувствени, приятелски погледи, което ме кара да копнея за онази наша динамика с Марго — и да се притеснявам, че може би никога вече няма да си я върнем.

— Получи ли хубави дарове? — обръща се Джеймс към Марго с престорен нийоркски акцент, като завърта козирката си така, че да постигне любимата си прилика с гангстер.

Марго се усмихва насила и отговаря, че да, получила прелестни подаръци, а Джини, неспособна да съдържи ликуването си, изтърсва:

— А пък Елън се запозна с Луси!

Стомахът ми се свива при мисълта колко повече ще ликува Джини, когато Марго ѝ сподели цялата ирония на ситуацията.

— Наистина ли? — Анди повдига вежди по много интересен начин, който при други обстоятелства би породил в мен паническа ревност и несигурност.

— Как я намираш? — пита ме Джеймс с неизменната си самодоволна усмивка, вероятно възползвайки се от златната възможност да наруши моралния протокол на майка си.

— Много е хубава — отговарям тихо, а Джеймс, както се очаква, смотолевя нещо за нейните „хубави високи балкони“.

— Джеймс! — ахва Стела.

— Ти дори знаеш какво е „високи балкони“, мамо? — хили ѝ се Джеймс.

— Да, имам представа — поклаща глава Стела.

Междувременно Анди се прави, че не обръща внимание на страничната атракция, като любезно полага усилие да си придаде

отегчен вид от темата за Луси — което само предизвиква гневния изблик на Марго да кипне отново.

— Е — обажда се тя, видимо неспособна да остане до мен нито секунда повече, — изтощена съм — поглежда към Уeb. — Май трябва да си тръгваме, преди пак да почнат контракциите ми...

Уeb разтрива врата ѝ и отговаря:

— Разбира се. Хайде да те прибирам у дома, сладка моя.

— Дааа — прозява се Анди, после отпива голяма глътка бира. — Не е зле и ние да тръгваме. Елън я очаква голям ден утре. Заминава за Ню Йорк за важни снимки.

— Разбрах — подмята Марго. Изражението ѝ е неразгадаемо, гласът ѝ е лишен от емоции, но е напълно очевидно, поне за мен, че тя е обезпокоена от нещо повече от потенциалните ѝ контракции. Поглеждам я, отчаяно искайки да срещна погледа ѝ, макар да не знам какво ми се иска да ѝ предам с него. Молба за пощада? Последно обяснение? Искрено извинение? Когато най-накрая тя ме поглежда, аз ѝ отвърщам с тъжен поглед, който обхваща всичко, изброено по-горе. Тя поклаща глава в знак на отказ, свежда очи към каменния под на Джини и раздвижва устни едва забележимо, сякаш формулира какво ще каже на брат си в решаващия за него момент.

Същата вечер, след като сме се прибрали у дома, двамата с Анди, поне погледнато отстрани, представляваме портрет на една нормална двойка, прекарала заедно неделна вечер. Правим си салата за пицата ни с чушки от „Мелоу Машрум“. Гледаме телевизия, като си подаваме един на друг дистанционното. Помагам му да събере боклука, за да е готов за отнасяне на другата сутрин. Той седи до мен, докато плащам сметките. Приготвяме се заедно да си легнем. Вътрешно обаче аз съм пълна развалина — не спирам да си преповтарям разговора с Марго, подскачам всеки път, когато телефонът звънне и отчаяно се опитвам да събера думите — и силата, за да направя признанието си.

Най-накрая с Анди сме в леглото, нощните ни лампи са загасени и аз знам, че това е последната ми възможност да кажа нещо. *Каквото и да е*. Преди Марго да го е направила вместо мен.

Сто различни въведения преминават през ума ми, когато Анди се навежда да ме целуне за лека нощ. Отвърщам на целувката му, като се

бавя няколко секунди повече от обикновено, изпълнена едновременно с безпокойство и дълбока тъга.

— Беше чудесно, че се запознах с Луси днес — подхващам, когато накрая се отделяме един от друг, свивайки се от притеснение, че съм толкова непохватна в опита си да започна разговор за това дали можем да запазим приятелски отношения с бившите си.

— Дааа. Тя е добро момиче — казва Анди, въздъхва и добавя: — Много жалко, че се омъжи за задник.

— Съпругът ѝ е задник?

— Аха... Щом като пропусна раждането на сина си.

— Ами, бих могла да разбера как е могло да се случи. Имал ли е основателна причина? — казвам, надявайки се опрощаващото ми настроение ще бъде заразно.

— Знам, че би могло да се случи. Ако бебето се роди по-рано или нещо от сорта... Но да замине в командировка в деня на раждането на детето си... И после: изненада, изненада, не могъл да се върне навреме.

— Кой ти каза това?

— Лус.

Въпреки всичко, трепвам, като чувам да я нарича с галеното ѝ име. Анди вероятно също се усеща, защото бързо прочиства гърлото си и се поправя:

— Луси ми каза.

— Кога? — питам най-безсрамно, пускайки въдица за взаимна вина. — Мислех, че вие двамата изобщо не се чувате вече.

— Така е — бърза да уточни той. — Тя ми го каза много отдавна.

— Сега синът ѝ е на пет. А ние с теб сме заедно повече от пет години.

— Той е почти на шест — казва Анди и придърпва завивката около себе си.

— Значи си запомнил и рождения му ден? — изстрелвам, отчасти шеговито.

— Спокойно, инспектор Гаджет — засмива се Анди. — Знаеш, че с Луси не сме разговаряли от години. Беше просто един от онези последни разговори след скъсването, когато просто се питате един друг как сте и...

— И споделяте колко нещастна е настоящата ви връзка ли? Как съпругът ти не може да се сравни с първата ти любов?

Анди пак прихва.

— Не. В действителност тя като че ли не придаде особено значение на това, че мъжът ѝ пропусна раждането. Просто го вметна между другото... Тя винаги е била от жените, които, изглежда, обръщат внимание повече на децата си, отколкото на съпруга си.

— Тя ли ти се обади?... Или ти на нея? — питам и все повече ми се гади.

— Господи, Ел. Право да ти кажа, не си спомням... Толкова отдавна не сме разговаряли... Мисля, че и двамата искахме да се уверим, че другият е добре... Че никой от нас не таи лоши чувства.

— А някой таи ли такива? Лоши чувства? — питам. Ние с Лио никога не сме водили такъв разговор. Никога не сме говорили за край, освен ако не се смята среднощния ни полет, който очевидно не свърши работа.

— Не — отговаря той, после сяда в леглото и пита кротко: — Накъде биеш с този разговор?

— Наникъде. Просто... Просто искам да знаеш, че нямам нищо против да разговаряш с нея... Ако искаш да бъдете приятели...

— Стига, Ел. Знаеш, че нямам никакво желание да бъда приятел с Луси.

— Защо?

— Отде да знам. Първо, нямам никакви приятели жени. И второ... аз дори вече не я *познавам*.

Обмислям думите му и съзнавам, че въпреки лошото ми скъсване с Лио, въпреки факта, че не бяхме разговаряли години наред, *никога* не съм изпитвала подобни чувства към него. Може и да не съм знаела с подробности как протича всекидневният му живот, но никога не съм преставала да го познавам.

— Колко тъжно — смотолевям, макар в следващия миг да не съм сигурна кой сценарий е по-тъжен. После, за първи път, се улавям, че се запитвам какво ли ще бъде, ако Анди и аз тръгнем по отделни пътища... как ли бихме скъсали. Пропъждам тези мисли и си казвам, че такова нещо никога не може да се случи... Ами ако може?

— Какво му е тъжното? — пита Анди равнодушно.

— О, не знам... — гласът ми заглъхва.

Анди се обръща на една страна, за да застане с лице към мен, а очите ми се напругат, за да привикнат на тъмнината.

— Какво ти се върти в ума, Ел? Да не би да си се разстроила от срещата си с Луси?

— Не — бързам да отговоря. — Ни най-малко. *Наистина* ми беше приятно да се запозная с нея.

— Добре. Хубаво.

Затварям очи със съзнанието, че моят момент на истината е дошъл. Прочиствам гърлото си, облизвам устни и изчаквам още няколко последни секунди.

— Анди — подхващам най-сетне и гласът ми се разтреперва. — Трябва да ти кажа нещо.

— Какво? — пита той тихо.

Поемам си дълбоко въздух и издишам.

— Във връзка със снимките утре.

— Какво за тях? — пита той и се пресяга да хване ръката ми.

— Те ще бъдат... с Лио — казвам и изпитвам едновременно облекчение и гадене.

— Лио? Бившето ти гадже?

Едва успявам да изрека „да“.

— В какъв смисъл с *Лио*?

— Той ще е автор на статията — отговарям, подбирайки внимателно думите си. — А аз ще правя снимките.

— Ясно — Анди се обръща да запали нощната си лампа и ме поглежда право в очите. Видът му е толкова спокоен и доверчив, че за първи път ми минава през ума да откажа пътуването. — Но как...? Как се стигна до това?

— Срегнах го случайно в Ню Йорк — наясно съм, че признанието ми е донякъде оскъдно, донякъде прекалено късно. — И той ми предложи поръчка...

— Кога? — очевидно, Анди се опитва да ме оправдае, но аз съм сигурна, че не може да избяга от адвокатския си маниер и ме разпитва. — Кога го срещна?

— Преди няколко месеца... Нищо особено...

— Тогава защо не ми каза? — въпросът му е логичен и това е основният проблем. В крайна сметка очевидно е било *особено* — как всичко започна в онзи зимен ден на кръстовището, когато се върнах

вкъщи и реших да не издавам тази първа тайна на съпруга си. За секунда се питам дали да се върна назад и да постъпя другояче. След кратко мълчание отговарям:

— Не исках да те разстройвам.

Което е истина — малодушната истина, но все пак истина.

— Е, да, но това, че не ми каза, прави случая особен — казва Анди с широко отворени и наскърбени очи.

— Така е. Съжалявам... Но толкова много искам работата... този вид работа — мъча се да звуча възможно най-убедително. В сърцето си искрено вярвам, че част от причината да замина, е наистина работата. Че ми е нужно нещо повече в живота от това просто да седя и да бездействам в голяма, красива къща и да чакам съпруга ми да се върне от работа. Че искам отново да върша нещо свое. Чувствайки слаб подтик и известна надежда, че той може и да ме разбере, добавям: — Наистина ми липсва. Ню Йорк *много* ми липсва.

Анди подръпва ухото си и лицето му се прояснява за секунда, когато казва:

— Винаги можем да отидем там... На вечеря, на някакво представление...

— Не в този смисъл ми липсва... Липсва ми да работя в града. Да съм част от него... неговата енергия.

— Ами тогава върви да работиш там.

— Точно това смятам да направя.

— Но защо това трябва да има нещо общо с Лио? Как така изведнъж не можеш да работиш без Лио? Ти снима Дрейк Уотърс за корицата на „Платформ“, а сега ти е нужно бившето ти гадже да ти помогне да получиш работа, така ли? — Анди звучи толкова ясен и кратък в капана, който ми е заложил, че за секунда ми минава през ума, че вероятно в крайна сметка е видял името на Лио над статията. Или може би Марго вече му е казала за тази статия. Дори Анди не изважда късмет при кръстосан разпит.

— Ами всъщност — подхващам, свела поглед към днешния си маникюр, преди да срещна изучаващия му поглед — ... той ми предложи и онази поръчка.

— Я почакай. Добре ли чух? — по лицето му се появяват първите следи на гняв, след като вече е събрал две и две. — Какви ги приказваш? Как тъй той ти е предложил онези снимки?

Приготвям се за най-лошото и казвам:

— Той е написал статията... И се обадил на агентката ми за тази поръчка.

— Той беше ли в Ел Ей? — гласът му става все по-висок и по-измъчен. — Видя ли се с него?

Кимам, мъчейки се да смекча признанието си и добавям:

— Но кълна се, изобщо не знаех, че той ще бъде там... Ние не сме се срещали извън снимките... Не сме ходили на вечеря... Нито сме излизали някъде... През цялото време аз бях със Сузан. Всичко беше само... работа.

— А този път? — въпросът му даваше възможност за по-нататъшни коментари, което ме изпълни с тревога.

— Този път... имаме нова фотосесия.

— И какво? Значи се оформяте като екип, така ли? — той скача от леглото, кръстосва ръце и ме гледа свирепо.

— Не — поклащам глава. — Нищо подобно.

— Тогава обясни. Какво е точно? — гърдите му се издуват от прилив на тестостерон.

— Ние сме само приятели... които работят заедно от време на време. По-точно, два пъти. Дори не от време на време.

— Не знам дали това трябва да ме притеснява.

— Защо? — питам, сякаш има известно съмнение в това „защо“.

— Защото... Защото нито веднъж не съм чул нищо добро за този човек... а сега ти искаш да подновиш приятелството си с него.

— Марго не е честна спрямо него. Никога не е била.

— Ти също си ми казвала ужасни неща за него.

— Бях наскърбена.

— Е, да — Анди завърта очи нагоре. — От него.

— Той е добър човек.

— Той е смотаняк.

— Не е смотаняк... И аз държа на него... Той е...

— Какъв?

— Той... *означава нещо* за мен.

— О, страхотно, Елън. Направо страхотно — гласът му е напоен със сарказъм. — Бившето ти гадже означава нещо за теб. Точно каквото всеки съпруг иска да чуе.

— Луси дойде на сбирката на сестра ти — връщам се в началната точка. — А Тай поддържа двора на сестра ти.

— Дааа — той крачи напред-назад край леглото. — Само че тя е получила тази покана, а пък той се грижи за двора й именно *защото* те двамата *не са значими*. Те са просто хора от нашето минало, с които сме имали връзка. Това е... Не ми се струва, че можеш да кажеш същото за Лио.

Сигурна съм, че той задава въпрос, че отчаяно иска веднага да променя отговора си — да отрече всичките си чувства към Лио.

Но не мога. Не мога да лъжа Анди на всичко отгоре.

Затова казвам:

— Не ми ли вярваш? — след този въпрос мигом се чувствам по-добре, някак се изпълвам с вяра в себе си.

— *Винаги* съм ти вярвал — отговаря Анди, давайки ясно да се разбере, че вече не е така.

— Никога не съм те мамил — продължавам и на мига съжалявам за вербалното си обещание, знаейки, че то трябва да бъде дадено безмълвно. Нещо, което не бива да изричаш.

И наистина, Анди допълва:

— Браво на теб, Елън. Това наистина е нещо. Благодаря ти. Ще се постарая да го включа при гласуването за теб за „Жена на годината“.

— Анди... — примолвам му се.

— Не. Сериозно. Благодаря ти. Благодаря ти, че ми обеща да не ме мамаш с твоето значимо бивше гадже, на когото толкова много държиш.

Никога не съм виждала Анди толкова ядосан.

Поемам си дълбоко дъх, като отчаяно преминавам в последното средство — отбраната.

— Добре, няма да замина. Ще анулирам пътуването, ще си остана тук и ще направя още снимки на корема на Марго и... на щанда за лимонада, докато ти... по цял ден играеш голф.

— Как да разбирам това? — пита Анди, присвивайки очи смутен.

— Разбирай, че твоят живот е възвишен, а моят — противен — не ми е приятна тази непримиримост в гласа, но пък тя изразява *точно* как се чувствам. Наистина съм непримирима.

— Добре. Тогава да изясним нещата — изкрещява Анди. — Ти заминаваш за Ню Йорк, за да излизаш с твоя бивш, защото аз обичам

да играя голф, така ли? Опитваш се да ми го върнеш, задето ходя на голф ли?

— Престани да опростяваш прекалено нещата — възразявам, като в същото време си мисля: „Престани да си толкова сепгъл.“

— Значи изведнъж излиза, че според теб вината е моя.

— Вината не е твоя, Анди... Не е на никого.

— Все е на *някого*.

— Аз... Аз не съм щастлива тук — казвам и очите ми се замъгляват от напирещите сълзи. Държа ги отворени, налагайки си да не се разплача.

— Тук? Къде тук? В този брак ли? В Атланта ли?

— В Атланта. В твоя роден град... Уморих се да се преструвам...

— За какво точно се преструваш? Преструваш се, че искаш да си с мен ли?

— Да се преструвам, че съм такава, каквато не съм.

— Кой иска от теб такава нещца? — пита той, без да се трогва от чувствата ми, което произвежда познатия ефект — да избухна в плач. — Кога съм искал от теб да бъдеш такава, каквато не си?

— Аз не мога да се приспособя тук — казвам и избърсвам лицето си с края на чаршафа ни. — Толкова ли не го забелязваш?

— Държиш се така, сякаш аз съм те накарал да се преместиш тук — продължава Анди, лицето му е изкривено от огорчение, — като се има предвид, че ти ми каза, че точно това си искала.

— Искан да те направя щастлив.

Анди се размива — някак тъжно, пораженчески — и поклаща глава.

— Ясно. Значи това е мисията ти в живота, Елън. Да ме направиш щастлив.

— Съжалявам. Но трябва да свърша тази работа.

Той наблюдава лицето ми, сякаш очаква да чуе още нещо — по-добро обяснение, по-изчерпателно извинение, уверение, че той е единственият за мен. Но когато не намирам точните думи — или някакви — той свежда поглед към килима и пита:

— Защо *трябва*?

И след като най-сетне ме поглежда отново, аз отговарям:

— Не знам.

— Не *знаеш*?

— Имам чувството, че вече не знам нищо...

— Е, май в това отношение ставаме двама — той бързо нахлузва джинсите и обувките си, после грабва ключовете и портфейла си от нощното шкафче.

— Къде отиваш? — питам го през повече сълзи.

— Излизам — отговаря той и прокарва ръка през косата си, сякаш да я срене. — Нямам намерение да спя тук тази нощ и да те целуна утре сутринта за довиждане като някой пълен глупак.

Гледам го, чувствайки се неимоверно съкрушена и отчаяна, и промълвявам:

— Анди... моля те, опитай се да разбереш. Няма нищо общо с теб... С мен има... Аз просто... имам нужда да го направя. Моля те.

Той пропуска думите ми покрай ушите си и се запътва към вратата.

Ставам от леглото, тръгвам след него и казвам със стиснато гърло:

— Не може ли да поговорим утре?... Нали си обещахме, че няма да си лягаме скарани?

Той се обръща, поглежда ме и казва тъжно:

— Обещахме си много неща, Елън... нали?

[1] Английският израз е happy hour (букв. щастлив час) — част от деня, когато даден бар предлага питието на по-ниски цени. — Бел.прев. ↑

31.

В момент, повече сюрреалистичен, отколкото тъжен, наблюдавам как Анди подкарва колата бавно и предпазливо на заден ход по алеята и включва мигача, за да се влее в главното, бавно движение на квартала ни. Едва ли не чувам звука му — *цък, цък, цък, цък* — в тишината на все още миришещата на ново кола и си казвам, че човек, който си прави труда да включи мигач, не е чак *толкова* ядосан. Не съм сигурна дали това е успокоение или спираловидно доказателство, че не ни е писано да сме заедно. Че Сузан е права в намеците си — на нас ни липсва страст и нашият съюз се основава просто на привързаност и приятно съжителство, но и то вече не е толкова приятно.

Отдалечавам се от прозореца и си втълпявам, че не търся никакво доказателство по един или друг начин. Може би се отричам от думата си, но просто искам утре сутринта да се кача на самолета, да замина за Ню Йорк, да си свърша работата и да се видя с Лио и да се опитам да се почувствам по-добре във всяко едно отношение — миналото, брака, приятелството ми с Марго, работата ми, със самата себе си. Нямам представа как точно ще се случи това, знам само, че няма да се случи, ако остана тук, в тази къща.

Загасвам отново лампата на Анди и се връщам в леглото с мисълта, че *трябва* да заплача, но осъзнавам със смесица от страх и облекчение, че всичките ми емоции са притъпени и разводнени версии на чувството, което изпитах само преди минути, когато Анди беше с мен в стаята. Фактически съм толкова успокоена и незаинтересована, че сякаш наблюдавам последиците от голяма разправия на друга двойка и просто чакам да разбера какво ще стане по-нататък: *Ще остане ли тя, или ще замине?*

Затварям очи, изтощена и напълно сигурна, че бих могла да заспя със съвсем малко усилие. Но не си позволявам да опитам; имам поне известно право на моя страна и спането може да го изпразни от съдържание, да ме превърне в безсърдечна съпруга, която се отдава на

хубава нощна почивка, докато съкрушеният ѝ съпруг прави кръгчета с колата из безлюдните улици.

Затова, вместо да заспя, правя опит да се свържа с Анди по мобилния, очаквайки да чуя бодрия му глас по гласовата му поща на фона на познатия звук на клаксон на поръчано такси. „Недей да изтриваш това дружелюбно съобщение“, казах му наскоро, без да съм сигурна дали исках да запазя радостния му глас, или фона от звуците на Ню Йорк. И в двата случая той не отговаря сега — нито следващите три пъти, когато натискам бутона за повторно набиране. Очевидно Анди не желае да говори с мен и понеже нямам представа какво да му кажа, не оставям съобщение. Въздържам се да звънна у Марго, където съм почти сигурна, че той ще отиде накрая. Нека ме одумват. Нека поканят и Стела при тях, нека отворят бутилка вино и да се наслаждават на превъзходството си. Нека те вършат техните си неща, а аз ще върша своите. Вторачвам се в тъмнината, чувствайки се самотна, но и доволна, че съм сама.

След известно време неспокойно слизам долу, където всичко е тъмно и подредено точно както го оставихме с Анди, преди да си легнем. Запътвам се право към шкафа с напитките, наливам си чиста водка в малка чаша за сок. Да пиеш сам е потискащо клише, а на мен никак не ми се иска да съм клише. И все пак водката е точно това, което ми е нужно в този момент и *това, което е нужно на Елън*, е нещо като възникваща тема на вечерта. Или поне така, сигурна съм, би казал съпругът ми.

Заставам наред кухнята и изведнъж закопнявам също и за чист въздух; тръгвам към задната врата и забелязвам, че Анди е пренастроил алармата, преди да излезе; той може и да ме мрази, но въпреки това иска да съм в безопасност. Това поне е нещо, казвам си и сядам на най-горното стъпало, което стана любимото ми място в Атланта, отпивам от водката и се вслушвам в щурците и в тежката, задушна тишина.

Известно време след като изпих питието си, позвъних отново на Анди, прибрах се вътре, заключих задната врата и оставих чашата си в мивката, зървам бележката му. Не знам как не я бях забелязала порано, тъй като тя е в средата на плота, написана върху кубчето от жълти листчета — от онези, които обикновено ползваме за бележки от всякакъв род. Като за „Обичам те“ и „Приятен ден“ или като за

„Самобръсначката трябва да се презареди“. Стомахът ми се свива, когато вземам квадратното листче и го доближавам до лампичката на фурната, за да прочета: „Ако заминеш, повече не се връщай“.

Откъсвам листчето от кубчето и обмислям не как трябва да постъпя утре сутринта, а просто какво да направя с бележката. Дали да напиша отговор под инструкцията му? Дали да я оставя смачкана върху плота? Да я хвърля в кофата за боклук? Или да я поставя в дневника си като тъжен спомен за тъжни дни? Нищо от изброеното не ми се струва редно, затова просто я поставям обратно върху кубчето и внимателно отново залепвам ръба ѝ, за да създам впечатлението, че изобщо не е била откъсвана или прочитана. Хвърлям ѝ още един поглед, прерязана от остро чувство за угризение и съжаление, че ние станахме от онези двойки, които не само се карат посред нощ, ами и си оставят ултимативни бележки в кухнята.

Може дори да станем и двойка от Бъкхед, одумвана на някой коктейл в клуба. „Чухте ли за Елън и Анди? Научихте ли какво е направила тя? И че той се е отказал от правото?“

Мога да чуя и всички Джинита на света да питат: „И какво е станало после?“.

„Тя си отишла.“

„Тогава той я напуснал.“

Задържам се до плота още доста време, връщайки в съзнанието си първо далечното минало, после близкото минало с няколко картини междувременно и се питам дали вярвам в думите на Анди. Решавам, че да. Той може и да промени решението си, но засега написаното от него е сериозно.

И все пак, вместо страх да порази сърцето ми или да се позамисля за случилото се, докато изкачвам отново стълбите и се пъхвам под завивките, се чувствам още по-спокойна, решителна и изпълнена с негодувание. Как смее той да отказва да говорим повече? Как смее дори да не се опита да разбере как се чувствам? Как смее да ме притиска в стената с изискванията си? Опитвам се да се поставя на негово място, като си го представям как страда от носталгия и иска да възстанови връзка с нещо или някого. И тогава осъзнавам, че тъкмо затова се преместих в Атланта. С него. Заради него. Ето защо съм тук сега.

Заспивам и сънувам случайни, банални сцени — как слагам спален калъф върху креслото, как разливам чай върху клавиатурата на компютъра си, как доизкусурявам в последния момент импровизиран цигански костюм за кварталния маскарад по случай Халоуин. Сънища, които, дори изследвани най-подробно, нямат никакъв смисъл, при положение, че се намирам на кръстопът, в критичен момент.

Когато най-сетне се събуждам, часът е четири и петдесет и девет, една минута преди будилникът ми да звъне. Ставам, влизам под душа, обличам се и извършвам обичайните неща преди едно нормално пътуване. Вземам фотоапарата си, пренареждам багажа си, принтирам бордната си карта, дори проверявам какво е времето в Ню Йорк. Около седемнайсет-осемнайсет градуса с превалявания. Колкото и да е странно, не мога да си представя как ще се чувствам на температура от осемнайсет градуса, може би защото толкова дълго вече живея на жегата, затова се съсредоточавам върху дъжда и си вземам чадър и черния си шлифер.

През цялото време бележката от Анди не ми излиза от ума и си повтарям, че винаги мога да се откажа от пътуването в последния момент. Когато слънцето изгрее, мога да реша да остана. Мога да взема метрото за летището, да мина през пропускателния пункт, да стигна до изхода към самолета и пак да се върна у дома.

Но дълбоко в себе си знам, че това няма да се случи. Знам, че когато Анди се прибере и завари бележката си да стои недокосната върху плота, аз отдавна вече ще съм на път.

След пет мъгляви часа се озовавам на опашка за такси на летище „Ла Гуардия“ и сред познатите до болка звуци, миризми и гледки. „У дома, помислям си, аз съм си у дома.“ Повече у дома, отколкото в Питсбърг, отколкото в Атланта, отколкото където и да било другаде. Този град, точно тази опашка за такси ме карат да чувствам, че си идвам у дома.

— Закъде сте? — прекъсва уединението ми младо момиче зад мен. Със съдраните си дънки, конската опашка и огромната си раница тя прилича на студентка. Представям си, че е почти без пукната пара и се надява да поделител сметката за такси до града.

Прочиствам гърлото си, съзнавайки, че днес не съм обелила нито дума.

— За Куинс — казвам с надеждата тя да е за Манхатън. Не съм в настроение за разговори, но пък и сърце не ми дава да я отпратя.

— Да му се не види макар! Надявах се да си поделим таксито... Щях да взема автобуса, но много бързам.

— Вие къде отивате? — питам, не защото искам да знам, а защото си личи, че тя умира да я попитам. Бас ловя, че е замесено и момче. Винаги е замесено момче.

И наистина, тя отговаря:

— Да се видя с приятеля ми. Той живее в Трибека.

Тя изрича „Трибека“ гордо, сякаш думата се е търкулвала от езика ѝ само няколко пъти преди това. Може би наскоро е научила, че името е съставено от първите срички на Трайенгъл Билоу Канал Стрийт^[1]. Помня, когато я научих и аз, както помня също, че произнесох неправилно Хаустън Стрийт^[2] като града в Тексас — Хюстън и че Марго ме поправи и призна, че и тя направила същата грешка предишния ден.

— Хмм — смънках аз — чудесен квартал.

— Ъхъ. Той съвсем наскоро откри един страхотен таван — рече тя и аз долових акцент от Минесота или Канада. А пък парадирването ѝ с думата „таван“ ме навежда на мисълта, че той го е казал така, за да ѝ направи впечатление. Питам се дали е видяла въпросното „страхотно“ място и си го представям, че е тясно и сиво, и все пак чудесно по някакъв начин.

Усмиввам се.

— А вие къде живеете?

Тя изважда смачкано дънково яке от раницата си с колелца, а аз си помислям: деним върху деним — лош вкус. Закопчава го почти догоре, при което видът става още по-лош, и казва:

— В Торонто... А приятелят ми е художник.

Отново славен нелогичен израз, доказващ нейната любов, доказващ, че всичко се свежда до него.

„Опасно“, помислям си аз, но пак се усмихвам и казвам:

— Това е чудесно — и се питам как ли са се запознали, откога са заедно, дали тя ще се премести в Ню Йорк при него. Как ще свърши тяхната история. Ако свърши.

Опашката се придвижва напред и ме доближава със сантиметри до Лио.

— А вие... вкъщи ли се прибирате? — пита ме тя.

Поглеждам я учудено и тя уточнява:

— В Куинс ли живеете?

— О!... Не. Ще се срещна с един човек тук... по работа.

— Фотограф ли сте?

За секунда съм смаяна от интуицията ѝ, но после си спомням, че нося фотографска чанта.

— Да — отговарям и се чувствам все повече и повече самата аз.

Аз съм фотограф. Аз съм в Ню Йорк. Ще се видя с Лио.

Тя се усмихва.

— Това е готино.

Изведнъж ми идва редът и аз се сбогувам с моята нова, безименна приятелка.

— Довиждане — отговаря тя радостно и помахва с ръка — което е странно, когато стоиш толкова близо до някого.

— Късмет! — пожелавам ѝ аз.

Тя ми благодари, но ме поглежда учудено, сякаш се пита какво общо има късметът в случая. Искам да ѝ отговоря: *Много*. Има много общо с всичко. Но само ѝ се усмихвам и се обръщам да подам багажа си на шофьора.

— Закъде? — пита ме той, след като и двамата се качваме в колата.

Казвам му отдавна запомнения адрес и нервно проверявам грима си в огледалцето на пудрата ми. Сложила съм си само аркансил и блясък за устни и устоявам на изкушението да добавя още нещо, както и си оставам с конската опашка и обикновеното облекло от дънки, бяла ризка с навити ръкави и черни ниски обувки. Това пътуване може и да се окаже не само по работа, но поне съм *облечена* като за работа.

Нервно изваждам телефона си от чантата и в същия момент Лио ми изпраща текст: „Къде си?“.

Сърцето ми се разтуптява, като си го представям как вече си е взел душ, поглежда часовника и ме очаква.

Изпращам му отговор: „В таксито. Скоро ще се видим.“

След миг той ми изпраща едно самотно усмихнато лице и това ме отпуска, но и ме изненадва. Лио никога не е бил емоционален

човек, освен ако не се брои „лицето“ от двоеточие — малко тире — голямо тире, което той понякога добавя в края на имейла си, като се подиграва на леко асиметричните ми устни — нещо, което Анди изобщо не е забелязвал или поне не го е споменавал.

Усмиввам се на телефона си въпреки настроението ми, което не е лошо, но в никакъв случай не предполага и усмивки. После си слагам слушалките и включвам миникасетофончето си iPod, за да чуя Райън Адамс да пее „Ла Сиенега току-що се усмихна“, една от любимите ми песни, които могат да ме накарат да се чувствам или щастлива, или *наистина* тъжна — зависи. В този момент съм и двете и докато се вслушвам в думите, се чудя доколко близо една до друга са двете емоции.

*„Ти винаги си в подсъзнанието ми,
и ми е толкова хубаво, но и адски ме боли.“*

Усилвам звука и чувам майка ми да казва: „Ще оглушееш, Ели“. После затварям очи и се пренасям мислено към Лио, после към Анди и отново към Лио.

В края на краищата не се ли свежда всичко до някое момче?

[1] Triangle below canal — триъгълник под канала (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Улица в Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

32.

Когато отбиваме по Нютън авеню, не мога да определя дали е било само вчера, или преди цял живот, откакто бях тук, за да оставя Лио след завръщането ни от Калифорния с мисълта, че това е краят. Правя си мимолетна равносметка на емоциите от онова утро — как се задавах от тъга тогава — и се питам дали *наистина* съм вярвала, че повече няма да го видя. Питам се също какво точно ме доведе тук отново в този момент. Преместването ми в Атланта и всичко, което го съпътстваше ли? Узнаването, че в онзи далечен декемврийски ден е искал да се върне при мен? Или просто необяснимата, неумолима притегателна сила на Лио, с която въздейства върху сърцето ми? Спираме до тротоара пред дома му, плащам на шофьора, като в същото време се надявам да получа някои отговори още днес. Имам нужда да получа някои отговори.

— Искате ли касова бележка? — пита ме шофьорът, докато отваря отвътре багажника и слиза от колата.

— Не, благодаря — отказвам, макар да знам, че трябва да си правя сметка на разноските — че така пътуването ми ще е по-работно.

Слизам от таксито и веднага зървам Лио, облегат на парапета на верандата си. Бос, облечен с джинси и сив мъхест пуловер, той присвива очи към небето, сякаш гледа дали ще вали. Сърцето ми пропуска удар, но аз се успокоявам, като поглеждам настрани и се съсредоточавам върху свалянето на багажа ми върху тротоара. Не мога да повярвам, че наистина съм тук, дори когато събирам кураж да срещна погледа на Лио. Той вдига ръка и се усмихва, изглежда толкова непринуден.

— Здравей! — казвам и гласът ми се изгубва във внезапен порив на вятъра и шумното затваряне на багажника. Затаявам дъх, докато таксито изчезва от поглед. Сега посещениято ми е напълно официално.

След секунди Лио се озовава до мен.

— Ти успя — казва той, давайки да се разбере, че е наясно, че не е било само да се кача на самолета и да пристигна. „В това отношение

е прав“, помислям си и в съзнанието ми изплува бележката върху плота и как Анди я заварва все още там — а жена му я няма.

— Дааа — отговарям с чувство за вина, — успех.

Лио поглежда към багажа ми.

— Хайде, дай да ти помогна.

— Благодаря — казвам и запълвам последвалото мълчание с: — Не се притеснявай... Няма да остана тук. Ще бъда на хотел — което, разбира се, прави ситуацията още по-неловка.

— Не за *това* се притеснявам — отговоря Лио, сякаш наистина се притеснява, — а за нещо съвсем друго.

Наблюдавам го как вдига с дясната си ръка куфара ми, въпреки че е на колелца, и премята през рамо фотографската ми чанта. Потискам усещането за копнеж, когато тръгвам след него по стълбите за към верандата, оттам в апартамента, където надушвам аромат на кафе и познатата миризма на старата му къща. Обхващам с поглед дневната му и ме залива лавина от спомени, предимно хубави. „Сетивно претоварване“, помислям си, и се чувствам слаба, изпълнена с носталгия и отново на двайсет и три.

— Е, какво ще кажеш? — пита Лио.

Не знам какво точно ме пита, затова за всеки случай се съсредоточавам върху други неща, а не върху миналото.

— Имаш нови мебели — изричам с възхита.

— Да — той посочва една абстрактна картина в черно и синьо и кожен диван в цвят на канела под нея. — Направих някои промени тук и там... Харесва ли ти? — и ме поглежда весело.

— О, да — мъча се да се отпусна, да не поглеждам към спалнята му, да не давам воля на много спомени. Поне не на всички наведнъж.

— Добре — отговаря той с престорено облекчение. — Ти се омъжи и се премести в Джорджия... На мен пък се полага поне да се обзаведа с нов диван.

Усмиввам се.

— Както разбирам, направил си малко повече от това — имам предвид предимно работата му, но също и Каръл. Оглеждам отново наоколо за следи от съжителство. Не забелязвам такива. Няма нищо, пипнато от женска ръка, нито снимки на Каръл. Всъщност няма никакви снимки.

— Търсиш ли нещо? — пита ме той закачливо, сякаш е разбрал какво точно правя и мисля.

— Да. Какво си направил със снимката ми?

Той заклаща показалец към мен, после прави две крачки към стар, превъзходен скрин, отваря едно чекмедже и почва да рови в него.

— Тази ли... имаш предвид? — пита той и ми показва моя снимка, на която съм без предни зъби.

— Я стига! — казвам и се изчервявам цялата.

Той свива рамене и изглежда едновременно самодоволен и смутен.

— Не мога да повярвам, че си я запазил. Става ми по-приятно, отколкото трябва.

— Защо, хубава снимка — отбелязва той и я поставя върху полица, предназначена за порцеланови изделия, но покрита с вестници. Както преди всичко в дома на Лио е сведено до минимум, освен всичко книжно. Книги, вестници, списания и бележници са разхвърляни или струпани буквално навсякъде — на пода, върху масичката за кафе, по столове и полици.

— Е? — той се обръща и тръгва към кухнята, която е единствената напълно непроменена стая на пръв поглед, включително зеления линолеум от 70-те години. — Гладна ли си? Да ти приготвя нещо?

— Не, благодаря — дори и да изпитвах глад, изобщо не бях в състояние да ям в момента.

— А кафе? — пита той и долива чашата си. С прасковен цвят. *Аха! Каръл.*

— Да... Но половин чаша.

— Половин чаша ли? — изненадва се той, запретвайки ръкави. — Ти коя си? Баба ми ли?

— Ау — изричам нежно, спомняйки си за енергичната му баба. Виждала съм я само веднъж — на рожден ден на племенника му — жизнена, ексцентрична възрастна жена, която казва каквото мисли и ѝ се разминава поради възрастта ѝ. — Как е баба ти? — питам, съзнавайки, че по време на онзи среднощен полет ние не разговаряхме много за семействата си.

— Ами все тъй неуморима... Продължава да ни слисва — той изважда за мен бяла чаша, която не подхожда на неговата. На нея има

някакъв надпис, но не мога да го видя добре от мястото си.

— Това е страхотно — казвам. Майка ми изплува в главата ми, както става винаги, когато чуя за живи възрастни родственици, само че се старая да не превземе напълно и без това претъпканото ми съзнание.

— Наистина ли само половин чаша, бабче?

Усмиввам се.

— Добре де. Ще изпия цяла чаша... Но просто мисля, че...

— Какво?

— Че трябва да тръгваме...

— Защо, бързате ли?

— Може да завали.

— Е, и?

— Трябва да снимам — подчертавам.

— Знам — също подчертава той.

— Ами *тогава*... — казвам, сякаш вече съм наложила мнението си и се питам какво му има, та не го схваща.

— Не можеш ли да снимаш на дъжд?

— Разбира се, че мога.

— Ами *тогава*? — имитира той интонацията ми.

Сега вече двамата сме в настроение за шеги — което е плашещо, при положение, че си решил да не правиш *нищо*, за което може да съжаляваш.

— Мисълта ми е, че... — използвам израза си от времето на прогимназията, подходящ за почти всяка неловка ситуация.

— А пък моята мисъл е, че снимки на дъждовен Кони Айлънд няма да станат толкова лоши... нали?

— Предполагам — отговарям и си помислям, че всъщност може да станат дори по-хубави. Че времето, прекарано с Лио в дъжда, може да се окаже наистина приятно.

— Тогава седни — прекъсва той лъкатушешките ми мисли и посочва дивана, поглежда ме в очите и допълва: — Остани за малко.

Издържам на погледа му, изпитвайки едновременно опасение и надежда за това до какво въпросното „малко“ ще доведе. После се обръщам, за да седна в далечния край на дивана, подпирам лакът на облегалката и изчаквам кафето си, него. Наблюдавам го как пълни

чашата ми, оставяйки място само за малко мляко и две чаени лъжички захар.

— По-рядко и сладко, нали? — пита ме той.

— По какво съдиш, че все още пия кафето си така? — усмихвам му се свенливо.

— О, знам аз — отговаря Лио безизразно, но пак може да мине като опит за флирт.

— Откъде знаеш? — отвърщам му с флиртуващ тон.

— Пиеше го така в онзи ресторант — пояснява той, като ми подава чашата и сядна на дивана точно където трябва — близо до мен, но не съвсем. — През януари.

— Обърнал си внимание на кафето ми?

— Обърнах внимание на *всичко*.

— Като например? — настоявам да узная и чувствам онова познато замайване, което се дължи на присъствието на Лио.

— Като... на синия пуловер, с който беше облечена... На начина, по който наклони глава настрани, когато ме видя да влизам... На изражението ти, когато ми каза, че си се омъжила...

— И какво беше то? — вметвам с желанието той да престане да използва думата „омъжена“.

— Знаеш какво.

— Кажи ми.

— Изражение, означаващо *мразя те*.

— Никога не съм те мразила.

— Лъжкиня.

— Добре, де. В известен смисъл те мразех.

— Знаех си.

— А сега? — осмелявам се да го погледна в кафявите му очи. — Сега изражението ми същото ли е?

Лио присвива очи, сякаш търси отговор по лицето ми. После казва:

— Не. Вече го няма. Няма го, откакто... откакто пътувахме от Ел Ей, когато те спасих от онова мърляво старче.

Засмивам се и потрепервам престорено.

— Той беше толкова гаден.

— Да, вярно. Слава богу... Иначе може би нямаше да си толкова радостна да ме видиш.

Поклащам глава — не за да му противореча, а в смисъл, че *нямам коментар, поне не и такъв, който мога да споделя.*

— Какво?

— Нищо — отговарям. Десет минути от „работното“ ми пътуване, и вече навлизам в опасна територия.

— Кажи де — настоява той.

— Ти ми кажи — отпивам първата си глътка кафе; още е прекалено горещо, но иначе е фантастично.

— Ами... да видим... Какво мога да ти кажа? — поглежда към тавана, а аз плъзвам поглед по гладко обръснатото му лице, къдравите бакенбарди, мургавата кожа. — Мога да кажа, че съм щастлив, че дойде... Щастлив съм, че те виждам... *Много* съм щастлив, че те виждам.

— И аз съм щастлива, че те виждам — казвам и изведнъж се чувствам неимоверно стеснителна.

— Ами, хубаво — кима той, отпива от кафето си и сритва крака на масичката за кафе. — Получихме каквото си струваше, а?

— Да, така е — отговарям; и двамата сме забили поглед в пода.

След секунди очите ни отново се срещат, усмивките ни се стопяват и макар да не мога да си обясня защо, знам, че и неговото сърце бие лудо като моето. Помислям си за Анди и усещам, че вината ми започва да намалява, което на свой ред ме изпълва с нова вина, особено когато Лио прочиства гърлото си и изрича на глас името на съпруга ми:

— Анди знае ли, че си тук?

Обикновен въпрос, който обаче срива дръзкото признание, че може би съм тук за малко повече от фотосесия.

— Да — отговарям със съзнанието, че отговорът ми не изяснява нищо. Моето „да“ може да означава, че за мен пътуването е чисто професионално, затова казвам на съпруга си само за работата. А може да означава и че споделям с него *всичко*. Или пък, че съм му казала само толкова, колкото да се стигне до голяма кавга и ултиматум чрез бележка.

— И?... Добре ли го прие? — пита Лио загрижен.

Аз не отмествам поглед от кафето си и поклащам глава, надявайки се това да говори достатъчно. Вероятно е така, защото Лио казва просто:

— Съжалявам.

Кимам в знак на благодарност, съзнавайки, че толкова много от нашето взаимодействие е — и винаги е било — за подтекста, за онова, което се случва под повърхността ни.

— Ами... твоята приятелка? — питам, разменяйки ролите.

Той поклаща глава, срязва с ръка въздуха и цъка с език.

— Минала работа.

— Скъсахте ли?

— Да — кима той.

— Кога? — питам, но всъщност искам да знам защо и кой с кого скъса.

— Преди няколко седмици — отговаря той неопределено.

— Искаш ли... да говориш за това?

— А ти искаш ли?

— Зависи от теб.

Лео свива рамене и започва да говори по същество с накъсани изречения.

— Казах й, че пак съм ти се обаждал. Тя реагира остро. Обясних й, че това нищо не значи, защото си женена. А какво значело тогава, попита тя. Нищо, отговорих, но тя ме обвини, че все още имам чувства към тебе — той ме поглежда, а аз свеждам поглед от очите към брадичката му, после нагоре към устните му.

— И?

— И — свива отново рамене той. — Не можах да й кажа онова, което тя очакваше да чуе. Затова си тръгна.

Представям си този прям, болезнен разговор и сърцето ми се изпълва със съпричастност към тази жена, която изобщо не познавам.

— И ти просто... я остави да си тръгне? — питам го със страхопочитание от прямотата му — която може също да се изтълкува и като жестокост. Едно от най-добрите му — и най-лошите — качества.

Лео кима бавно. После оставя кафето си на масичката, извързва лице към мен и казва:

— Да. Проблемът е... че тя беше права. Аз наистина имам чувства към тебе, Ели.

Преглъщам силно, сърцето ми се е качило в гърлото, в ушите ми, върху масичката за кафе, и аз повтарям думите му и противно на

желанието си питам:

— Какви точно чувства?

— Чувства, каквито трябваше много отдавна да подреда — той среща погледа ми за секунда, после поглежда пред себе си. — Чувства, които отново изплуваха на повърхността, след като те видях... Чувства, каквито не бива да изпитвам към... омъжена жена.

Ето пак. *Омъжена*.

Отварям уста, но не намирам думи. Поне не и такива, които да изрека гласно.

— Така че... — спасява ме Лио. Потрива ръце, после ги свива, духа по кокалчетата им и подхвърля едно от онези прочувствени, но безсмислени изречения, които много обича да използва: — Това е положението.

Кимам в знак на безопасно съгласие.

— В смисъл... какво ще правиш, нали? — пита той.

Въпросът е риторичен, но въпреки това отговарям предпазливо:

— Не знам — и поклащам глава.

Лио ме поглежда с повдигнати вежди, сякаш разбира точно как се чувствам, *точно* какво се опитвам да кажа и че ако не друго, то поне и двамата сме на един хал.

33.

След час безопасен разговор и две чаши кафе ние с Лио сме в почти празния влак на път за най-южната точка на Бруклин. Преструваме се, че сме в работно настроение, но неизразеното ни чувство остава и дори нараства колкото повече не говорим за него.

Докато броя станциите на картата на метрото до Стилвел авеню и изчислявам, че ни остава още най-малко час път, Лио се навежда да завърже още веднъж връзките на черните си тенис обувки. Когато се изправя, ме поглежда невярващо и казва:

— Така значи? Никога не си била в Кони Айлънд?

Поклащам глава.

— Не... Но имам чувството, че съм била. Предполагам от филмите и снимките.

Лио кима.

— И аз имам такова чувство за много места.

— Кои например? — питам, изпълнена с любопитство към всички мисли и чувства на Лио, колкото и да са тривиални и да нямат връзка с нас.

— Например... Стоунхендж. Но пък кой е приритал да ходи там, след като е видял няколко снимки? Огромни камъни в открито поле. Имам представа.

Засмивам се на този случаен пример и казвам:

— Разкажи ми за статията. Написа ли я вече?

— Дааа. Почти е готова. Остава да я доизпипам.

— За какво се отнася по-точно?

— Ами... да речем, че става дума за конфликта между стария и новия Кони Айлънд. Неизменните промени на хоризонта.

Поглеждам го въпросително, с чувството, че за човек, който се е опитал да убеди другите, включително себе си, че това пътуване е по работа, не знам почти нищо за материала, за който ще правя снимки. Или в случая, за Кони Айлънд.

— Какви промени? — питам.

Лио отваря ципа на куриерската си чанта и изважда от нея рекламна листовка на острова и посочва една въздушна снимка на плажа.

— С няколко думи, един главен предприемач купил десет акра от увеселителния парк и планира да го преустрои за два милиарда долара — да го прерайонира, да издигне високи хотели, жилищни сгради, всичко необходимо... Някои казват, че тъкмо от това се нуждае островът. Нали разбираш, да се съживи един западащ квартал... да се възстанови старата му слава.

— А другите?

— Другите имат по-носталгичен поглед. Те се безпокоят, че новите строежи ще разместят местните хора, ще засенчат класическия изглед, ще заличат магазините и разходките с мама и татко и основно ще подкопаят кичозния, старовремски дух на така наречената Никелова империя.

— Никелова империя ли? — питам и в това време влакът намалява скоростта и спира на Куинсбъро Плаза. Вратите се отварят и пропускат вътре шепата пътници, които поглеждат към нас, но избират да седнат по-встрани.

— Навремето пътуването до Кони Айлънд струвало един никел^[1]. Качването на всяко съоръжение струвало по един никел. Сандвичите „Нейтънс хот-дог“ стрували по един никел... Кони Айлънд в действителност започнал като курорт за богатите, но бързо се превърнал в игрище на работническата класа, където ти е бил нужен един никел, за да избягаш, да разпуснеш, да забравиш за проблемите си — обяснява Лио, докато ние минаваме под Ийст Ривър в посока Петдесет и девета и Леке. — Според мен в много отношения Кони Айлънд и до днес е запазил тази атмосфера.

— Много хора ли си интервюирал?

Той кима.

— Да. Бях няколко дни там, ходих до плажа, разходих се из Астроланд и цялото Мърмейд авеню, разговарях с местните жители... „опитните моряци“, както самите те се наричат. Чух толкова много страхотни случки за крайбрежната дъсчена пътека и за всичките някогашни игри и развлекателни съоръжения — той се усмихва и добавя: — *Всеки може да разкаже история за „Циклона“.*

— Увеселителното влакче ли?

— Точно така.

— Ти качвал ли си се на него?

— Да... като дете. И да знаеш... това нещо може наистина да ти изкара акъла. Седемдесет и няколко годишно е, направено е от дърво и съвсем не е шега работа. Побъбрих си приятелски с надзирателя на „Циклона“ — татуирано старче, което обслужва влакчето повече от трийсет години, но *ниито веднъж* не се е возил на него.

— Стига бе, сериозно?

Лио кима.

— Страх го е от високо ли?

— О, не. Каза, че се е катерил по него много пъти... Но просто нямал желание да провери какво е чувството да се возиш в него.

Усмиввам се и си помислям за кой ли път Лио предизвиква такива реакции у мен, че кара стомаха ми да се свива.

— Така че... Кони Айлънд е на кръстопът — продължава той със сериозно изражение. — Старото срещу новото.

— А ти от кой лагер си? От стария или от новия?

Лио се замисля за няколко секунди, после ме поглежда и отговаря загадъчно:

— Не знам... Промените могат и да са за добро... понякога. Но винаги е трудно да избегнеш миналото.

Не съм напълно сигурна какво има предвид, но промърморвам съгласието си. Подземният ни вагон се полюшква върху релсите и ние изпадаме отново в продължително гръмко мълчание.

Следобедът е мрачен и някак неопределим като сезон, когато излизаме от метрото и тръгваме по Стилуюел авеню. Стоманеносиви облаци са надвиснали ниско от небето, предвещавайки скорошен дъжд. Не може да се каже, че е студено, но аз пристягам колана на шлифера си и кръстосвам плътно ръце пред гърдите си, докато обхождам с поглед всичко наоколо, за да запамята първата си гледка от този славен отрязък от Ню Йорк. От историята и географията на Америка. Точно така си представях, че ще изглежда мястото извън сезона — мръсно, посърнало, изоставено, но въпреки това вълшебно, необикновено.

Материал за велики снимки. Проспект за незаличими спомени.

— Пристигнахме — казва Лио със стоическо изражение.

— Да — потвърждавам.

— Къде най-напред? Към водата? — пита той.

Кимам и ние тръгваме, един до друг, към крайбрежната дъсчена пътека. Там виждаме пейка, сядаме и отправяме поглед към широкото протежение на безмълвния пясък и тъмния, безцветен прибой. Потрепервам от лекия хлад във въздуха, от съвършената гледка и преди всичко от седящия до мен Лио.

— Каква красота — изричам най-сетне, затаила дъх.

Лицето на Лио пламти — сякаш той също е „опитен моряк“ със свои преживелици, които да разказва. Изведнъж си го представям точно на този плаж като дете, в разгара на лятото, с лопатка и кофичка в ръце. После като тийнейджър, поделящ син захарен памук с момиче с плитка, и как внимателно се прицелва с пушка, надявайки се да спечели за нея плюшен еднорог.

Той накланя глава настрани и казва:

— Нали?

Кимам.

— Да. Толкова... неповторима.

— Радвам се, че мислиш така — той прокарва ръка през косата си. — Наистина се радвам.

Стоим така дълго време — леко облежнати на пейката, поглъщайки гледката, наблюдавайки неколцината души, излезли в такъв мрачен, неопределим ден — и в един момент безмълвно изваждам фотоапарата си от чантата, промъквам се между решетките, отделящи крайбрежната дъсчена пешеходна пътека и пясъка и се запътвам към океана. Правя няколко дюзини безцелни снимки, чувствайки се отпусната, както винаги, когато започна да работя. Снимам небето, пясъка, океана. Снимам жена на средна възраст с дълга коса, облечена в кафяво палто от туид, решавайки, че тя не изглежда толкова опърпана, за да мине за изпаднала, но определено е закъсала и тъгува по нещо. Обръщам се и снимам крайбрежните магазинчета покрай пешеходната пътека, повечето от които са затворени, някои обковани целите в дъски, и ято чайки, кръжащо около червено-бяло пликче от пуканки, търсейки останали ядки. Накрая ми хрумва да снимам Лио, който продължава да седи облежнат на пейката, наблюдава и чака с ръце събрани на тила и с лакти, стърчащи настрани.

Той ми помахва леко и докато се приближавам към него, ми хвърля бърза, прекалено скромна усмивка и казва:

— Последната е за мен.

Спомних си снимките, които му направих на една пейка в Сентръл парк, и как докато Марго ги разглеждаше с презрение, го нарече самодоволен и превзет. Връщам се мислено в онзи ден, съзнавайки, че тя грешеше за онзи момент, уловен на филм. Тя грешеше за много неща.

Нарамвам апарата си и сядам отново, изпускайки въздишка, в която прозвучава повече умора, отколкото ми се искаше.

Лио ме поглежда с престорено строг поглед, смущава ме с лакът и казва:

— Помниш ли какво ти казах, Демпси? Хората идват тук, за да забравят за неприятностите си.

„Демпси“, помислям си и левият ми палец се протяга да погали брачната ми халка. Усмиввам се насила и отговарям:

— Добре — ние продължаваме да наблюдаваме как се разбиват вълните. След няколко минути питам Лио дали в момента е прилив, или отлив.

— Прилив — отговаря той толкова бързо, че съм впечатлена, впечатлена по същия начин, по който хората — особено мъжете — инстинктивно разбират, че шофират, да речем, по посока север.

— Как разбираш? — любопитно ми е, защото ние съвсем отскоро наблюдаваме прибоя.

— Няма мокър пясък — отговаря Лио като гръм, проехтял в далечината. — Ако беше отлив, щеше да има ивица мокър пясък.

— О, ами да — кимам, после го питам: — Знаеш ли какво?

— Какво? — лицето на Лио е нащрек, в очакване, сякаш е готов да чуе важно признание, или може би нещо мъдро.

Усмиввам се и отговарям:

— *Умирам от глад.*

— Аз също — захилва си той. — Искаш ли хот-дог?

— Това е родното място на хотдога, нали? — спомних си част от историята на Кони Айлънд, която бях чула някъде. Може би от самия Лио, много отдавна.

— Точно така — отговаря Лио усмихнат.

Ние ставаме и бавно тръгваме по обратния път към ъгъла на Стилудей и Сърф, мястото на оригиналния „Нейтънс“, който според Лио бил построен през 1916 г. Влизаме вътре и заварваме опашка, по-дълга от очакваната за този час — близо два следобед е, извън сезона, дори за повечето щандове за хот-дог в света. Правя няколко снимки на ресторанта, на посетителите и на потните мъже зад грила. Междувременно Лио ме пита какво искам.

— Хотдог — отговарям със саркастично изражение.

— Ще бъдеш ли по-конкретна? — усмихва се Лио до уши. — Чили дог? Обикновен? Със сос? С пържени картопки?

— Каквото си вземеш и ти — махам с ръка.

— Тогава с чедър и пържени картопки и безалкохолна бира.

— Чудесно — съгласявам се и си спомням колко много обича той безалкохолната бира.

След като Лио плаща, а аз вземам салфетки, сламки и пакетчета с горчица и кетчуп, ние си избираме маса до предния прозорец и в същия момент започва да вали.

— Тъкмо навреме — отбелязва Лио.

Поглеждам го през масата и най-неочаквано в ума ми се явява образът на Анди, седнал зад бюрото си, със сако и вратовръзка. Удивителен е контрастът между двата свята: щанд за хот-дог в Бруклин и лъскава адвокатска кантора в Бъкхед. Още по-удивителен е контрастът между двамата мъже — начинът, по който всеки един от тях ме кара да се чувствам.

— Не съвсем — издържам на погледа му. — Доста кофти подбран момент всъщност.

Той отново вдига поглед от къдраво нарязаните си картопки и ме поглежда изненадан. После взема един чипс, насочва го срещу мен и казва:

— Ти.

— Не. *Tu*.

— Ти — заявява той решително.

Ние обичахме да говорим по този начин — това беше нашият език „между редовете“, привидно безсмислен, но изцяло пропит със значение. Решавам може би най-малко за стотен път днес, че не може да се каже кой начин е *по-добър* от другия; те просто са *различни*.

Приключваме обяда си кажи-речи в мълчание. После, без колебание, излизаме в лекия, равномерен дъжд и обхождаме нагоре-надолу авенютата Сърф, Нептун и Мърмейд. Докато снимам до безкрайност, Лио държи разтворения чадър над главата ми. Снимам затворените увеселителни игри и съоръжения. Славният „Циклон“ и невероятно огромното колело на късмета. Голите паркинги с разхвърляни по тях боклуци. Хората: месар, шивач, хлебопекар.

— Като песнички за деца — отбелязвам.

— Дааа. Поне да можем да намерим производител на свещници.

Засмивам се и забелязвам две тийнейджърки да проверяват цените на една витрина на салон за татуировки.

— Оо! Колко ми харесва орхидеята — казва едната. — Много е яка.

— Аха... На мен обаче повече ми харесва пеперудата — казва другата. — Може би на рамото ми? Но в пурпурен цвят?

Снимам ги и си помислям: „Не го правете. Един ден ще съжалявате“.

Вече се смрачава над Кони Айлънд и най-накрая чувствам удовлетворение, поне що се касае до снимките. Дъждът спря, облаците се разпръснаха, обещавайки свежа, ветровита есенна нощ. С Лио се връщаме на нашата пейка, подгизнали, уморени и премръзнали. Както седим дори по-близо един до друг от предишния път, той небрежно обгръща с ръка раменете ми и този жест е еднакво успокояващ и романтичен. Въздържам се да положа глава върху рамото му, затварям очи и стигам до заключението, че щеше да е много по-лесно, ако можем точно да определя чувствата си. Ако усещах Лио по един начин, то Анди усещах по съвсем друг. Но нещата не са толкова прости или ясно очертани — и се питам дали изобщо са такива, когато въпросът опре до сърцето.

— За какво мислиш? — пита Лио и топлият му дъх лъхва косата ми.

Огъвам се пред истината и отговарям тихо.

— За онзи декемврийски ден... когато си отишъл да ме търсиш.

Лио издиша отново, този път във врата ми, и кожата по ръцете и краката ми настръхва цялата.

— Да бях научила за това — казвам.

— Аз също. Както и да знаех, че е щяло да има значение.

— Да, *щеше* да има значение — признавам най-накрая и ме облива вълна на желание и горест, на вина и копнеж.

— *Все още* може да има значение — и хваща брадичката ми, за да я обърне и погледне в очите ми.

— Лио... Аз съм омъжена... — отдръпвам се леко и си помислям за Анди, за нашите клетви. Колко много го обичам, макар да не обичам всичко в съвместния ни живот. Макар да съм тук в този момент.

Лио отдръпва ръката си. — Знам, но...

— Но какво? — питам, изтощена от толкова недоизказаност, от безкрайно размишление, тълкуване, от неизречени въпроси.

— Но не мога да престана... да искам да съм с теб отново.

— Сега ли? Довечера? — питам смутена.

— Да. Довечера... И утре... И вдругиден...

Вдъхвам миризмата на кожата му и изричам името му, без да съм наясно дали възразявам, или се предавам.

Той поклаща глава, слага пръст върху устните ми и прошепва:

— Обичам те, Ели.

Това е твърдение, но прозвучава повече като обещание и когато сърцето ми се взривява, не мога да се удържа и със затворени очи казвам същото.

[1] Никелова монета от пет цента. — Бел.прев. ↑

34.

Останалият свят изчезва, когато двамата с Лио си шепнем един на друг в ъгъла на претъпканото купе на метрото, което криволичи под земята от Бруклин през Манхатън обратно към Куинс. Пътуването ни вече отлита така, както става винаги — на връщане времето като че ли минава по-бързо, отколкото на отиване, а този път дори още по-бързо поради страха и копнежа.

Съзнавам, че това, което върша, е нередно и неоправдано, проява на слабост, но не се отказвам и подхранвам възмущението си с неизменните си оплаквания: Анди не разбира чувствата ми. И лошо, дори не прави опит да ги разбере. *Той ме* изостави предната вечер. Днес нито се обади, нито смекчи отношението си. Той е този, който отказа да говорим повече. Той е този, който като че ли се интересува повече от семейството, родния град, работата си и всичко, което *той* иска, освен от мен. Но може би най-простото обяснение е, че той не е Лио. Той не е този, който, откакто се запознахме, беше в състояние да ме обърне наопаки и с главата надолу както никой друг — за добро или за лошо.

Така че, ето ни и нас. Продължавайки оттам, където спряхме по време на онзи полет, пръстите ни са сплетени очаквателно. Не съм сигурна как ще се развият нещата оттук нататък, но знам, че ще бъда честна със себе, с Анди и с Лио. Ще следвам сърцето си, докдето и да ме отведе то. Дължа го на всекиго.

Когато стигаме станцията на Лио, заставаме един зад друг и тръгваме по циментовия перон, който добре помня. Пулсът ми е ускорен, но в същото време се чувствам странно спокойна. Вечерта е красива и ясна — от онези, в които можеш да видиш милиони звезди, ако си някъде извън големия град — и докато слизаме по стълбите, ме изпълват спомени за други вечери като тази. Мога да кажа, че Лио също мисли за миналото, когато ме хваща за ръка и излиза от станцията, изпълнен със сексуални намерения. Никой от нас не

проговаря, докато не свиваме в неговата пресечка и той ме пита дали ми е студено.

— Не — отговарям, съзнавайки, че треперя, но не от студ.

Лио ме поглежда и в момента, в който пак ме хваща за ръка, телефонът ми иззвънява приглушено в джоба на шлифера ми за първи път днес. И двамата се правим, че не го чуваме, ускоряваме крачка, сякаш това ще прекрати звъненето. Накрая то наистина спира, но след още няколко крачки започва отново, този път като че ли по-силно, по-настоятелно. Отдръпвам ръката си от неговата и бръквам в джоба, като и двамата мислим и се опасяваме, че е Анди.

„Ако заминеш, повече не се връщай“, чувам го да казва. Стаявам дъх и виждам, че на екранчето свети името на Сузан; залива ме едновременно чувство на облекчение и разочарование. Лио поглежда настрани, не казва нищо, когато решавам да не отговоря и прибирам телефона обратно в джоба, задържайки там ръката си.

Но ето че сега, когато сме вече на крачки от външните стълби на къщата му, в мен се надига внезапен прилив на адреналин и вина и ме заковава на място.

Лио спира до мен, поглежда ме в очите и казва:

— Какво?

Свивам рамене и му се усмихвам леко, сякаш нямам отговор. Но онова, което си мисля, е, че ми се иска да замразя този момент, да забавя по някакъв начин крайното си решение и просто да лавирам между две къщи, два свята, две любви.

Качваме се по стълбите, заставам до Лио, докато той отключва вратата. С влизането вътре познатата миризма на миналото ме бомбардира отново. Стомахът ми е на възел. Това можеше и да е вечерта, когато като съдебни заседатели издаваме решението си, онази наша първа вечер заедно — омайващото предчувствие е същото, дори без питиетата. Всичко, всичко може да се случи. Нещо ще се случи. Оставям фотографската и дамската си чанта на пода в антрето, Лио прави същото със своята куриерска чанта. Двамата безмълвно отиваме до дивана, но не сядаме. Вместо това Лио мята ключовете си върху холната масичка и се пресяга да светне малката лампа с матовочервен абажур на една масичка в ъгъла. После присвива очи към ръчния си часовник и казва:

— Резервацията ни е след двацет и пет минути.

— За къде? — питам, макар всъщност да няма никакво значение.

— В едно малко италианско местенце. Недалече оттук — отговаря той колебливо, дори някак нервно. — Но трябва да побързаме, за да успеем... Или пък мога да се обадя и да я отложам за по-късно?

Незнайно защо нервността му ми вдъхва спокойствие и докато събличам шлифера си и го сгъвам върху облегалката на дивана, най-самоуверено заявявам онова, което съм сигурна, че той иска да чуе:

— Не ми се ходи никъде.

Той казва:

— На мен също — протяга ръка с дланта нагоре, подканвайки за моята. Подавам му я, после се хвърлям в обятията му и обгръщам с ръце кръста му. Раменете, гърдите, ръцете му — *всичко* е толкова топло, здраво, силно, дори повече, отколкото си спомням. Затварям очи, когато прегръдката ни става по-плътна и ние бавно започваме да се полюшваме в такт на въображаема музика — меланхолична, жална балада, от онези, които могат да те разплачат неочаквано, дори когато не ти се плаче.

Той прошепва името ми. Аз прошепвам неговото, очите ми се замъгляват. После той казва:

— Преследвах те в сънищата си от дълго време, Ели.

Точно така. От нечий други уста думите щяха да прозвучат измислени. Но от Лио те са честен стих от нашата собствена епична балада, написана от сърцето.

„Наистина ли се случва това?“, питам се, после задавам въпроса гласно.

Лио кима и прошепва:

— Да.

Помислям си за Анди — естествено е да си помисля за Анди, — но въпреки това повдигам бавно глава, точно когато чувствам, че Лио навежда своята. Лицата ни, наклонени на една страна, се срещат и лекичко се допират едно до друго. Ние сме буза до буза, после нос до буза, после нос до нос. Аз стоя напълно неподвижна, заслушана в дишането му, в дишането и на двамата. Като че ли цяла вечност мина, преди долната му устна да докосне леко моята горна, ние се нагласяваме леко така, че устните ни сега се допират съвсем една в друга, устните ни се разтварят. После, когато правим немислимото,

неминуемото, умът ми се изпразва и всичко и всеки извън този мъничък апартамент в Куинс изчезва напълно. Оставаме само ние двамата, хванати здраво за нещо, което не мога да определя.

Докато телефонът не иззвънява отново.

Звукът му ме стряска така, сякаш в стаята прозвучава действителен глас. Гласът на *Анди*. Но когато бръквам в джоба, виждам отново името на *Сузан* и текст, маркиран „спешно“. По необяснима причина ме обзема паника, представям си, че се е случило нещо с баща ни и си представям ясно думите: „Татко почина.“ Вместо това прочитам командата на по-голямата ми сестра: „Обади ми се веднага.“ Премавам на следващия ред, очаквайки да прочета още нещо, но няма нищо.

— Всичко наред ли е? — пита *Лио*, поглеждайки телефона ми, после бързо измества поглед настрани, сякаш се сеща, че онова, което е написано на телефона ми, не е негова работа. Поне не още.

Затварям телефона и заеквам:

— Ами... не... не знам.

— *Анди* ли е?

Трепвам и пронизана от чувство за вина, отговарям:

— Не, сестра ми. Мисля... мисля, че трябва да й се обадя... Извинявай.

— Няма нищо — *Лио* потърква брадичката си и отстъпва с две крачки назад. — Ще бъда оттатък — той посочва спалнята си, обръща се и прекосява хола. Преборвам порива си да тръгна след него, силно желаейки да седна на леглото му, да го наблюдавам как ме наблюдава.

Поемам си няколко дълбоки глътки въздух, сядам на дивана и натискам бутона за скоростно набиране телефона на *Сузан*, с мисълта, че моментът може и да бе прекъснат, но настроението си остава същото.

Сестра ми се обажда след първото позвъняване и задава въпроса, който очаквам:

— Къде си?

— В *Ню Йорк* — чувствам, че отговарям уклончиво, както не бих отговорила, преди да целуна *Лио*.

— Къде по-точно?

— В *Куинс* — признавам виновно.

— *Елън*. Къде си? — настоява тя.

— В апартамента на Лио... Току-що се върнахме от снимките... Нали помниш? На Кони Айлънд? — и се питам защо не съм по-директна със сестра си — човекът, който винаги е бил на моя страна. Дори преди да имаше страна, която да вземе.

— Какво става? — пита тя, очевидно разтревожена.

— Нищо — но начинът ми на говорене ѝ подсказва повече и тя мигом го долавя.

— Целуна ли го? — думите ѝ прозвучават тъпо дори за Сузан.

Бавя отговора си, оставяйки интуицията ѝ да изтълкува мълчанието. Така и става и тя додава:

— А... *спа* ли с него?

— Не — отговарям, може би, без да звуча съвсем обидена, вероятно защото мисълта ми беше минавала през ума неведнъж за последните няколко часа, минути, секунди.

— Но сте се целували, нали?

— Да — и нещо в изреченото на глас потвърждение прави всичко реално. Чувствата ми към Лио. Нелоялността ми към Анди. Бракът ми, намиращ се в критично положение.

— Трябва да си тръгнеш оттам — казва тя с глас, изпълнен с тревога и настойчивост. — Тръгни си още сега.

— Сузан... *не*...

Тя цъква с език и казва:

— Ще съжаляваш.

— Не се знае.

— Ще съжаляваш, Елън... Господи, не искам да съжаляваш. Не искам да се разкайваш.

Мисля си, че единственото, за което се разкайвам в тази секунда, е, че отговорих на обаждането на сестра ми — или преди всичко, че държах телефона си включен, но казвам:

— Снощи с Анди се скарахме жестоко. Всичко е пълна бъркотия.

— Добре. Знам точно как стават тези неща — отговаря тя с престорена търпеливост, — но ти... ги влошаваш още повече.

Това не мога да отрека. Вместо това отговарям по прогимназиален начин:

— Той си тръгна. Снощи. Вероятно е отишъл при сестра си...

Сузан ме прекъсва.

— Не. Не е отишъл при сестра си. Отишъл е на хотел... и се обади на *твоята* сестра.

Премигвам, после се вторачвам в червения абажур, докато не забелязвам петна на бялата стена над него.

— Обадил ти се е? — казвам накрая.

— Да — отговаря тя, — от „Риц“, а после отново, преди около половин час — гласът ѝ заглъхва, а аз мислено довършвам изречението: *докато ти си се целувала с Лио.*

— И какво каза? — питам, разкъсвана от противоречиви чувства, вцепенена.

— Разстроен е, Елън. Изплашен е и иска да говори с теб — минимален укор се долавя в гласа ѝ, но предимно безпокойство... и известна тъга.

— Не, не иска. Изобщо не ми се е обаждал. Нито веднъж.

— Ами, обиден е, Елън... Наистина е обиден... и обезпокоен.

— Той ли ти го каза?

— Да. Малко или повече.

— Ти какво му каза? — питам, без да съм сигурна какъв искам да е отговорът ѝ.

— Казах му да не се тревожи... Че си заминала за Ню Йорк по работа, а *не* заради Лио, и че той трябва да ти има доверие.

Поглеждам надолу към обувките си, все още влажни от дъжда, и се питам дали резултатът щеше да е същият, ако Анди не си беше тръгнал и не беше оставил бележка върху плота? Щеше ли това да е предрешен въпрос? Или не?

— Добре — продължава Сузан, — не казвам, че Анди е съвършен. Далеч съм от това. А и ти знаеш отношението ми към егоцентричната Марго. Боже мой, още не мога да повярвам, че не ти е казала, че Лио се е опитал да се върне при теб... *Но...*

— Но какво?

— Но те са твоето семейство. И ти си късметлийка, че имаш... семейство.

Помислям си за баща ни, за това как е погълнат отново от живота на Шарън, от децата ѝ. После си помислям за Винс — как отказва да се обвърже със сестра ми и какво обезсърчаващо място трябва да е това. И, разбира се, си помислям за майка ни. *Винаги* мисля за майка ни.

— Ти също си моето семейство — казвам, чувствайки вина по неочакван за мен начин.

— Знам. Както и ти си моето. Но хайде, Елън, знаеш какво имам предвид... Те са *семейството* в стила на Норман Рокуел^[1]. И те те включват във всичко. Считат те за една от тях. Ти си една от тях.

Затварям очи и си мисля за тоста на господин Греъм за мен на сватбения ми ден, изричайки думи в същия този смисъл. И как Стела се отнася с мен като с дъщеря, а Марго — като със сестра — дори още *преди* да се омъжа за Анди.

— Наистина ли искаш да захвърлиш всичко това? — гласът на Сузан е мек, предпазлив. — Искаш ли да се откажеш от Анди?

— Не знам — реалността на ситуацията достига до съзнанието ми, става безусловна, плашеща. Въпреки това не искам да вземам решение, основано на страх.

След минута мълчание Сузан пак заговаря:

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Естествено.

Тя помълчава, преди да попита:

— Обичаш ли го?

Нямам представа кого има предвид — Анди или Лио, — но и в двата случая ѝ отговарям, че да, обичам го.

— Тогава не го прави — казва тя, очевидно имайки предвид Анди.

— Сузан — подхващам, поглеждайки през коридора към Лио. — Не е толкова просто.

— Напротив, просто е — прекъсва ме тя. — Виж, Ел, това е положението. И то наистина е просто.

[1] Американски художник, който изобразява щастливото семейство в своите картини. — Бел.прев. ↑

35.

Приключвам разговора със Сузан и обгръщам с ръце главата си, завладяна от сложността на създалото се положение. Толкова съм объркана, че не съм в състояние да опиша какво чувствам към себе си, камо ли към Лио, който се връща в дневната и сега е надвесен над мене. Едно е сигурно — какъвто и опит да правя да осмисля положението, просто няма начин да се възстановя от разтърсващия разговор, който проведох със Сузан. Няма начин да разбера докъде бяхме стигнали с Лио. Настроението е развалено и не може да са възстанови. Лио очевидно усеща това, защото сяда до мен и като че ли се чувства неловко на собствения си диван.

— Добре ли си? — пита той с набръчкано от загриженост чело; ръката му леко докосва коляното ми, задържа се за секунда, после се прибира обратно в скута му.

— Не знам — отговарям, мъчейки се да се справя с прямия, но и някак загадъчен съвет от Сузан. — Не знам какво правя.

Лио издиша в събраните си длани.

— Кофти работа, наистина... Съжалявам.

Поглеждам го и тълкувам неговото „съжалявам“, че не е извинение, произтичащо от разкаяние и търсещо прошка, а съчувствено съжаление, поднасяно в случаи на нещастие, развод или смърт. С други думи, той разбира, че положението е отвратително, но не съжалява за целувките ни или за чувствата ни. Аз не съм сигурна дали изпитвам същото. Някак си е много рано да кажа.

Кимам в знак на благодарност или поне на потвърждение, тъй като ми минава през ума, че Сузан изобщо не спомена Лио или моите чувства към него. Питам се защо, в мига, когато изтърсвам въпрос, който изведнъж ми се струва крайно неуместен:

— Мислиш ли, че ние с теб щяхме да сме заедно?

Лио ме поглежда учуден и може би замислен, понеже вероятно му прави впечатление, че употребих „щяхме“, а не „ще“.

— В какъв смисъл? — пита той.

— Нали разбираш... Ако се бяхме събрали отново... щяхме ли да *останем* заедно?

— Завинаги? — тонът му отговаря на въпроса ми. Той не вярва в „завинаги“. И никога не е вярвал.

Но аз *вярвам*, поне на теория.

— Да. Завинаги — потвърждавам, мислейки си за брак, деца, всички неща, които *все още* искам.

— Кой знае — отговаря Лио с разсеяно, философско изражение.

Помислям си за скъсването ни, после за скорошната негова раздяла и се питам дали е имало нещо общо между двете ситуации. Задавам въпроса възможно най-небрежно при създадите се обстоятелства:

— Защо скъсахте с Каръл?

— Нали ти казах сутринта.

— Не съвсем — отговарям и чувствам, че ми се повдига.

Той замахва с едната си ръка във въздуха, сякаш е в недоумение — точно така реагира и за нашето скъсване, когато стана въпрос за това в бара в Ел Ей.

— Причините са много — казва той и го виждам как започва да отмества темата. Клепачите му натежават, изражението му издава равнодушие.

— Например?

— Например... Не знам... Тя е чудесно момиче... Но просто... не тя е жената.

— Как разбра, че не тя е жената? — настоявам да узная, търсейки свои собствени отговори. Някаква тайна, загадъчна лакмусова проба за истинската любов. Определение за сродни души.

— Просто разбрах — отговаря той и докосва бакенбарда си. — Човек винаги знае.

— И ние ли скъсахме поради тази причина? — в гласа си долавям мъчителна нотка.

Лио въздъхва.

— О, стига, Елън — тонът му издава умора и известна досада в резултат на съживени спомени — лоши спомени от миналото.

Но аз не се предавам.

— Кажи ми. Нужно ми е да разбера.

— Добре. Виж. Ние вече го обсъждахме... Мисля, че нашето скъсване беше свързано повече с това дали моментът е подходящ, отколкото с всичко друго. Ние бяхме прекалено млади.

— Не бяхме чак *толкова* млади.

— Достатъчно млади. Аз не бях готов за... това — той посочва разстоянието между нас, като най-накрая признава очевидното — че той е причината, не аз. Той е скъсал с мен.

Кимам, сякаш разбирам преценката му, макар че не я разбирам. Да, бяхме млади, но в някои отношения младата любов като че ли е най-силна и идеалистична, неопетнена от всекидневните затруднения. Лио се е отказал, *преди* двамата да сме били подложени на изпитание. Може би защото той не е искал да бъде подложен на изпитание. Може би защото е предположил, че ще се провалим. Може би защото тогава той просто не ме е обичал достатъчно.

— Щеше ли да чувстваш оставането ти с мен като... трайно обвързване? — питам.

Изразът „трайно обвързване“ ехти в главата ми, терзае сърцето ми и ме изпълва с тревога. Това е израз, който избягвах месеци наред, дори в собствените си съкровени мисли, но не мога повече да го избягвам. В някои отношения той е нещо като плашещата същност на въпроса — страхът, че се обвързах трайно, когато казах „да“ на Анди. Че трябваше да си се представя за този вид любов. Че трябваше да повярвам, че Лио ще се върне някой ден при мен.

— Глупости, не! — възразява Лио, клатейки глава разстроен. — Не беше така и ти го знаеш.

Понечвам да го притисна да продължи, но той ми излиза със спонтанно обяснение:

— Виж какво, Ели. Ти *беше* жената... Ти *си* жената... Ако съществува такова нещо...

Поглеждам го в очите, зениците му са се слели с тъмнокафявото около тях. Главата ми се замайва, когато отмествам поглед настрани, за да не бъде погълната обратно в погледа му, когато толкова много е изложено на опасност.

— Добре — казвам.

Отговорът е напълно неадекватен, но е единственият, който ми се струва безопасен в този момент на истина.

— Тогава... какво мислиш? Какво искаш? — пита той.

Затварям очи и чувствам, че увисвам във времето и съм малко дезориентирана, както се чувства понякога човек, когато се събуди на непознато място и в първия момент не знае къде се намира. После поглеждам Лио отново и изведнъж, смаяна и донякъде ужасена, осъзнавам, че този избор, който преди години ми бе отнет — първо от Лио, а после и от Марго — сега трябва да направя самата аз. Най-накрая. Несъзнателно си се представям, че съм буквално на разклонение на пътя, нещо като в призрачна анимация на Дисни. Два виещи се черни пътя. Две табели, заковани на чворести дървета, сочещи в противоположни посоки. Този е пътят за Анди. Този е пътят за Лио.

Отпускам ръце покрай тялото си, пръстите ми драскат лекичко гладката мека кожа на новия диван на Лио. После безмълвно преповтарям последните думи на Сузан и се питам дали обезверената ми, нещастна в любовта сестра има предвид нещо. То не е за онова, което е могло да бъде. Не е и за това дали имам искрени чувства към Лио под пластове от носталгия, похот, несподелена любов. Всъщност не е *изобищо* за Лио.

То е за Анди, просто и ясно.

То е за това дали истински обичам съпруга си.

— Мисля, че трябва да тръгна — казвам и отговорът, който винаги е бил в сърцето ми, най-накрая изкрystalизира също и в главата ми.

Лио слага отново ръката си върху крака ми, като този път я отпуска с по-голяма тежест.

— Елън... недей...

Мислите ми запрепускат, когато чувам само половината от онова, което ще каже по-нататък. Нещо от рода, че не иска да ме загуби отново. Нещо от рода, че знае, че съм омъжена, но че на двамата ни е толкова добре заедно. Той довършва с „липсва ми това да сме двамата заедно“, което е по-силно и подкупващо от това, че *аз* му липсвам — особено след като и аз чувствам същото. И на мен ми липсва да сме двамата заедно. Винаги ми е липсвало и вероятно винаги ще ми липсва. Обзета от скръб и чувство за неизбежна, последна загуба, докосвам ръката му. Понякога няма щастлив край. Каквото и да стане, аз ще загубя нещо, *някога*.

Но може би до това се свежда всичко. Любов, не като порив на страст, а като избор да се обвържеш с нещо, с някого, независимо от препятствията или изкушенията, които застават на пътя ти. И може би да се прави този избор отново и отново, ден след ден, година след година, говори повече за любовта от това никога да не си имал избор, който да направиш.

Поглеждам Лио в очите, сърцето ми се къса, но съм твърдо решена и някак освободена.

— *Трябва* да тръгвам — ставам бавно, вземам едно по едно нещата си, като в забавен каданс.

Лио става също, с неохота ми помага да си облека шлифера, съпровожда ме до вратата, после до верандата. Докато слизаме по стълбите, от далечината се задава свободно такси, носи се към нас по иначе пустата улица. Поличба да не се отклонявам от пътя. Тръгвам по тротоара, слизам от бордюра, минавам между две паркирали коли и помахвам на шофьора.

Лио стои малко настрани и наблюдава.

— Къде отиваш? — пита ме той. Гласът му е спокоен, но в очите му се забелязва нещо неестествено. Нещо, което не съм виждала досега. Малко по-рано може би щях да се радвам на това, да се чувствам победителка, излекувана. Сега обаче само засилва тъгата ми.

— В хотела си — казвам и кимам на шофьора, който слага чантите ми в багажника.

— Ще ми се обадиш ли, като пристигнеш там?

— Да — отговарям и се запитвам дали ще удържа на обещанието си.

Лио тръгва към мен, слага ръка върху моята и изрича името ми с последна нотка на протест.

— Съжалявам — казвам, като се отдръпвам и се настанявам на задната седалка. Усмиввам се насила, което ми се струва смела постъпка, зрението ми се замъглява от сълзи и аз бързо ги преглъщам. После затварям вратата, поставям длан върху прозореца в знак на сбогом. Точно както направих онази сутрин след среднощния полет.

Само че този път не плача и не се обръщам назад.

36.

Прекосяваме моста Куинсбъро едва ли не за рекордно време, движейки се срещу натовареното насрещно движение и препускаме към светлините на Манхатън. Нещо в скоростта и в честото преминаване от лента в лента, което прави шофьорът, ме кара да чувствам тръгването от апартамента на Лио като избавление. Като спасение на косъм от бедствие.

Докато седя по средата на задната седалка и гледам напред през стъклената преграда зад шофьора, се мъча да обмисля последните двайсет и четири часа и особено изминалите пет минути, прободена от първото чувство на угризение, задето прекрачих онази черно-бяла, физическа граница.

Не мога да повярвам, че измених на съпруга си — на Анди.

Донякъде със самоирония уверявам себе си, че може би *имах* нужда да целуна Лио, за да се освободя от него — и да отхвърля представата, че запазването на брака е някаква версия на трайно обвързване или че аз съм с Анди поради липса на друг човек. В края на краищата трайното обвързване не се ли дължи на това, че нямаш никакъв друг избор? На това, че вземаш нещо, защото е по-добре от нищо? Най-накрая *имах* действителен избор. И аз избрах.

Това прозрение е последвано от друг изблик на проникновение, когато осъзнавам, че доста дълго време виждах Анди като съвършен човек и определях съвместния ни живот също като съвършен. И по някакъв странен начин, щом Лио се върна в живота ми, този път с жълти павета започна да прилича на трайно обвързване. Обвързване със съвършенство, с всички неща, към които се *предполага*, че човек се стреми. Добро семейство. Красив дом. Богатство. То е почти все едно да правя отбив от чувствата си, защото положително не бих могла да бъда също и истински влюбена в Анди като капак на тези отметки в неговата колонка. Струва ми се, че подсъзнателно предположих, че всички чувства, които съм имала към загадъчния, труден и далечен

Лио, трябваше да бъдат по-легитимни. Количеството тъжни любовни песни.

Докато се провираме през трафика на Тъпър Ийст Сайд, си спомням какво ми беше казала майка ми веднъж — че е еднакво лесно да обичаш както богат, така и беден мъж; това беше един от многото ѝ съвети, които звучаха старомодно и неприложимо за мен — и не само защото тогава бях хлапе. Веднъж бяхме на паркинга пред банката и току-що се бяхме срещнали с нейното гадже от гимназията на име Майк Калас, с когото майка ми скъсала заради баща ми, след като Майк заминал да учи в колеж. Сузан и аз бяхме разглеждали снимката му от училищния годишник много пъти и стигнахме до заключението, че независимо от големите му уши, той беше много приятен с гъстата си тъмна и къдрава коса. Но когато с майка ми го срещнахме, косата му вече почти я нямаше, ушите му изглеждаха още по-големи и той се беше превърнал в един невзрачен на вид отпуснат мъж на средна възраст. Нещата се влошаваха от усмивката му — прекомерно широка, за да му се има доверие — макар че може би предположението ми беше плод на факта, че той отпраши в лъскав кадилак веднага след като целуна ръка на майка ми и я накара да се закикоти. И все пак, аз не долових никаква носталгия или опасения от страна на майка ми — дори след нейния доста неромантичен съвет — макар че може би просто не бях достатъчно пораснала, за да го очаквам.

Но сега се питам какво всъщност си е мислила тя тогава, какво истински е чувствала към баща ми и Майк. Дали някога е съжалила за избора си? Дали решенията ѝ са били по-ясни от моите, или винаги е имало нюанси на сиво, когато въпросът е опирал до сърцето? Прииска ми се да я бях попитала, но изведнъж чувствам отговора ѝ точно когато си представям Анди в нашата кухня, с разхлабена вратовръзка и размъкнат костюм. Виждам го как чете упътването върху кутията със замразена пица и се двоуми дали да я претопли в микровълновата или да излезе да хапне навън, като през цялото време прави всичко възможно да забрави и мен, и бележката върху плота.

Ако заминеш, повече не се връщай.

С известен страх осъзнавам, че само защото аз правя своя избор, не значи, че Анди ще направи същия. Особено ако му кажа какво направих с Лио — макар да не виждам как ще стане. Обзема ме паника при мисълта, че Анди ми се изплъзва. Изведнъж ми се прииска

повече от всичко на света да видя лицето му — нещо, което надвисналата загуба има начин да ти стори.

— Промяна на адреса — казвам, като се навеждам напред.

— Тогава накъде? — пита шофьорът.

Сърцето ми се разтуптява силно, когато избърборвам адреса на стария ми апартамент. *Нашият* апартамент. Имам нужда да отида там отново. Имам нужда да си спомня какво беше тогава. Как може пак да стане — с много работа и малко късмет.

Шофьорът кима равнодушно и завива по Второ авеню. Табели, светлини, таксите, хора отминават размазано покрай прозореца ми. Затварям очи. Когато ги отворям отново, виждам, че се движим по Трийсет и седма улица. Поемам си дълбоко дъх и бавно го изпускам; чувствайки се едновременно облекчена и разкаяна, плащам сметката, слизам от колата и си вземам багажа.

Останала сама на тротоара, вдигам поглед към зданието и черната нощ, която го обгръща. После сядам на износените стълби и бръквам в джоба за телефона си. Преди да съм размислила, набирам мобилния телефон на Анди и се стряскам, когато чувам неговото „здравей“ на живо.

— Здравей! — казвам с чувството, че едва ли не от дни — от години — двамата не сме разговаряли.

Изчаквам го да заговори, но когато това не става, аз продължавам:

— Познай къде съм.

— Къде? — гласът му е далечен, уморен и много предпазлив. Явно не е в настроение да си играе на гатанки. Не го обвинявам. Не го обвинявам за много неща.

— Пред стария ни апартамент — отговарям и потръпвам.

Той не пита защо. Може би защото знае защо. Аз също знам, макар да се затруднявам да го определя по-точно.

— Там свети — казвам, поглеждайки нагоре към прозорците на дневната ни и си представям уютна, приятна обстановка в нея. Минава ми през ума, че новите обитатели може да са нещастни, но незнайно защо се съмнявам.

— О, така ли? — казва разсеяно Анди.

— Да — в този момент чувам гласове от другата страна на линията. Може да е телевизорът. Или пък той може да се намира в

някой бар или ресторант и да размишлява за самотните хора. Мислите ми препускат, докато обмислям как да продължа, но всичко ми се струва мимолетно и изпълнено с изпуснати лъжи, полуистини.

— Мразиш ли ме? — заговарям най-накрая, съзнавайки, че подобни реплики имахме с Лио по-рано, когато той ме обвини, че съм го мразела, след като сме скъсали.

Питам се защо омразата често се явява като съставна част на любовта — или поне своеобразна мярка за нея. Стаявам дъх в очакване на отговора му.

Най-накрая той въздъхва и казва.

— Елън, знаеш, че не те мразя.

„Още не“, добавям мислено, опасявайки се, че никога няма да събера смелостта да му кажа какво направих, но молейки се някой ден да ми се предостави случай да прекося този мост.

— Много съжалявам, Анди — извинявам се аз за повече неща, отколкото той си мисли.

Отвърща ми мълчание и аз се питам дали по някакъв начин, интуитивно е разбрал какво направих, дори може би *защо* го направих. Когато след малко заговаря, гласът му прекъсва на места:

— Аз също съжалявам.

Вместо да изпитам облекчение или благодарност, обзема ме още по-силна вина. Анди положително не е безгрешен — в един брак никой не е — но в сравнение с това, което аз направих преди малко, той няма за какво да съжалява. Нито за преместването ни в Атланта. Нито, че взе страната на Джини. Нито, че играе голф. Нито за незачитането, което като че ли проявява към работата ми. Нито дори за отношението му снощи — което изведнъж приемам като напълно в реда на нещата.

Минават няколко мъчителни секунди, преди той да заговори:

— Току-що говорих с Уеб.

Нещо ми подсказва, че той не започва празни приказки.

— Марго добре ли е? — питам.

— Да. Но като се имат предвид неравномерните ѝ стенания, изглежда, че бебето е на път.

Сърцето ми пропуска удар, гърлото ми се стяга.

— Ще ражда ли?

— Така мисля. Днес следобед имаше фалшива тревога. Отиде в болницата, но те я върнаха вкъщи. Сега обаче отново тръгнаха с Уеб за болницата. Контракциите ѝ са през около осем минути...

Поглеждам часовника си и стискам палци бебето да се роди утре. Не в деня, когато целунах Лио. Въпросът е формален, но аз ще взема своето.

— Толкова е вълнуващо — казвам и наистина съм развълнувана, но в същото време съм изпълнена с копнеж и тъга, като се има предвид как навремето си представях този момент.

Изведнъж осъзнавам, че по някое време през последните няколко часа простих на Марго за онова, което направи — и се надявам тя също да ми прости някой ден. Замислям се затова как животът взема неочаквани обрати и завой, понякога абсолютно случайно — както срещнах случайно Лио на улицата. Понякога чрез премислени решения — като това на Марго. Или моето тази вечер, когато си тръгнах от Лио. Накрая всичко може да бъде наречено съдба, но за мен е повече въпрос на вяра.

— Ти ще отидеш ли в болницата? — питам Анди.

— Не още... — гласът му заглъхва.

— Ще ми се да съм с теб — казвам и установявам с облекчение и благодарност, както и с абсолютна радост, че това е самата истина. Иска ми се да съм с цялото семейство.

— В Атланта или в Ню Йорк? — пита той някак насмешливо — достатъчно, за да разбере, че ако не се смее, то поне е на път да го направи.

— Няма значение — отговарям и в този момент едно такси се приближава и намалява пред мен. Вдигам поглед към небето с желанието да видя звезди — или поне луната, после отново поглеждам към таксито. Тогава вратата се отваря и пред мен застава Анди, облечен в същия костюм и вратовръзка, с които си го представих, и с тъмносиньото си палто. За секунди съм толкова развълнувана, както не съм се чувствала от дете, когато вярвах в чудеса — и в други неща, твърде хубави, за да са истина. Тогава забелязвам колебливата, обещаваща усмивка на Анди и разбирам, че всичко това наистина се случва. То е и хубаво, и истина.

— Виж ти! — казва той и прави няколко крачки към мен.

— Виж ти! — казвам и аз, като ставам и също му се усмихвам.
— Какво правиш... тук?

— Дойдох да те намеря — той ме поглежда и слага ръка върху парапета, на милиметри от моята.

— Но как...? — започвам и търся подходящия въпрос.

— Пристигнах с вечерен полет... Бях вече в таксито, когато ти ми се обади...

Умът ми прещраква през техническите подробности и се спира върху тази, че Анди е взел самолет, за да ме види, знаейки, че може да пропусне раждането на бебето на сестра си. Сълзите ми бликват отново, но този път по съвсем различни причини.

— Не мога да повярвам, че си тук — казвам.

— И аз не мога да повярвам, че те намерих тук.

— Съжалявам — казвам отново през сълзи.

— О, мила, недей — успокоява ме той нежно. — Не биваше да променям живота ни и да очаквам от теб да се съгласяваш с всичко... Не беше честно.

Той изкачва едно стъпало и застава на по-горното от моето стъпало; двамата се гледаме в очите, но без още да се докосваме.

— Искам да си щастлива — прошепва той.

— Знам — отговарям, мислейки за работата си, за Ню Йорк, за всички неща от стария ни живот, които ми липсват. — Но не биваше да заминавам. Не и по този начин.

— Може би трябваше.

— Може би — помислям си за последната ни прегръдка с Лио, за последната ни целувка. Колко различен е този момент, поради много причини. Казвам си, че няма две еднакви любви, но че повече не бива да сравнявам. — И все пак съжалявам...

— Вече няма значение — казва той и макар да не съм напълно сигурна какво има предвид, знам също какво точно има предвид.

— Кажи ми, че всичко ще е наред — избърсвам сълзите си, но нови рукват по бузите ми.

— Не само ще е наред, но и ще е много по-хубаво — отговаря той и неговите очи също се пълнят.

Хвърлям се в прегръдките му, спомняйки си онази вечер, когато двамата миехме съдовете в кухнята на родителите му и аз се бях запитала дали всъщност бих могла да се влюбя в брата на Марго.

Помня, че реших, че е възможно — че *всичко* е възможно — а после наистина се оказа така. И точно сега, под тъмното есенно небе, си спомням точно *защо* се случи — ако изобщо има „защо“, когато стане въпрос за любов.

— Да се прибираме — прошепвам в ухото на Анди, надявайки се да успеем да се качим на самолет за Атланта още тази вечер.

— Сигурна ли си? — гласът му е нисък, познат, секси.

— Да, сигурна съм.

За първи път, откакто видях Лио на кръстовището, може би за първи път изобщо, следвам ума и сърцето си. И двете ме доведоха тук, до това решение, до този момент, до Анди. Точно където е мястото ми и където искам да остана завинаги.

ГОДИНА И ЕДИН ДЕН ПО-КЪСНО...

Днес е първият рожден ден на Луиза. Аз се качвам в самолета от „Ла Гуардия“, с който ще пътувам за пищното празненство, което Марго прави за дъщеря си. Не за първи път правя това пътуване — понякога сама, понякога с Анди — като често двамата сновем между дома ни в Бъкхед и апартамента ни с една спалня във Вилидж. Този начин на живот изглежда учудва мнозина, особено Стела, която дори онзи ден ме попита как решавам кои обувки в кой гардероб да държа или просто си купувам по два чифта от всичко? Усмихнах се и си помислих, че никога няма да разбере нейната мания към обувки, така както тя не разбира как е възможно двамата с Анди да сме щастливи с този объркан компромис. Вярно, не е съвършен, но на нас ни върши работа — засега.

Продължавам да предпочитам големия град — там се чувствам напълно тази, която съм. Обичам да работя със Сабина, Джулиън и Оскар в стария, изложен на течение таван и да чакам Анди или Сузан да дойдат при мен през уикенда. Но в същото време започнах да оценявам истински и Атланта, където станах по-толерантна към тълпата, която навремето ненавиждах, създадох си свои приятелства, независими от семейство Греъм. Освен това открих изненадваща професионална ниша в новия ни град — да правя портрети на деца. Започнах с Луиза и бързо разширих бизнеса. Е, не е върховна работа, но спокойното съсредоточаване върху семейството е задоволително и почти виждам времето, когато то може да ме удовлетворява напълно.

Но пък това може и никога да не се случи. Може би Анди и аз винаги ще трябва да полагаме усилия, за да намерим точния баланс — в рамките на семейството ни, брака ни, съвместния ни живот. Да, аз съм съпруга на Анди. Аз съм Греъм. Но също така съм и сестра на Сузан, дъщеря на майка ми, личност.

Колкото до Марго, отношенията ни дълго време останаха хладни, като всяка от нас упорито се преструваше, че разрив няма,

което правеше разрива още по-задълбочен и непреодолим. Докато най-сетне един ден тя дойде при мен и поиска да говорим.

Приех и я наблюдавах как се мъчи да намери точните думи, докато повива хленчещата Луиза.

— Може би не биваше да реагирам така — подхвана тя нервно. — Но бях толкова изплашена, Елън... и толкова изненадана от нелоялността ти в цялата работа.

Споменът за станалото ме изпълни с чувство за вина, понеже знаех, че тя е права — аз наистина *проявих* нелоялност.

— Предполагам как си се чувствала — казах, защото помня как се чувствах всеки път, когато Сузан биваше наранена от Винс или от някой друг. — Анди ти е брат... Но какво ще кажеш за лоялността между нас? За *нашето* приятелство?

Тя сведе поглед и загали с пръсти гладката, заоблена бузка на Луиза, а в това време аз събирах смелост да ѝ кажа простата истина.

— Имах нужда да замина — рекох. — *Трябваше* да замина.

Почаках я да срещне погледа ми и когато го направи, видях, че в очите ѝ нещо просветна — най-накрая тя беше разбрала, че чувствата ми към Лио нямат нищо общо с брат ѝ и с *нашето* приятелство.

Тя залюля лекичко бебето и каза:

— Съжалявам, Елън.

Кимнах, а тя продължи:

— Съжалявам, че не ти казах, когато той дойде да те търси. Съжалявам, че постъпих така...

— И аз съжалявам. Наистина съжалявам.

После и двете се разплакахме, плакахме дълго, заедно с Луиза, докато накрая не ни остана друго, освен да избухнем в смях. Това беше момент, който само най-добри приятелки или сестри могат да споделят.

Сега затварям очи, самолетът набира скорост по пистата и след малко се издига в небето. Вече не изпитвам страх от самолети — поне не и какъвто изпитвах преди, но въпреки това сърцето ми тупти силно, обзема ме някогашната тревога, смесена със спомените от миналото. Това е единственият път, когато наистина отново мисля за Лио. Може би заради онзи наш съвместен среднощен полет. Може би защото мога на практика да погледна надолу през прозореца си и да

видя сградата, където той живее, и мястото, където го видях за последен път преди година и един ден.

Отдавна не съм говорила с него. Нито в отговор на двете му обаждания. Нито дори когато му изпратих снимките от Кони Айлънд, включително и онази, която му направих на плажа. Имаше неща, които обмислях да му кажа в запечатан плик. „Благодаря ти... Съжалявам... Винаги ще те обичам.“

Те бяха истина — и продължават да са истина, — но по-добре да останат неизречени, точно както реших никога да не признавам на Анди колко близо бях да загубя всичко. Вместо това запазих този ден дълбоко в себе си, за да ми напомня, че любовта е сбор от нашата сила, от силата на нашето обвързване, от връзката, която ни крепи заедно.

Издание:

Емили Гифин. Обичай този, с когото си
ИК „ИнфоДАР“ ЕООД, София, 2010

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-418-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.